

မူဆင်းအန္တရာယ် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေဖို့.

မူဆင်း ရှုထောင့်

မူဆင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

VOL (E) , NO (37)

၂၀၀၄ ခုနှစ် ၊ ပတ်စ

မူဆင်း
မူဆင်း
မူဆင်း
မူဆင်း

သတင်းအချက်အလက်
အသိပေးခြင်း
အချက်အလက်အရ
အချက်အလက်အရ

မြန်မာ့မုန်တိုင်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းအားဖြင့် မှုခင်းများကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်လျက်

မှုခင်းပညာပေးအစီအစဉ်အရ ခွင့်ပြုချက်မြဲ-၀၃၈ ၂၈ဖြင့် ရှုထောင့်မှုခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းအား ထစဉ်ထဆန်း (၁)ရက်နေ့တိုင်း ပုံမှန်ထုတ်ဝေပါသည်။

30 JAN 2014

- ဆယက - ဦးတင်လှိုင် (ဝန်ကြီး-ငြိမ်း)
- ဆယကအဖွဲ့ ဝင်များ - ဦးစောဌေ (ဒုညွှန်ချုပ်-ငြိမ်း၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာန)၊ ရဲမှူးချုပ်တင်ဝင်း (ငြိမ်း)၊ ရဲမှူးကြီးအောင်ဒိုင် (ငြိမ်း)၊ ရဲမှူးကြီး မြင့်စိုး (ငြိမ်း)
- ဥပဒေအကြံပေးအဖွဲ့ - ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းမြင့် (ငြိမ်း)၊ ဒုရဲမှူးကြီး ခင်မောင်ဝင်း (ငြိမ်း)၊ ဦးဘဝင်း (ဒုညွှန်မှူး-တွေ/အုပ်(ငြိမ်း)၊ ဦးရဲထွဋ် (လက်ထောက်ညွှန်မှူး-ဥပဒေ-ငြိမ်း)
- အကြံပေးလမ်းညွှန်မှု - ဒေါ်သက်ရီ (အကြံပေး-မြန်မာနိုင်ငံအမျိုးသမီး စီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရည်များအသင်း)
- အယ်ဒီတာချုပ် - ဦးသက်နိုင်ဦး (အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်)
- ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ်နှင့်တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ - မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပင်ကောက်)၊ (မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း၊ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး)
- အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးမှူး- ဒေါ်ညိုညိုစိန် (ဒုတိယအမှုဆောင်အရာရှိချုပ်)
- အထွေထွေအကြံပေးအဖွဲ့ - ဦးမင်းဆွေ(AE ဆောက်လုပ်ရေး-ငြိမ်း)၊ ဦးအေးမြင့်(SAE-ငြိမ်း)၊ ဗိုလ်ကြီးစိုးပိုင် (ငြိမ်း)၊ ဦးကျော်ဆန်း (လ/ထဦးစီးမှူး)
- မူလဝင်န်းကြီးကြပ်ရေးမှူး- ဒေါ်တင်တင်အောင်
- တွဲဖက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး - ဦးဌေးနိုင်၊ ဦးအောင်ကျော်ဦး
- မူအဖွဲ့မှူး - ဒေါ်ခင်စန်းဝင်း၊ ဒေါ်ဖြူဖြူလှိုင်
- တွန်းပျူတာ - တင်လင်းဦး
- ဒီဇိုင်းတာဝန်ခံ - စောဝဏ္ဏ
- မူလဝင်န်းအဖွဲ့ - ဒေါ်လှိုင်လေးဝင်း၊ ဦးတင်ကြိုင်
- စာအုပ်ချုပ်အဖွဲ့ - ဦးတင်ဦး၊ ဦးမြင့်ဦးအဖွဲ့
- မူနှိုင်း - စိန်နဂါးပုံနှိပ်တိုက်
- အစိုးဖလင် - EAGLE COLOUR SEPARATION

ရှုထောင့်ပီဒီထာအဖွဲ့၏ ထိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်နယ်၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ် ပီဒီထာရုံးခွဲများ

ဦးအောင်မင်းအဖွဲ့ (ရန်ကုန်တိုင်း)၊ နေပြည်တော်အဖွဲ့၊ ဦးခင်ဇော်ဦးအဖွဲ့ (ကရင်ပြည်နယ်)၊ ဦးသိန်းလှိုင်အဖွဲ့ (မွန်ပြည်နယ်)၊ ဦးသိန်းဇော်ဦးအဖွဲ့ (ပုသိမ်/ရှမ်းမြောက်)၊
 ဦးစံဇာတီအောင်အဖွဲ့ (ထားရိုး/ရှမ်းမြောက်)၊ ဦးမြင့်အောင်အဖွဲ့ (ကယားပြည်နယ်)၊ ဦးအောင်ကျော်ဦးအဖွဲ့ (ကချင်ပြည်နယ်)၊ ဦးဇော်ရှင်အဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-
 အရှေ့ပိုင်း)၊ ဒုရဲမှူးကြီးခင်မောင်ဝင်း(ငြိမ်း)အဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-အနောက်ပိုင်း)၊ ဦးတင်စိုးအဖွဲ့ (သာယာဝတီခရိုင်/ကြိုပင်ကောက်)၊ ဦးရှုစွမ်းအဖွဲ့ (ပြည်ခရိုင်)၊
 ဦးအောင်သန်းထွဋ်/ဦးမျိုးဆွေဦးအဖွဲ့ (ပြည်မြို့နယ်)၊ ဦးမြင့်တင်အဖွဲ့ (ပဲခူးမြို့နယ်)၊ ဦးထွန်းမြင့်အဖွဲ့ (ပန်းတောင်း/ဥက္ကံပင်)၊ ဦးလှထူးအဖွဲ့ (အောင်ပင်/ပြင်)၊
 ဦးမျိုးသက်အောင်အဖွဲ့ (ဖီးကုန်း)၊ ဦးအောင်မြင့်အဖွဲ့ (ရွှေတောင်)၊ ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ (ပုတီးကုန်း)၊ ဦးခင်သောင်းအဖွဲ့ (သံတုန်း)၊ ဦးတင်မောင်ကြည်အဖွဲ့ (ပေါင်းတည်)၊
 ဦးထွန်းဝေအဖွဲ့ (တံပ)၊ ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ (အုတ်စို)၊ ဦးသိန်းလှိုင်အဖွဲ့ (နတ်တလင်း)၊ ဦးစိုင်းဇော်ဇော်အဖွဲ့ (အင်းမ/ဝင်ပုတ်)၊ ဦးမောင်မောင်သိန်း/ဦးဘဝင်းအဖွဲ့
 (မင်းတု)၊ ဦးမြင့်လှိုင်အဖွဲ့ (သာပေါင်း)၊ ဦးအေးအောင်အဖွဲ့ (ပေါင်းတည်)၊ ဦးထူးထူးအဖွဲ့ (ကတ်ဝံတန်း-၁)၊ ဦးဝင်းဇော်အဖွဲ့ (မိုးညို)၊ ဦးအေးစိုးအဖွဲ့ (တသာတ)၊
 ဦးအောင်မောင်စိုးအဖွဲ့ (ဘုရားကြီး)၊ ဦးအောင်မျိုးဦးအဖွဲ့ (ကျောက်တံခါး)၊ ဦးအောင်ဇော်မင်းအဖွဲ့ (မြန်အောင်)၊ ဒုရဲမှူးတင်လှိုင်(ငြိမ်း)အဖွဲ့ (ပေါက်ခေါင်း)၊ ဦးချစ်လှအဖွဲ့
 (ကြံခင်း)၊ ဦးစိုးမင်းအဖွဲ့ (ဘက်ရဲ)၊ ဦးကျော်နိုင်ဦးအဖွဲ့ (ကဝမြို့နယ်)၊ ဦးသန်းဝင်းအဖွဲ့ (ချောက်)၊ ဦးလှရွှေအဖွဲ့ (ကျောက်ပန်းတောင်း)၊ ဦးစိန်ဝင်းအဖွဲ့ (ရေစကြို)၊
 ဦးစိုးမြင့်အဖွဲ့ (ဘိုတလေး)၊ ဒေါ်သန်းသန်းသျှိုင်းအဖွဲ့ (တမာရွတ်)၊ ဦးမိုးအဖွဲ့ (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်/သာတေတ)၊ ဒေါ်လှထူးအဖွဲ့ (မြောက်ပိုင်းခရိုင်/လှိုင်သာယာ-၁)၊
 ဦးတင်ထွန်းဦးအဖွဲ့ (မြောက်ပိုင်းခရိုင်/လှိုင်သာယာ-၂)၊ ဦးဝင်းလှိုင်အဖွဲ့ (ခေါင်-၁)၊ ဦးတင်လှိုင်အဖွဲ့ (ခေါင်-၂)၊ ဦးထွန်းထွန်းမင်းအဖွဲ့ (ပိုင်းမော်မြို့နယ်)၊
 ဦးအောင်အောင်လှိုင်အဖွဲ့ (မြစ်ကြီးနား)၊ ဦးကြည်ထွန်း/ဦးခင်ဇော်အဖွဲ့ (ဆိပ်ဖြူ)

သတင်းနှင့်စာမူများပေးပို့ရန်လိပ်စာ

ရှုထောင့်မှုခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းရုံး၊ သတင်းစုအောင်းရေးရုံးခွဲ၊ (၉၆) မဟာသုခလမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ PH: 01-297297, 01-9000017, FAX : 01-397164

ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။
 သံဃာ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။
 ဒီဝါတပတိ အာဒိစ္ဆော၊ ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိမာ၊ သန္ဓုဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊ ဈာယိ တပတိ၊
 ဗြာဟ္မဏော၊ အထသဗ္ဗမဟောရတ္တိ။ ဗုဒ္ဓါ တပတိ တေသော၊ တာဒိသံ တေသမ္ပနံ၊ ဗုဒ္ဓံ
 ဝန္တာမိ အာဒရံ၊ နမက္ကာရာနဘာဝနေ၊ သဗ္ဗေပုရေန္တု သင်္ကပ္ပာ။

ဪ-တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၊ တစ်ဆယ့်လေးချက် ဓမ္မစက်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃစက်၊
 လရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါရဟန္တာစက်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မြင့်ခေါင်ကျားလျက် မိဘစက်၊
 ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးသိလျက် ဆရာစက်၊ ဗြဟ္မစိုရ်လက်နက် ဗြဟ္မာစက်၊ မိုးကြိုးလက်နက်
 သိကြားစက်၊ လောင်မီးကျလျက် နတ်တို့စက်၊ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ဘီလူးစက်၊ တောင်ဟုန်ပြင်းလျက်
 ဂဠုန်မင်းစက်၊ အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်လျက် နဂါးစက်၊ သုံးထောင်သင်္ချာ ဟေဝန္တာ
 အာဏာစိုးလျက် သီဟစက်၊ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး ရွတ်သံကြားက ဘေးများမြင်မှမကောင်းစုတို့
 ဝေးကကြည့်ရှောင် အောင်စေတတ်သည် ဖြတ်သည့်ဆရာ ပညာတည်း။
 ဪ-နမော ဗုဒ္ဓါနဘာဝေန၊ ဪ-နမောဓမ္မာနဘာဝေန၊ ဪ-နမော သံဃာနဘာဝေန၊
 ဪ-နမော ဒုရေ-ဒုရေ သွား ဟုံ-ဟုံ။

ဆရာမကြီး နိယာမ ဒေါ်စန်းမေ၏ တပည့်ရင်း

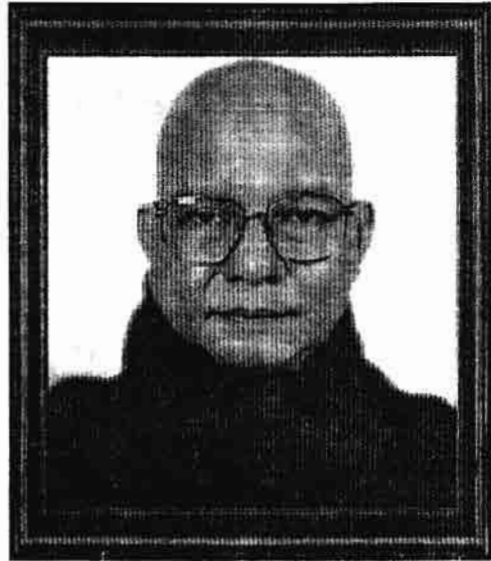
နိယာမ ဆရာအောင်ကျော်မင်း

သာဝိတ္ထဆန်းဗေဒင်

- သင့်ကလေးကို အစစအောင်မြင်၍ ပွင့်သည့်ပန်းတိုင်းမွှေးသည့်အလားကံကောင်း ပျော်ရွှင်စေသူ ဖြစ်စေလိုပါသလား ဆရာထံလာပြီး အမည်တောင်းခံပါ။
- စာမေးပွဲအောင်ဖို့၊ ကျန်းမာဖို့၊ ချမ်းသာဖို့၊ အိမ်ထောင်ရေးသာယာဖို့၊ အမှုအခင်းအနိုင်ရစေဖို့၊ ဘေးအန္တရာယ်အနှောင့် အယှက်ကင်း၍ နိုင်ငံခြားခရီးအမြန်ရောက်စေဖို့၊ မိမိချစ်သူနွေးထွေးသော မေတ္တာဖြင့်သံယောဇဉ်ကြီးစေဖို့ဆေးရုံတတ်၍ ခွဲစိတ်ကုသရာ၌အောင်မြင်ရွှန်လန်းကျန်းမာ၍ မုချ အသက်ရှည်စေဖို့စသည်တို့ကို ယတြာအစစပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိပါသည်။
 ရေညှိ၊ သောင်ကြီးရပ်ကွက်၊ ချယ်ရီဦးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့၊ မြသလင်လမ်း၊ ပန်းသလင်အ ဆောင် အပေါ်ထပ်၊ လိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း ၀၉- ၃၁၅၉၃၉၀၂

အဋ္ဌကထာကြေးပိဋကတ်တော်လှူဒါန်းကြံ့ခိုင်

အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တွင်

သမ္မာဟပိနောဒနိ အဋ္ဌကထာ၊

သုတ္တန္တပိဋကတ်တွင် (၂၉) အုပ်စာ

ကြေးသေတ္တာအလှူရှင်များ

လိဒ်အပ်နေပါသဖြင့်

ကြေးသေတ္တာတစ်လုံးလျှင်

၁၅၀၀၀ကျပ်နှုန်းဖြင့် လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

ကြေးစာရေထွင်းလှူဒါန်းရာ၌

သုတ္တန္တပိဋကတ်တွင် (၂၉)အုပ်စာ၊ ကြေးချပ်ရေ (၅၀၀၀) ခန့်မျှ ကြေးပိဋကတ်တော်များ

ပြုလုပ်လှူဒါန်းရန် ကျန်ရှိနေပါသေးသဖြင့် ကြေးပြား ၁ချပ်လျှင် ၂၆၀၀၀ကျပ်နှုန်းဖြင့်

တတ်စွမ်းသမျှ ပါဝင်လှူဒါန်းကြပါရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ဆက်သွယ်လှူဒါန်းရန်ဌာန -

မင်္ဂလာတိုက်ကျောင်း၊ ရွှေကျင်တိုက်ကြီး၊ ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်း၊ (ရွှေကောင်းဟောပေါ့ ဧရာ) ကြားတောရေရပ်ကွက်၊ ဗဟန်း၊

ရန် - ၅၄၈၈၀၅၊ ၀၉ ၅၁၉၅၂၀၆၊ ၀၉ ၄၉၃ ၁၆၂၁၃

ရွှေထောင့်မှစင်းနှင့်ရသခုံမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်လထုတ် (၂၀၁၄)

မာတိကာ

“ကဗျာရှုထောင့်”

- ❖ ချောသန့်စင် (ကြို့ပင်ကောက်) ၈
- ❖ ကျော်လွင်ဦး (ပျဉ်းမနား) ၉
- ❖ ထက်ဦးလူ (မူဆယ်) ၁၀
- ❖ ကြီးမြင့်နိုင် (လွိုင်ကော်) ၁၁

“ကာတွန်းရှုထောင့်”

- ဆွဲ ရွှေကိုဦး မြင့်သန်း (မင်္ဂလာဒုံ)၊ ဇွဲနေ

“ဥပဒေရှုထောင့်”

- ဆွဲ မောင်ညွှတ်ရွှင် (ဥပဒေ) ၁၅

“မှောင်ဝကျွတ်/ရည်ရွှေထောင့်”

- ❖ ကျေးလက်လမ်း (တွံတေး)
(ရွက်ဝန်းသီးဘီလူးဆိုးကြီး) ၂၂
- ❖ ဝင်းသီတ (သန်လျင်)
(စောရဖိုးတုတ်) ၂၈
- ❖ မျိုးသစ်
(အဖေပြန်လာမထုံလမ်း) ၃၇

- ❖ ကျော်သန်းစံ
(ဆုတ်လည်းစူး စားလည်းရှူး) ၄၄
- ❖ နိုင်မျိုးသစ္စာ (နမ္မတူ)
(မြင့်မိုရ်တို့၏ထပ်တူညီသီအိုရီ) ၅၀
- ❖ မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်)
(ဇရိုသူတို့၏ ဇွဲသစ္စာ) ၅၄
- ❖ ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ)
(မိဘအတွက်တောသူမလေး၏ကလဲ့စား) ၆၄
- ❖ ကေတုလှိုင်
(ရွှေနှင့်ငွေနှင့်ပတ္တမြားနှင့်) ၇၂
- ❖ မောင်မောင် (ပီတောက်မြိုင်)
(ဒီအချစ်) ၈၀
- ❖ မောင်မောင်မြင့် (ဥဿာမြို့သစ်)
(မူးယစ်ဆေးဝါးသားတောင်ဖြစ်ခဲ့ရသူများ) ၉၁
- ❖ တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး
(ကျွန်မချစ်တဲ့သူ) ၁၀၂
- ❖ ကြည်တင့်နိုင်
(ထွတ်ပေါက်) ၁၁၆

“ဘာသာပြန်ဂူထောင်”

- ထုထုထွင် (စပ်စပ်စုစုစေ့စပ်စပ်) ၁၂၁

“ပြောင်းချက်နည်းသား”

- တာဝန်ခံအယ်ဒီတာသုံးသပ်ချက် ၁၅၈
- ဟန်နီ (ထောင်ကြီး) (အသိုက်ပြောင်းတဲ့ငှက်) ၁၆၀

“ရသဂူထောင်”

- ရှိ (တက္ကသိုလ်) (နာဂစ်မုန်တိုင်း လေပွေရိုင်းနှယ်) ၁၃၇

“ရုပ်ရှင်ဂူထောင်”

- ကျော်ဇောတိန်း (ဒေါပုံ) (မာယာပရာဂျက်) ၁၆၆
- ခိုင်စင်သန့် (ဗမာ့သိုလ်) ၁၆၉

“ဆောင်းပါးဂူထောင်”

- ဆူးသစ် (ခင်ရုံနဲ့မလုံလောက်ပါ) ၁၄၆

“စာအုပ်စင်ဂူထောင်”

- တိုကြီးထူး ၁၇၂

“နည်းသားဂူထောင်”

- ဖြူစင်ရှင်း (သင်္ချာ) (ရင်ဖွင့်အလွမ်း) ၁၅၂

“လေဒင်ဂူထောင်”

- တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၇၄

အနေစုတ်သော်လည်း၊ ရွှေထုပ်ထဲ့မြဝဝါ

- ❶ တဝည့်မရှားသော်လည်း
 တစ်ပြားမရှိပါဘု
 အများသိတဲ့ တပီဆရာ။
- ❷ အလိမ္မာ စာမှာရှိတာမို့
 အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ
 အလိမ္မာပြည်တဲ့အောင်
 ချိန်ခါပြည့် သင်ခဲ့ရာ။
- ❸ ဒါတို့ပြည်- ဒါတို့မြေဟု
 မျိုးဆွေကို ချစ်စေကြောင်းရယ်နဲ့
 ကောင်းဆိုးမှာ ကြောင်းကျိုးယှဉ်ပါလို့
 မြင်တတ်အောင် သင်တာပြတာမို့
 မ,တစ်ထောင် တစ်ထောင်ဖွားတို့မှာ
 တောက်ကြွားလို့ ပေါ်ထွက်လာ
 ဆရာတို့မှာ ပီတိပြုံး။
- ❹ အနေစုတ်သော်လည်း
 ရွှေထုပ်ထဲ့ မြဝဝါမို့
 အသပြာ ခဝါချတာပဲ
 လာသမျှ တပည့်အပေါင်းကို
 နှစ်ထောင်းအားရစွာနှင့်
 ဘဝမှာ အလှဖြစေတဲ့
 မြတ်ဆရာတွေ ဝုဏ်အထူးတို့ကွယ်
 ဦးခိုက်မဆုံး။ ။

ချောသန့်စင်(ကြို့ပင်ထောက်)

ပြည်ထောင်စုသတ်သေ

စည်းလုံးညီညွတ်၊ အောင်ကြောင်းဖြာဟု
 ဥပမာတစ်ခု၊ ဖွင့်ဆိုပြုကြ
 စုပေါင်းစပ်ပေါင်း၊ ထင်းတစ်ချောင်းမှ
 ထင်းပေါင်းများစွာ စုစည်းရှာသို့
 ညီညွတ်သိပ်သည်း၊ ထင်းတစ်စည်းနယ်
 စည်းလုံးညီညွတ်၊ အောင်ကြောင်းဖြာခဲ့
 မြန်မာစိတ်ရင်း၊ သွေးသားချင်းတွေ
 ရိုင်းပင်းဒီဇိုင်း၊ ပုံဆွဲနိုင်ပြီ။

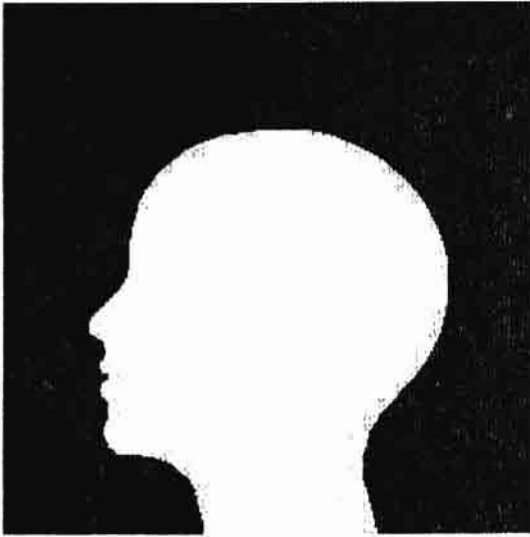
သမိုင်းလမ်းစဉ်၊ ဝီရိပြင်နှင့်
 ကချင်ရှမ်းချင်း၊ ရောင်းရင်းဆွေမွန်
 သူ့ကျွန်မှတိုင်၊ လွတ်မြောက်နိုင်ရန်
 ရခိုင်ကယား၊ ကရင်များနှင့်
 တို့တားမြန်မာ၊ သွေးစည်းပါ၍
 ညီညွတ်လက်တွေ့၊ ခိုင်မြဲလေလျက်
 မြန်ပြည်အဝှမ်း၊ စုပေါင်းစွမ်းအား
 တို့သွေးသားတွေ၊ နိုးကြားနေမည်
 အခြေကျကျ၊ အနေလှစို့
 လောကသစ်ဆီ၊ တက်လှမ်းချီ၍
 ရေရှည်တည်တံ့၊ ခိုင်ခံ့လာအောင်
 ညီနောင်တစ်စု၊ တည်ထောင်ပြုသည်
 ပြည်ထောင်စု၏၊ သက်သေတည်း။

ကျော်ထွင်ဦး (ရည်းစား)

ငါတို့ ...မေ့နေကြ

- 🍏 အရှေ့မှအနောက်သို့
 နေမင်း ခရီးသွားနေသည်။
 ရေခဲ.....အေးတယ်
 မီး.....ပူတယ်
 သကြား.....ချိုတယ်
 သံဝရာ.....ချဉ်တယ် မှတ်သားခဲ့၊
 (ကမ္ဘာသည် နေထိုပိုင်းကြီးပတ်ပတ်)
 ငါတို့ မေ့နေကြ...။
- 🍏 အရှေ့နဲ့ အနောက်
 အပူနဲ့ အအေး
 အချိုနဲ့ အချဉ်
 အပြုံးမဲ့ သုံးနှုန်းလေးတို့ရဲ့ အဘိဓမ္မာ
 ငါတို့ မေ့နေကြ...။
- 🍏 ပူရင်...ပူတယ်ပြောမှ
 အေးရင်...အေးတယ်ပြောမှ
 သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ ဖွားဖက်တော်
 ငါတို့ မေ့နေကြ...။
- 🍏 တစ်ခါတစ်ရံ.....
 ရေခဲ...ပူတယ်၊
 မီး...အေးတယ်၊
 သံဝရာနဲ့သကြားလည်း ဒီလိုပဲ...
 နီးရာစားကြောင့်
 သတ်ပုံတွေ နေရာရွှေ့ခဲ့ကြ။

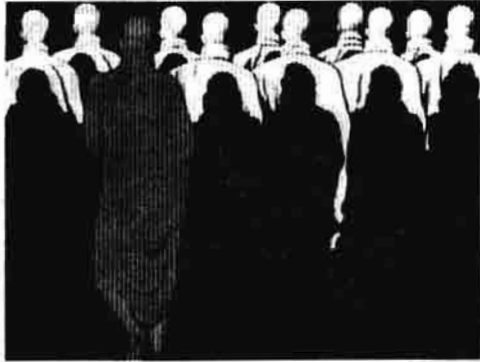

🍏 ဒီလိုနဲ့.....
 ကြယ်စင်တွေ တွင်းအောင်းဖို့
 အဖြူရောင် တိမ်တိုက်တွေကြား
 ဝါကျအတုတွေ ရေးခဲ့မိကြ၊
 ဒါလည်း။ ။

ထက်ဦးလှ(ပုဆိပ်)

ထက်ကျန်ရှင်းတမ်း

- ☛ လောဘမီး...
ဒေါသမီး...
မောဟမီး...
မနာလို ဝန်တိုမီး...
အာဃာတမီး...
အတ္တမီး...
အဲဒီ မီးတစ်ဆယ့်တစ်မီး
သူတို့ကိုယ်မှာ တဟုန်းဟုန်းလောင်မြိုက်နေတယ်။
- ☛ ကုန်းချောကုန်းတိုက်စကား
ခြိမ်းခြောက်တဲ့စကား
သွေးထိုးတဲ့စကား
ချောက်တွန်းတဲ့စကား
အဲဒီလို... အဲဒီလို မိန်းမလိုမိန်းမရ အောက်လမ်းပညာ
လောင်စာတွေကိုသုံးပြီး...မိုးကိုမီးရှို့ဖို့ကြိုးစားနေတယ်။
- ☛ အဲဒီလိုအောက်လမ်းပညာတွေနဲ့
အိမ်ကြက်ချင်းအိုးမဲသုတ်တာ
ပြည်သူတွေအတွက် ဆိုနိုင်ပါ့မလား။
- ☛ လက်နက်ပုန်းကိုင်ထားတဲ့ တရားဟောဓမ္မဆရာလေသံနဲ့
အောင်နတ်ပါးစပ်တထွက်တဲ့ နတ်စကားတွေ
ဘယ်သူမျှမှတ်သားကြမယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။
- ☛ သူလုပ်တော့ ... အပြစ်
ငါလုပ်တော့ ... အကျိုး
ရန်ပြီးတွေ “ပေးရန်-ရရန်” စာရင်းဖော်ရင်း
နောက်ဆုံး အမြတ်ကဗလာ၊ လက်ကျန်ရှင်းတမ်းပါပဲ။

- ☛ မေတ္တာစာရင်း သစ္စာစာရင်း
ကရုဏာစာရင်း
လက်ငင်း “ပေးရန်-ရရန်” စာရင်းဖော်ပါမှ
မင်းတို့...
ငါတို့ရဲ့ သမိုင်းလက်ကျန်ရှင်းတမ်း
အဖြေလှပလိမ့်မယ်။
- ☛ စိတ်တူကိုယ်တူတရားတွေဟောရင်း
နောက်ကျောကို မားနဲ့ထိုးတာတွေ
ရပ်တန်းတရပ်သင့်ပြီ။
ဥုံ ... ဒူရေ .. ဒူရေ ...သွားဟုံဟုံ။

ကြီးမြင့်နိုင်(ထွိုင်ထော်)

ကာတွန်း ဂူထောင့်

Handwritten signature and date '2013'.

ကာတွန်း ရှုထောင့်

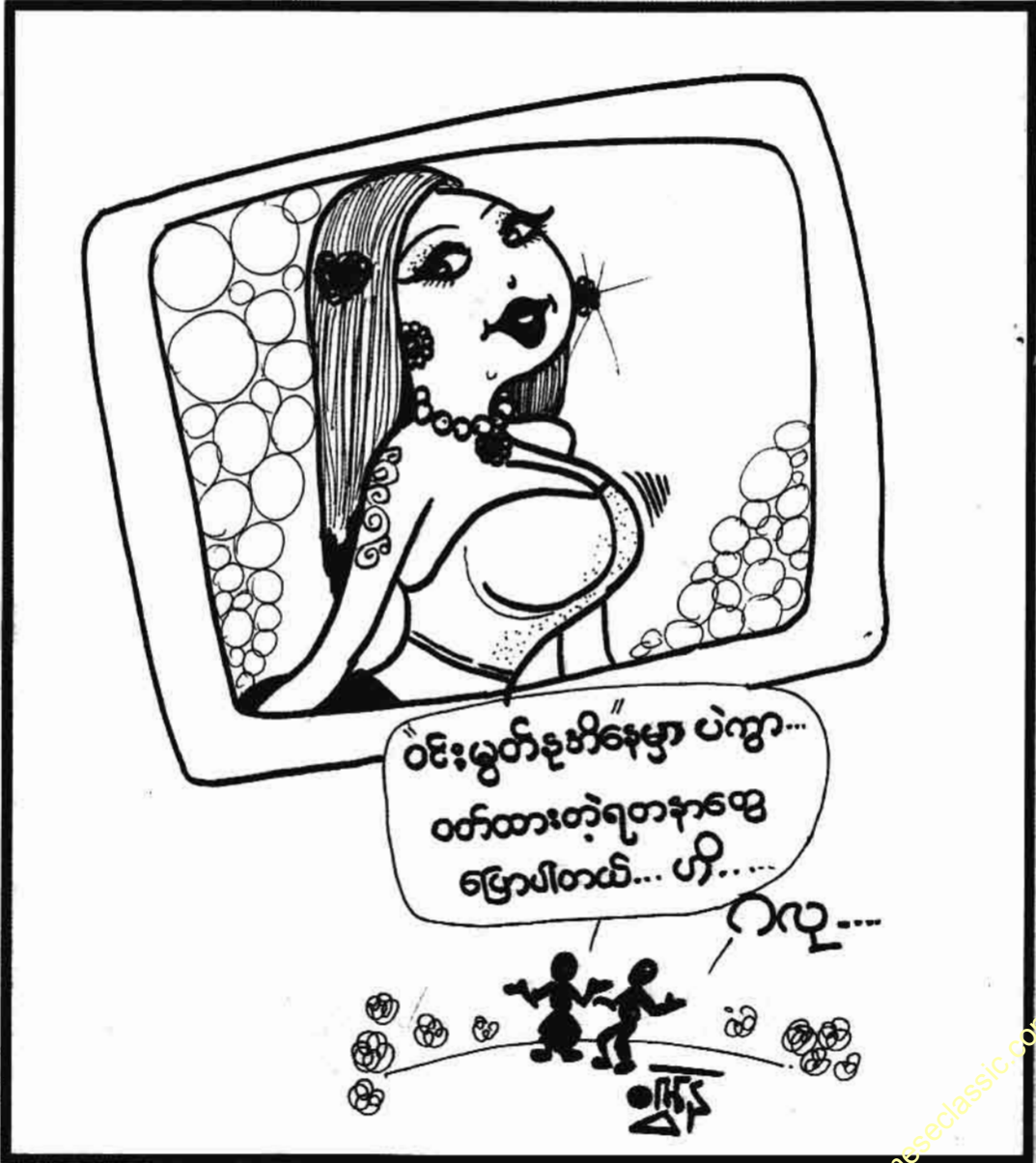
ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြော
ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ လူဆိုတာက
သည်းခံတဲ့စိတ်ကိုမွေးနိုင်ရမယ်။

မြတ်နိုးစွာ
၂၀၁၃/၁၁/၁၅

ကာတွန်း ဂူထောင်

ဝင်းမွတ်ခွဲမိနေမှာ ပဲဏ္ဍာ...
ဝတ်ထားတဲ့ရတနာတွေ
ဖြောပါတယ်... ဟို.....

ဂရု....

ရွှေတောင်ညောင်ရွှေရတနာပုံစံ

ဥပဒေရေးရာအမေးအဖြေ

မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)

မေး။ ဆရာ ကျွန်တော့်ညီတစ်ယောက် ရိုက်မှုနဲ့တရားစွဲဆိုခံနေရပါတယ်။ တရားလိုဘက်က သူ့ဆွေမျိုး သက်သေတွေချည်းပဲ သက်သေပြထားတယ်။ ခုလို ဆွေမျိုးတွေချည်း သက်သေပြထားတာကို တရားရုံးက လက်ခံ ပါသလား ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်ဇော်ဝင်းလတ်၊ သာဓကတမြို့နယ်။

ဖြေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများနဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်သေခံဥပဒေမှာ သက်သေများဟာ တရားလိုနဲ့ဆွေမျိုးတော်စပ်ရုံနဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်တဲ့အတွက်ကြောင့် အဲဒီသက်သေများရဲ့ ထွက်ချက်ကိုလက်မခံဘူးလို့ တားမြစ်ထားတဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိဘူး။

တရားလိုဘက်က ဖြစ်စေ၊ တရားခံဘက်က ဖြစ်စေ ပြတဲ့သက်သေတရားရုံးမှာ လာရောက်ထွက်ဆိုရင် ပြောတဲ့မတ်မှန်ကန်မှု ရှိ မရှိ၊ ရှေ့နောက်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ၊ ယုတ္တိယုတ္တိ ရှိ မရှိ၊ အဲဒီအချက်တွေအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး သက်သေထွက်ချက်ဟာ လက်ခံနိုင်စရာ ရှိ မရှိ စဉ်းစားချင့်ချိန်ရတယ်။ ဆွေမျိုးတော်စပ်မှု မတော်စပ်မှုဟာ အရေး မကြီးပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ကျွန်တော်တစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အသတ်ကြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ သားသမီး ငါးယောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော့်သားသမီးတွေ အမွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပြဿနာ မတက်စေ

ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ သေတဲ့အခါ သားသမီးတွေအတွက် စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ အကြံပြုဖြေကြားပေးပါ ဆရာ။

ဦးမင်းနိုင်၊ ကျောက်တံထားမြို့နယ်

ဖြေ။ ဦးမင်းနိုင်မေးတာ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေဟာ သေတမ်းစာရေးခွင့် မရှိဘူး။ သေတမ်း စာရေးခွင့်ရှိရင်တော့ အမွေရှင်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း သူသေရင် မည်သို့မည်ပုံ ခွဲဝေယူရမယ်ဆိုတာ ရေးထားခဲ့လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများအနေနဲ့ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မိသားစု စီမံမှုဆိုတာ ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။ မိသားစုစီမံမှုဆိုတာ ပစ္စည်းရှင် မသေဆုံးမီ ပစ္စည်းရှင်နဲ့မိသားစုဝင်တွေရဲ့ သဘော တူညီမှုဖြင့် ပစ္စည်းရှင်သေဆုံးတဲ့အခါ အမွေပစ္စည်းများကို မည်ကဲ့သို့ခွဲဝေယူရမယ်ဆိုတဲ့ စီမံမှု ဒါမှမဟုတ် ပစ္စည်းရှင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အမွေပစ္စည်းများကို မည်ကဲ့သို့ခွဲဝေယူကြမယ်ဆိုတဲ့ မိသားစုရဲ့သဘောတူစီမံမှုကို ခေါ်တယ်။ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က အတောမသတ်နိုင်တဲ့ အမွေမှုအရှုပ်အထွေးများ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမှဖြစ်စေ၊ သားချင်းတစ်စု အမွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားကာ မသင့်မတင့်ဖြစ်ခြင်းမှဖြစ်စေ ကာကွယ်ရန်ဖြစ်တယ်။ ဦးမင်းနိုင်အနေနဲ့ သားသမီးအားလုံးကို ခေါ်ပါ။ အဲဒီလို အားလုံးနဲ့ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး အားလုံးသဘောတူညီမှုနဲ့ မိသားစု စီမံမှုပြုလုပ်ထားပါ။ ဒီလိုလုပ်ထားခြင်းအားဖြင့် ဦးမင်းနိုင် မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အမွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာတက်စရာ မရှိနိုင်ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ဆရာ ကျွန်တော့်မိန်းမ မကြင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကတည်းက အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားတယ်။ သူ့ညီမ အိမ်မှာ သွားနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတာဟာ ဆယ့်တစ်နှစ်လောက်တောင်ကျော်ပါပြီ။ ကျွန်တော် တို့မှာ ကလေးလဲသုံးယောက်ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မကြင်ဆင်းသွားတာက ကျွန်တော်မထားငယ်ယူလို့

ဆင်းသွားတာဖြစ်ပါတယ်။ အခု မကြင်ကို ပြန်ခေါ်ချင်ပါတယ်။ တရားရုံးကနေပြီး မယားခေါ်လိုမှုစွဲရင် ဖြစ်နိုင်မလား ဆရာ ဖြေကြားပေးပါ။

မောင်ကြွယ်၊ ကြည်မြင်ထိုင်မြို့နယ်။

ဖြေ။ မောင်ကြွယ်နဲ့ မကြင်တို့က ပေါင်းသင်းခဲ့တာ ဆယ်တစ်နှစ်တောင်ကျော်လာပြီပဲ။ ကလေးသုံးယောက်လဲ ရနေပြီ။ တစ်လင်တစ်မယားစနစ် ကျင့်သုံးပြီး သားမှတ်မှတ်မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းကြရင် အတောင်းဆုံးပေါ့။ ခုတော့ မင်းက မယားငယ်ယူလိုက်တာကိုး၊ မင်းမှာ အများကြီး အပြစ်ရှိတယ်။ ကလေးတွေမျက်နှာမထောက်ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေဟာ မယားအများယူနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးရှိပေမဲ့ ဘာသာတရား၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှု၊ သားသမီးများကိုထောက်ထားပြီး တစ်လင်တစ်မယားစနစ် ကျင့်သုံးသင့်တယ်။ မောင်ကြွယ်ရဲ့အမေးကို ဆရာဖြေ ရရင်တော့ မောင်ကြွယ်မှာ မယားငယ်ယူလို့ မပြစ်ရှိတဲ့အတွက် မကြင်ကို မယားခေါ်ယူမှုနဲ့ တရားရုံးမှာ တရားစွဲဆိုရင် အောင်မြင်နိုင်စရာမရှိပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မောင်ဉာဏ်ရွှင်(၂၀၁၅)

“ရှုခင်းဝထေဋ္ဌိအမှတ်စဉ် (၆၂) အဖြေမှန်”

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁) “ရွှေပြည်တော် မျော်တိုင်းမဝေးပါ”
- မေးခွန်းနံပါတ် (၂) အချုပ်ခန်းအတွင်း မခံချင်စိတ်ကြောင့် ပေါက်ကွဲတာ ကြားခဲ့ရသော သဲလွန်စကြောင့် တရားခံကို ဖမ်းမိရခြင်း ဖြစ်သည်။
- မေးခွန်းနံပါတ် (၃) အရက်သောက်ရန် ငွေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အရက်ဆိုးကျိုးကြောင့် အသိစိတ်တင်းမဲ့ကာ အမှားတွေ ထပ်ဆင့်ကျူးလွန်မိခဲ့ကြပြီး လူသတ်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။
- မေးခွန်းနံပါတ် (၄) အရက်၏ ဆိုးကျိုးကို သိရှိနားလည်ရန်၊ အရက်သောက်ခြင်းသည် လူ၏စိတ်ကို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စေပြီး အမှားတွေကို ကျူးလွန်နိုင်ရန် ဝန်မလေးကြောင်း သင်ခန်းစာယူသင့်သည်။

“ရှုခင်းဝထေဋ္ဌိအမှတ်စဉ် (၆၃) အဖြေမှန်”

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁) “တုံ့ပြန်ကလဲ့စား”
- မေးခွန်းနံပါတ် (၂) ခင်မောင်ကျော် တပည့် ညိုကြီး၏ ဝန်ခံချက်
- မေးခွန်းနံပါတ် (၃) လောဘ၊ ဒေါသတွေနဲ့ နာကြည်းချက်တွေကြောင့် လူသတ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။
- မေးခွန်းနံပါတ် (၄) ရိုက်စားခွင့်ဖန်တီးပြီး စားနေကျကြောင်စား၊ သိုက်သမားတို့၏ ရန်ဘေးမှ ရှောင်ရှားနိုင်ကြစေရန် သတိပြုသင့်သည်။

“ရှုခင်းဝထေဋ္ဌိအမှတ်စဉ် (၆၄) အဖြေမှန်”

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁) “မာယာကွန်ယက်ထဲ သက်ဆင်းမိသူများ”
- မေးခွန်းနံပါတ် (၂) အဆောင်မှူး ဒေါ်ကေသီဝင်း၏ နဘေးတွင် အနီးတပ်နေထိုင်ရန် အဖော်အဖြစ်ထားပေးသူ မြမာလာထံမှ ရရှိသောသဲလွန်စ

မေးခွန်းနံပါတ် (၃) အယောင်ဆောင် ငွေညှစ်ထားသော ကိစ္စများမပေါ်ပေါက်စေရန်အတွက် နှုတ်ပိတ်သတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၄) အပျော်လိုက်စားသော ယောက်ျားသားများ သတိထားစရာအချက်၊ မသိနားမလည်သော အမျိုး သမီးငယ်များ လိမ်ညာလှည့်ဖြားမှုရန်မှ ကင်းဝေးစေရန် သတိပြုသင့်သည်။

“ရှုခင်းဝထေဋ်အမှတ်စဉ် (၆၅) အဖြေမှန်”

မေးခွန်းနံပါတ် (၁) “ငရဲမကြောက်သော မြသောင်းနဲ့အပေါင်းအပါများ”

မေးခွန်းနံပါတ် (၂) နှုတ်ကြမ်းလျာကြမ်းသော ငါးဒိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စန်းနဲ့ အောင်ဝင်းတို့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေသော စကားများ၊ နွားကျောင်းသားတစ်သိုက်၏ လက်ဆော့ပြီး လောက်လေးခွင့်ပစ်မှုကြောင့် ရရှိလာ သော သဲလွန်စ။

မေးခွန်းနံပါတ် (၃) တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်ကြား၊ စိတ်ရှည်ထားကာ စုံစမ်းမှုများပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း။

မေးခွန်းနံပါတ် (၄) ဖြတ်လမ်းလိုက်၍ ငွေရှာလိုသူများ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်သည်များကို ပြုလုပ်ရန် မသင့်တော် ကြောင်းနှင့် ငရဲသို့ကျမည့်လုပ်ရပ်များ မပြုလုပ်မိကြစေရန် သတိပြုသင့်သည်။

“ရှုခင်းဝထေဋ်အမှတ်စဉ် (၆၆) အဖြေမှန်”

မေးခွန်းနံပါတ် (၁) “လူမိုက်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်း”

မေးခွန်းနံပါတ် (၂) ဒေါသနဲ့ ပြောထွက်လာသော သဲလွန်စ စကားတစ်ခွန်း

မေးခွန်းနံပါတ် (၃) အရောင်းအဝယ်သမားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ ရွာထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၄) လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်ခြင်း၊ နှစ်နာအောင်ပြောဆိုပြုမူခြင်းများ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မှောင်ဝထေဋ်အမှတ်စဉ် (၆၇) အဖြေမှန်”

မေးခွန်းနံပါတ် (၁)

“အချစ်ဗူးခွဲသူ ကျော်လှ”

မေးခွန်းနံပါတ် (၂)

ကြားခံအောင်သွယ်တော် မောင်နှမ နှစ်ဦးနဲ့ ကြင်ကြင်မေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်များ။

မေးခွန်းနံပါတ် (၃)

နေရာမရွေး၊ ဒေသမရွေး အသွင်ယူထောက်လှမ်း စုံစမ်းမှုများကြောင့်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၄)

တစ်ဖက်သတ် အချစ်ကို အမွေရယူလိုသူများ သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန်။

“မှောင်ဝထေဋ်အမှတ်စဉ် (၆၈) အဖြေမှန်”

မေးခွန်းနံပါတ် (၁)

“အတွင်းရန်မီးပွား”

မေးခွန်းနံပါတ် (၂)

ဇော်ဦးအောင်၏ အရိပ်အမြွက် ဖွင့်ဟပြောကြားလာသော စကားများ။

မဝေ၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမှုများ။

မေးခွန်းနံပါတ် (၃)

မိန်းမအတွက် အချစ်စိတ်မွန်ကာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၄)

စိတ်အလိုကိုလိုက်၊ မမှားသင့်သည်ကို အမှားကို ပြုလုပ်မိသူကြောင့် ညီအစ်ကိုချင်း၊ မိသားစု
ချင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဖြစ်လင့်တစား အချိန်မရွေး ရန်သူဖြစ်ကာ အမုန်းမီးများ တောက်လောင်
နိုင်ကြသည်ကို သတိပြုသင့်သည်။

“မှောင်ဝထေဋ်အမှတ်စဉ် (၆၉) အဖြေမှန်”

မေးခွန်းနံပါတ် (၁)

“စားကျက်ထဲက သားတောင်”

မေးခွန်းနံပါတ် (၂)

အိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်နေတဲ့ တရားခံကို အိမ်ပြင်သို့ထွက်အောင်လုပ်သော နည်းဗျူဟာ

မေးခွန်းနံပါတ် (၃)

လှေထားတက်မှာ ချော်လဲပြီး ဒဏ်ရာရသွားတဲ့သူဟာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင်မထွက်ဘဲ
ဒဏ်ရာတွေကို ကျိတ်ပြီးတုသနေတယ်ဆိုတဲ့ သဲလွန်တ

မေးခွန်းနံပါတ် (၄) ရဲနဲ့ဒုစရိတ်သမားများ အားချင်းပြိုင်ရင်တောင် သမင်ဆယ်လှမ်း၊ ကျားတစ်လှမ်းလို ကွာခြား တယ်ဆိုတာကို ဒုစရိတ်မူကျူးလွန်သူတိုင်း သတိပြုသင့်သည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မှာ ထင် တိုင်းကြနေတတ်ကြသော ချစ်သူစုံတွဲများ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို သတိထားဆင်ခြင် ကာ ရှောင်ရှားနိုင်ကြစေရန်။

“အဖြေမှန်သူများစာရင်းကြေညာခြင်း”

အမှတ်စဉ် (၆၂)မှ နှစ်သိမ့်ဆုရရှိနှစ်ဦးမှာ

- (၁) ဦးလှသိန်း (၁၀/မလမ(နိုင်)၁၁၀၀၈၅)၊ ဘီရုံ၊ ဆိုင်(၁၅၈)၊ အမှတ်(၁)ဈေးကြီး၊ မော်လမြိုင်မြို့။
- (၂) ဦးမောင်မောင်၊ (၅/မမန(နိုင်)၀၀၂၂၄၃၊ ရဲစခန်းအနီး၊ မြောက်ရပ်ကွက်၊ မြောင်မြို့၊ စစ်တိုင်းတိုင်းဒေသကြီး။
ဆုငွေကျပ် (၁၀၀၀/-)စီနှင့်၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် (၁)အုပ်။

အမှတ်စဉ် (၆၃) အဖြေမှန်သူမရှိပါ။

အမှတ်စဉ် (၆၄) အဖြေမှန်သူမရှိပါ။

အမှတ်စဉ် (၆၅) နှစ်သိမ့်ဆုရရှိသူများမှာ

- (၁) ဒေါ်တင့်လှိုင် (၁၂/ဒလန(နိုင်)၀၁၄၄၈၈)၊ ဗညားဒလရပ်ကွက်၊ ဒလမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
- (၂) ဒေါ်ကျော့ခင်၊ နတ်တလင်းမြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး (အနောက်ပိုင်း)။
ဆုငွေကျပ် (၁၀၀၀/-)စီနှင့်၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် (၁)အုပ်။

အမှတ်စဉ် (၆၆) အဖြေမှန်သူမရှိပါ။

အမှတ်စဉ် (၆၇) အဖြေမှန်သူမရှိပါ။

အမှတ်စဉ် (၆၈) အဖြေမှန်သူမရှိပါ။

အမှတ်စဉ် (၆၉) အဖြေမှန်သူမရှိပါ။

ရွက်ပုန်းသီးလူဆိုးကျော်ကြီး

ကျေးလက်လမ်း(တွံတေး)

“ရွက်ပုန်းသီး
လူဆိုးကျော်ကြီး”
ကျေးလက်လမ်း(တွဲတေး)

(၁)

စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေ။

“ခဲတစ်လုံးကို တစ်ကြိမ်
ဖန်ရှုမှုဖြင့် ငှက်နှစ်ကောင်ကို ထိ
သည်” ဟူသော စကားကို စာဖတ်
သူ ကြားဖူးပေလိမ့်မည်။ ယုံလည်း
ယုံပေလိမ့်မည်။

သို့သော် . . .

ခဲတစ်လုံးကို တစ်ကြိမ်
ဖန်ရှုမှုနှင့် ထိုငှက်ကိုပင် (၂)ကြိမ်
ထိတိ ထိမှန်သည်ဟုဆိုလျှင် စာ
ဖတ်သူ ယုံမှယုံပါမလား။

မယုံမရှိပါနှင့်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

ပဲခူးတိုင်း၊ ပေါက်ခေါင်းမြို့
နယ်တွင် ကျွန်တော် ဒုရဲအုပ်အဖြစ်
တာဝန်ကျစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့
တာဝန်မှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေ
စဉ် အသက်(၂၀)ကျော်ခန့် အမျိုး
သမီးနှစ်ဦး စခန်းအတွင်းသို့ ဝင်
လာပါသည်။ ကျွန်တော်က

“ကဲ ဘာကူညီရမလဲ၊
အာကိစ္စလဲပြော”

ဟု မေးလိုက်ပါသည်။ ထို

အခါ အစ်မကြီးဖြစ်သူက -

“ကျွန်မအမည် မသန်းနွဲ့၊
ဒါက ကျွန်မညီမ မသိန်းနွဲ့ပါ။ ကျွန်မ
တို့ လမ်းမှာ အလှခံရလို့ အမှုလာ
ဖွင့်တာပါ”

ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်
တော်က-

“ကဲ အဖြစ်အပျက်ကို အ
စအဆုံးပြောပြပါဦး”

ဟု မေးရာ အစ်မဖြစ်သူ
မသန်းနွဲ့က

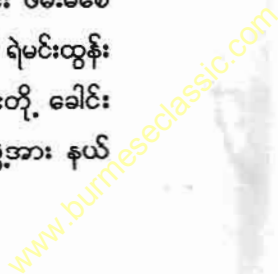
“ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်
ယောက် ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ်၊ စု
ပေါင်း ကောက်စိုက်ပြိုင်ပွဲကို လာ
ပြိုင်တာပါ။ ပြိုင်ပွဲပြီးတော့ ကျွန်မတို့
ရွာ ‘တောင်လည်’ ကိုပြန်တာ လမ်း
မှာ တောထဲက လူရွယ်တယောက်
ဓားနဲ့ထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်မတို့
ကို မသေချင်ရင် နားဆွဲတို့၊ နား
ကပ်တို့ချွတ်ပေး၊ မချွတ်ပေးရင်
သတ်ပစ်မယ်လို့ ဓားနဲ့ခြိမ်းခြောက်
ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လဲ ကြောက်
လန့်ပြီး နားကပ်(၂)ရန် ချွတ်ပေး
လိုက်ပါတယ်။ အိမ်မှာစားဖို့ဝယ်
လာတဲ့ အချို့မှုန့်(အိုးတံဆိပ်) ၃ထုပ်
လဲ ယူသွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို
လဲ ဟိုဘက်လှည့်နေ၊ လှည့်မကြည့်
နဲ့၊ အသေပဲလို့ပြောလို့ ကျွန်မ

တို့လည်း လှည့်မကြည့်ရဲပါ။ အ
တော်ကြာမှ လှည့်ကြည့်ပြီး သူမရှိမှ
ညီမနှစ်ယောက် ကြောက်ကြောက်
နဲ့ထွက်ပြေးလာပြီး အခု ရဲစခန်းမှာ
လာတိုင်ကြားခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်က မသန်းနွဲ့၏
တိုင်ချက်ကို စခန်းမှူး၊ မြို့နယ်ရဲတပ်
ဖွဲ့မှူးတို့ထံ သတင်းပို့ခြင်း၊ ရဲစခန်း
မှတ်ပုံတွင်(၂၀)တွင် ပထမသတင်း
ပေးတိုင်ချက်အဖြစ် ရေးဖွင့်ကာ
မသန်းနွဲ့ကို တိုင်ချက်တွင် လက်
မှတ်ရေးထိုးစေပါသည်။ အရေးကြီး
သောအမှုဖြစ်၍ ရဲစခန်းမှူး၊ မြို့
နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့ထံ သတင်းပို့ပြီး၊
ရဲစခန်းမှတ်ပုံတွင်(၂၀)တွင် ပထမ
သတင်းပေးတိုင်ကြားချက်အဖြစ်
ရေးဖွင့်ကာ မသန်းနွဲ့ကို တိုင်ချက်
တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးစေပါသည်။
အရေးကြီးသောအမှုဖြစ်၍ ရဲစခန်း
မှူး၊ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဒုတိုင်းရဲတပ်
ဖွဲ့မှူးထံ သတင်းပို့ပါသည်။

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ အ
မိန့်ဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံ
အား (၂၄)နာရီအတွင်း ဖမ်းမိစေ
ရန် ကျွန်တော် ဒုရဲအုပ် ရဲမင်းထွန်း
နှင့် ဒုရဲအုပ် သိန်းဦးတို့ ခေါင်း
ဆောင်သောအဖွဲ့(၂)ဖွဲ့အား နယ်

ရှုထောင့်မှတ်တမ်းအရသစ်ပစ္စည်း

ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်(၃)ယောက်စီ အင်အားဖြည့်ကာ တရားခံနောက်သို့ ချက်ချင်းလိုက်စေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား စခန်းမှစထွက်သောအခါ ညနေလေးနာရီတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

မိုးတွင်းကာလဖြစ်၍ မိုးကတော်တော်ကောင်းပါသည်။ မိုးရွာသဖြင့် လမ်းများမှာ ရွံ့လမ်းဖြစ်၍ ချောနေပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အဖွဲ့များ တောစီးဖိနပ်များ မစီးနိုင်ကြဘဲ ခြေညှပ်ဖိနပ်များသာ စီးနိုင်ကြပါသည်။ ရွံ့ထူသော နေရာများတွင် ဖိနပ်ချွတ်၍ ခြေဗလာဖြင့် တရားခံ နောက်သို့ လိုက်ကြပါသည်။ မကြာခဏ ခြေချော်လဲကျပါသည်။ ပေါက်ခေါင်းမြို့သည် ပဲခူးရိုးမ တောစပ်တွင် တည်ထားသော မြို့ဖြစ်ပြီး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အလွန်ခက်ခဲသောမြို့ဖြစ်ပါသည်။ ပဲခူးရိုးမအတွင်းပိုင်း၌ တည်ထားသော ရွာများဖြစ်၍ မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရွာချင်း ယှက်လမ်းများ မရှိသေးပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ရောက်ရှိပြီး လေ့လာကြည့်သောအခါ တရားခံပြေးလမ်း(၂)လမ်းအား တွေ့ရှိရပါသည်။

မြောက်သို့သွားသောလမ်းနှင့် အနောက်ဘက်သို့သွားသောလမ်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဒုရဲအုပ် သိမ်းဦးနှင့်အဖွဲ့သည် မြောက်သို့သွားသော လမ်းအတိုင်း တရားခံနောက်သို့လိုက်ပြီး အနောက်သို့သွားသော လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တရားခံနောက်သို့ လိုက်ကြပါသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ပင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ (၁)နာရီခန့် သွားပြီးသောအခါလမ်းတွင် နွားကျောင်းနေသော လူရွယ်တစ်ဦးအား တွေ့ရပါသည်။ နွားများကို သိမ်းပြီး ပြန်လာစဉ် ကျွန်တော်က-

“ညီလေး လမ်းမှာ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရဘူးလား။”

ဟု မေးရာ လူရွယ်က-

“ထူးခြားတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဓားမကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး ‘ထန်းပင်ချောင်း’ ရွာကို ဘယ်လမ်းကသွားရသလဲ”

လို့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း-

“ဒီလမ်းကသွားလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အချို့မှန်တစ်ထုပ်ပေးသွားတယ်”

ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အချို့မှန်ကို ရှာဖွေပုံစံ

“ထူးခြားတယ် ဗိုလ်ကြီး၊
ဓားမကိုင်ထားတဲ့
လူတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး
“ထန်းပင်ချောင်း” ရွာကို
ဘယ်လမ်းကသွားရသလဲ”

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဖြင့် သိမ်းခဲ့ပါသည်။ ထူးခြားဖြစ်စဉ်၊ ထူးခြားသတင်းရရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း “ထန်းပင်ချောင်း” ရွာသို့ ဆက်လိုက်လာပါသည်။

(၃)

အချိန်က ည(၇)နာရီခန့် အချိန်။ ကိုရွှေမိုးကလည်း မိုးတွင်းပီပီသဲတုန်းကောင်းကုန်း။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ မိုးထဲရေထဲ၌ ကြက်စုတ်များ သဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ထန်းပင်ချောင်းရွာထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါသကြီး နေသော ယမားချောင်း တစ်ချောင်းအား အားခနဲ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်ကြပါသည်။ အညာဒေသများတွင် ယမားချောင်းအတွင်း လက်ယက်တွင်းတူး၍ နွေအခါ ရေခပ်နိုင်ကြသော်လည်း၊ မိုးတွင်းကာလတွင် ဝမ်းရိုးမမှ ရေဒလဟောစီးဆင်းမှုကြောင့် “ဆင်” တောင်မလွတ်ဘဲ သေနိုင်သဖြင့် “ဆင်သေချောင်း” ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ တရားခံဖမ်းနိုင်ခင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရေနစ်သေရမည် အဖြစ်။ ရေစီးအားကြောင့် လူကူးတံတားလည်း ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားပြီး ရေထဲမောပါသွားပြီး

မိုးအနည်းငယ် တိတ်၍ ရေစီးအား လျော့နည်းသွားသော အချိန်တွင် ချောင်းတစ်လျှောက် ရေစီးအား အနည်းဆုံးနှင့် အကျယ်ဆုံးနေရာကိုရွေး၍ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ သက်စွန့်ဆံဖျား သေနတ်များကို အပေါ်မြှောက်၍ ဖြတ်ကူးကြပါသည်။ ရွာသို့ရောက်သောအခါ ည(၈)နာရီခန့် ရှိပါပြီ။ ကျေးရွာလူကြီးများအား ခေါ်ယူပြီး အရက်ပုန်းရောင်းသောဆိုင်များသို့ ဝင်ရောက်ပြီးစုံစမ်းကြပါသည်။ ရွာတောင်ပိုင်း “မဖြူ” တို့အိမ်မှာ ညည်သည်ရောက်လာလို အရက်(၃)ပုလင်း လာဝယ်သွားကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း ရွာလူကြီးများနှင့်အတူ တောင်ပိုင်းရှိ မဖြူတို့ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ ဓားမ နှင့် လွယ်အိတ်ကို ဘေးတွင် ချပြီး မူးမူးနှင့်အိပ်ပျော်နေသော တရားခံ ကျော်ကြီးအား တွေ့ရပါသည်။ တရားခံအား လက်ထိတ်ခတ်ပြီး လွယ်အိတ်အတွင်းရှာဖွေရာ သွေးစွန်းနေသော နားကပ်(၂)ရန်နှင့် “အိုး” တံဆိပ်အချို့နှင့် နှစ်ထုပ် တွေ့ရှိရပါသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းများအား ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းပြီး တရားခံ ကျော်ကြီးကိုဖမ်းပြီး

ရဲစခန်းသို့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ပါသည်။ ည(၁၀)နာရီခန့် အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ စခန်းမှူး၊ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် ဒုတိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့ ထံ သတင်းပေးပို့ပါသည်။ ဒုတိုင်းတပ်ဖွဲ့မှူးမှ ကျွန်တော်အား “သား

လေး လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က တည်းက လူသတ်ပြီး လုသွားတဲ့ အမှုတစ်ခုရှိတယ်။ မပေါ်သေးဘူး။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပုံ တူတယ်။ တစ် ကိုယ်တော် ကျူးကျော်တာချင်းတူ တယ်။ တရားခံရွေးတဲ့ ပစ်မှတ်က အားခွဲတဲ့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ။ ကျူးလွန်တဲ့အချိန် နေ့ဘက်၊ ကျူး လွန်တဲ့နေရာ လူများသွားလာတဲ့ နေရာတွေဖြစ်တယ်။ ဒီအမှုနဲ့ ဆက် စပ်ပြီး စစ်ကြည့်ပါ” ဟု လမ်းညွှန်ပါ တယ်။

ခုတိုင်းရဲမှူး၏ လမ်းညွှန် ချက်အရ ကျွန်တော်လည်း အချုပ် ခန်းသို့သွားကာ တရားခံကျော်ကြီး အား စစ်မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က

“က ... ကျော်ကြီး လွန်ခဲ့ တဲ့ တစ်နှစ်ကလဲ ဒီလိုအချိန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတ် ပြီး မင်း နားရွက်ကိုဖြတ်တယ်။ နား ကပ်နဲ့ လက်စွပ်ကိုယူခဲ့တယ်။ ခု တိုင်းမှူးက ငါ့ကို အခုပဲပြောလိုက် တယ်။ မင်း မညာနဲ့တော့၊ ယောက်ျားဆိုတာ လုပ်ရဲရင်ခံရဲရ မှာပေါ့”

ဟုပြောရာ အချုပ်ခန်းသံ တိုင်ဘေးတွင်ရပ်နေသော တရားခံ ကျော်ကြီးမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ခြေ

များ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါသည်။ ထို့နောက် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံ အား တရားခံ ကျော်ကြီးက ကျွန် တော်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ ပါသည် ---

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က၊ နံ နက်(၁၀)နာရီခန့်အချိန် ကျွန်တော် တရားခံ ကျော်ကြီးက ကံသာရွာမှ ပေါက်ခေါင်းမြို့အဝင်လမ်း တောစပ် တစ်နေရာ၌ ပုန်းအောင်းနေပါ သည်။ လူပြတ်သော အချိန်တွင် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် တောင်း ကြီးကိုရွက်၍လာရာ ကျွန်တော်က

အသင့်ဆောင်လာသော မီးမြှောင် ကိုပြ၍ နားကပ်ချွတ်ပေး၊ မပေးရင် သတ်ပစ်မယ်” ဟု ခြိမ်းခြောက်ပါ သည်။ အဒေါ်ကြီးက ဘာလို့ပေးရ မှာလဲ အော်လိုက်ရမလား” ဟု ပြန် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် ကျော်ကြီး လည်း ဒေါသထွက်ပြီး စိတ်မထိန်း နိုင်ဘဲ အဒေါ်ကြီးကို ဓားဖြင့် အ ကြိမ်ကြိမ်ထိုးခဲ့ပါသည်။ မသေမရှင် ဖြစ်နေသော အဒေါ်ကြီး၏ နားရွက် ကိုဖြတ်ပြီး နားကပ်ကိုယူကာ အဒေါ်ကြီးလက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကိုယူပြီး ကျွန်တော်နေ

“ကဲ ... ကျော်ကြီး လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကလဲ ဒီလိုအချိန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး မင်း နားရွက်ကိုဖြတ်တယ်။ နားကပ်နဲ့ လက်စွပ်ကိုယူခဲ့တယ်

ရွှေတောင်အိုင်နှင့်ရတနာပုဂံစင်

ထိုင်ရာ ပေါက်ခေါင်းမြို့နဲ့ မိုင် (၃၀)ခန့်ဝေး ကွာသော ပဲခူးရိုးမအတွင်းရှိ “လှပခြင်းရွာသို့ ပြန်ပြေးခဲ့ပါသည်။ နောက်(၅) ရက်ခန့်အကြာ နားကပ်နှင့် လက်စွပ်အား ပေါက်ခေါင်းဈေးထဲရှိ “စံချိန်မီ” ရွှေဆိုင်တွင် ရောင်းချခဲ့ပါသည်” ဟု ကျော်ကြီးက ကျွန်တော်အားပြောပြပါသည်။

(၄)

ကျွန်တော်သည် စခန်းမှူး မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဒုတိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့ထံ သတင်းပို့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပေါက်ခေါင်းမြို့ဈေးထဲရှိ “စံချိန်မီ” ရွှေဆိုင်တွင် တရားခံ ကျော်ကြီး ညွှန်ပြချက်ဖြင့် ပစ္စည်းတန်းစီပြခြင်း၊ လူတန်းစီပြခြင်းများကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရာ တရားလိုနှင့် သက်ဆိုင်သူများမှ မှန်ကန်စွာ ပြသနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့နောက် မျက်မြင်သက်သေအားနည်းသော ပထမအမှုအတွက် တရားခံကျော်ကြီးအား တရားရုံးတွင် “ဖြောင့်ချက်” ရယူခဲ့ပါသည်။ တရားခံကျော်ကြီးကလည်း မိမိ၏ အမှားများကို နောင်တရကာ တရားရုံးတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးပါ

သည်။ တရားရုံးမှ တရားခံကျော်ကြီးအား ပထမအမှု (လူသတ်၊ လူယက်မှု) အတွက် ထောင်ဒဏ်(၁၅) နှစ်နှင့် ဒုတိယအမှု (လူယက်မှု) အတွက် ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်၊ စုစုပေါင်း ထောင်ဒဏ် အနှစ်(၂၀)၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ်ကို ကျခံစေပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် (လူယက်

မှု)ကျူးလွန်သည့်အမှုနှင့် ဆက်စပ်၍ ပထမအကြိမ် (လူသတ်၊ လူယက်မှု) ကျူးလွန်သည့် အမှုအား ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တင်စားရမည်ဆိုလျှင် ခဲတစ်လုံးကို တစ်ကြိမ်ပစ်ရုံမျှဖြင့် ထိုငှက်ကို (၂) ကြိမ်တိတိ ထိမှန်သည် ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ တရားခံကျော်ကြီးကဲ့သို့ လူဆိုးများအား ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှပင် “ရွက်ပုန်းသီး လူဆိုး” ဟု သတ်မှတ်ကြပါသည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီး မေ့သလောက်ရှိမှ နောက်တစ်ကြိမ် ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်ကြပါသည်။ ခြေရာဖျောက်နေတတ်ကြသဖြင့်လည်း ဖမ်းဆီးမရနိုင်ပါ။ “နေရပ်” လည်း မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးသဖြင့် စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် အလွန်ခက်ခဲသော အခြေအ

နေဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ “စေတနာကောင်း လျှင် ကံကောင်းသည်” ဟူသော ဗုဒ္ဓတရားတော်နှင့်အညီ စေတနာမ ကောင်း၊ လုပ်ရပ်မကောင်းသူတို့၏ သွားရာလမ်းကား ဆူးခင်းလမ်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

(၅)

စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေ။
ခဲတစ်လုံးကို တစ်ကြိမ် ပစ်ရုံမျှနှင့် ငှက်နှစ်ကောင်ကို ထိသည်” ဟူသော စကားကို စာဖတ်သူ ကြားဖူးပေလိမ့်မည်။ ယုံလည်း ယုံပေလိမ့်မည်။

သို့သော်... .

ခဲတစ်လုံးကို တစ်ကြိမ် ပစ်ရုံမျှဖြင့် ထိုငှက်ကိုပင် (၂)ကြိမ် တိတိ ထိမှန်သည်ဟုဆိုလျှင် စာဖတ်သူယုံမှ ယုံပါမလား။ မယုံမရှိပါနှင့်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ပါသည်။

(ရဲအရာရှိတစ်ဦး၏ ဖော်ပြချက်အား ပြန်လည်ရေးသား တင်ပြအပ်ပါသည်။)

ကျေးလက်လမ်း-တံတေး

တောရ
မိုးတုတ်
ဝင်းသိဟ(သန်လျင်)

**စောရဇိုးတုတ်
ဝင်းသီတ-သန်လျင်**

“ဟဲ့ ဖိုးတုတ် တစ်ယောက်
ရွာထဲပြန်ရောက်နေပြီနော်။ ညအိပ်ရင်
ပစ္စည်းတွေ အိမ်ထဲထည့်ပြီး လုံခြုံ
အောင် ထားကြ”

“အေးဟဲ့ အဲဒီ မသာ
ကောင် ဖိုးတုတ် ရွာပြန်ရောက်လာတာ
တို့တွေ အိပ်ကောင်းခြင်းအိပ်ရမှာ မ
ဟုတ်ဘူး။ ကျိုးကျိုးကျည်ကျည်ဆို
ထထကြည့်နေရတာနဲ့ အိပ်ရေးပျက်
တော့မယ်”

ဒါတကော့ ဖိုးတုတ် ရွာပြန်
ရောက်နေကြောင်း နှုတ်ဆင့်ကမ်းသတိ
ပေးတာပါ။

ဖိုးတုတ်ဟာ ကျုပ်တို့ရွာမှာ
နာမည်ကြီးဗျ။ လူဆိုးမဟုတ်ပေမဲ့ သူ
ခိုးမှ သူခိုးအစစ် အဖော်မရှာတဲ့ သူခိုး၊
တစ်ကိုယ်တော် သူခိုး၊ လစ်ရင်လစ်သ
လို၊ မရရတာခိုးတဲ့ သူခိုး။ ခိုးတယ်ဆို
ပြီး စီးပွားဖြစ် ပွပေါက်ကြုံအောင် သူ
ငွေ။ သူကြွယ်တွေအိမ် တက်ခိုးတဲ့ သူ
ခိုးလည်းမဟုတ်။ ရွာထဲက သူလိုကိုယ်
လို မရှိဆင်းရဲသားတွေအိမ်က မရရတာ
ထည့်ပတ်ခိုးတဲ့သူခိုး။ အဲဒီသူခိုးဖိုးတုတ်
ထ မျှတတဲ့စိတ်တော့ရှိတယ်။ တခြား
သူစိမ်းအိမ်က ပစ္စည်းတွေ လိုက်ခိုးပြီး
သူ့အိမ်က ပစ္စည်းကျ အလွတ်ပေးတယ်

မထင်နဲ့။ သူ့အဘိုးအဘွား စုဆောင်း
ထားခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေးတွေ
ဈေးကောင်းရမယ်ဆိုလို့ကတော့ သူ
အမေနဲ့ သူညီမလစ်တဲ့အချိန်ဆို ခိုးပြီး
သားပဲ။ သူညီအငယ် စိုးလှဆိုတဲ့ကောင်
က ရန်ကုန်မှာနေတယ်။ တစ်လတစ်ခါ
နှစ်လတစ်ခါ သူ့အမေရှိတဲ့ဆီ ပြန်ပြန်
လာတယ်။ သူညီ လာလည်တဲ့နေ့ဆို သူ
ဘယ်မှမသွားဘူး။ အိမ်မှာပဲ တစ်နေ
ကုန် ဝေ့လည်ဝေ့လည် လုပ်နေတာ။

“ညီလေး ထန်းသီးမုန့်နဲ့
ပန်းမုန့်စားမလား။ အစ်ကို သွားဝယ်
လိုက်မယ်လေ။ မင်းတို့ ရန်ကုန်မှာ ဆေး
ဆိုးထားတာတွေကွ။ ဒီမှာက အစစ်ရ
တာ။ ငါ့ညီက ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲဒီ
မုန့်တွေ ကြိုက်တာ အစ်ကိုသိတယ်”

သူညီကတော့ ငါ့အစ်ကို ငါ
ကို တော်တော်ချစ်ရှာသားလို့ ထင်ချင်
ထင်မှာ။ အဲဒီလိုထင်ရင် မှားသွားလိမ့်
မယ်။ မုန့်ပီရိုပေါ်တင်ထားတဲ့ သူညီရဲ့
လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ဘယ်လို
ခိုးရမယ်ဆိုတာကို ကြံစည်နေတာ။ ငါးမိ
နှစ်လောက် ညှော်ခန်းမှာ လူပျောက်သွား
တာနဲ့ ဖိုးတုတ်ခိုးပြီးသွားပြီ။ အဲသလို
ခြေမြန်လက်မြန်လည်းရှိရဲ့။ ဘယ်တော့
မှာမှ ထင်းခွေမရရင် ကိုယ့်ခြံစည်းရိုး
ကိုယ် ထင်းချိုးစိုက်မယ့် ဖိုးတုတ်။

တစ်နေ့ မနက်စောစော

ကျွန်တော့်အိမ် မျက်စောင်းထိုးက အပျို
ကြီး မခင်စန်းမြင့်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့
ထွက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုရည်စူးပြီး ဆဲဆိုနေ
မှန်းမသိ ဆဲနည်းပေါင်းစုံကို နားမချမ်း
သာစွာ ကြားနေရသည်။ မကြာခင်ပဲ
ရပ်ကွက်လူကြီး ကိုလေးမြင့် ရောက်
လာပြီး---

“ဟဲ့ မနက်စောစောစီးစီး
ဘာလို့ ဒီလောက်ဆဲဆိုနေတာလဲ”

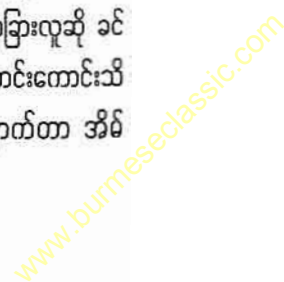
ကိုလေးမြင့်လည်း ရပ်ကွက်
လူကြီးပီပီ ပါဝါလေးနည်းနည်းပြလိုက်
သည်။

“ကျွန်မ သားကြီး ညက
ပျောက်သွားလို့ အီး--ဟီး--ဟီး”

ပြောလည်းပြော ဝိုလည်းဝို
နေတဲ့ အပျိုကြီးရဲ့ စကားဆုံးတော့ ရပ်
ကွက်လူကြီး ကိုလေးမြင့်ရဲ့ စိတ်မရှည်
စွာ မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းက-

“ဟဲ့ ခင်စန်းမြင့် နင်ဘယ်
အချိန်က လင်ယူပြီး ဘယ်အချိန်က
သားကြီးရလိုက်တာလဲ၊ ရပ်ကွက်လူ
ကြီးဖြစ်တဲ့ ငါတောင် မသိလိုက်ရပါ
လား”

“ဒီမှာ ကိုလေးမြင့် ရှင့်ကို
ရပ်ကွက်လူကြီးမို့ ခင်စန်းမြင့် ဒီလောက်
သည်းခံနေတာနော်။ တခြားလူဆို ခင်
စန်းမြင့်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ
သွားစေမယ်။ အခုပျောက်တာ အိမ်

အောက်က ကျွန်မမွေးထားတဲ့ ငန်းထီး သားကြီးကို ပြောတာရှင့် အဟင့်-ဟင့် ဟီး-ဟီး”

အပျိုကြီး မခင်စန်းမြင့်သည် တစ်ကိုယ်တည်း နေပေမဲ့ သူ့အိမ် အောက်တွင် ငန်းတစ်အုပ် မွေးထား သည်။ ငန်းသားပေါက်လေးများ အ ရွယ်ရောက်လျှင် ရောင်းထုတ်ပေမဲ့ ငန်း တစ်အုပ်ကိုတော့ မရောင်းဘဲ မျိုးချန် ထားသည်။ ငန်းထီးကြီးသည် အပျို ကြီးနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာအတူနေလာလို့

လာမသိ လိမ္မာသည်။ အပျိုကြီး ဘယ် အရပ်က ပြန်လာပြန်လာ အိမ်ပေါက်ဝ တနေ ‘သားကြီးရေ’လို့ အော်လိုက် လျှင် ကြားတဲ့အရပ်က ‘ဝန်--ဝန်’ နှင့် အသံပြုလာ ပြန်ထူးတတ်သည့် ငန်းထီး ကြီး၊ ညက ဘာသံမှမကြားရဘဲ ပျောက် သွားသည်။ သူ့ခိုးဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမ သိသေးပေမဲ့ ခိုးသူကို ရည်စူးကာ ဆဲ နည်းမျိုးစုံနှင့် ဆဲပြီး တျိန်စာတိုက်နည်း မျိုးစုံနဲ့ တျိန်ဆဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တဲ ဒါဆိုလဲ ဆဲမနေနဲ့

တော့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူကြားမကောင်း ဘူး။ ရပ်ကွက်ရုံးကို သွားတိုင်”

ရပ်ကွက်လူကြီး ကိုလေးမြင့် တာ ဆဲတာရပ်ပြီး ရုံးသွားတိုင်ဖို့ပြော တော့ အပျိုကြီး ခင်စန်းမြင့်က-

“မတိုင်ဘူး ရှင်တို့ရုံး သွား တိုင်လဲ သူခိုးမိမှာမှ မဟုတ်တာ။ သူခိုး လက်ပူးလက်ကြပ်မိလဲ မြက်ပေါက်ခိုင်း အမှိုက်ကောက်ခိုင်းပြီး ပြန်လွှတ်တာ သူခိုးက အပြုံးတောင်မပျက်ဘူး။ အဲဒီ သူခိုးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းပြီး ရဲစခန်း သွားအပ်ပြမယ်”

ထိုအပျိုကြီးကား ခေသူ တော့မဟုတ်။ တစ်ရွာလုံးနဲ့တစ်ယောက် ပင် ရန်ဖြစ်ရဲသောသူ၊ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိပြော လက်တစ်ဖက်က ငန်း ကျောင်းတဲ့ထုတ်ကိုကိုင် တဘက်စကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ရွာထိပ်သို့ သုတ်ခြေ တင်တော့သည်။ ရွာထိပ်တွင် တရုတ် ကြီး ဦးယုခင်၏ ခြံရှိသည်။ ထိုတရုတ် ကြီးသည် ကြက်၊ ဘဲ၊ ငန်းအရှင်များကို ဈေးမှာပေါ်ရောင်းသူဖြစ်သည်။ ရွာထဲ က ကြက်၊ ဘဲ၊ ငန်းအရှင်များကို ဝယ် ပြီး သူ့ခြံထဲတွင် လှောင်ထားကာ နေ့စဉ် တုန်နိုင်သလောက် ပေါ်ရောင်းခြင်းဖြစ် သည်။

“ဦးယုခင် ညက ငန်းထီး ကြီးတစ်တောင် လာရောင်းတာ ရှိ

“မတိုင်ဘူး ရှင်တို့ရုံးသွားတိုင်လဲ
သူခိုးမိမှာမှ မဟုတ်တာ၊
သူခိုး လက်ပူးလက်ကြပ်မိလဲ
မြက်ပေါက်ခိုင်း၊ အမှိုက်ကောက်ခိုင်းပြီး
ပြန်လွှတ်တာ၊
သူခိုးက အပြုံးတောင်မပျက်ဘူး။
အဲဒီ သူခိုးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပြီး
ရဲစခန်း သွားအပ်ပြမယ်”

ရှုထောင့် ချောင်းနှင့် ရေခဲခဲများ

ထား”
အပျိုကြီး အမေးရှိတော့ ဦး
ထုခင်က-
“ဟဲ့ ငါ့ဆီတော့ ကြက်တွေ၊
ဘဲတွေ၊ ငန်းတွေ လာရောင်းနေကြတာ
ပဲ။ ငါ တစ်ဦးချင်း တစ်ကောင်ချင်းတော့
ဘယ်မှတ်မိနိုင်မလဲ၊ အခု ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

“ဥတ ကျွန်မ ငန်းထီးကြီး
ပျောက်သွားလို့ ဒီမှာများ လာရောင်းသ
ထားလို့ လာရှာတာ”

“ဟဲ့ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ၊
ငန်းတွေ အကောင်တစ်ရာလောက်ရှိ
တာ နင့်ငန်းတစ်ကောင် ဘယ်လိုရှာရ
မလဲ”

“ရတမံဦးလေး ရှာလို့သာ
ပြော၊ ကျွန်မငန်း ကျွန်မတွေ့အောင်
စူးမယ်”

ပြောမရတဲ့အဆုံး ဦးထုခင်
ထည်း လက်လျှောက်ကာ-

“နင့်ငန်း မှတ်မိတယ်ဆိုရင်
ဘယ်လိုရှာမလဲ၊ ဘယ်လိုသက်သေပြ
မလဲ၊ ဘာအမှတ်အသားရှိလဲ”

“ဒီမှာ ဦးထုခင်၊ ကျွန်မငန်း
ထုတ်မှ ကျွန်မထူမယ်၊ မထုတ်ရင် မထူ
ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကြက်၊
ဘဲ၊ ငန်းတွေ လှောင်ထားတဲ့ ခြံထဲဝင်

လိုက်တော့ လူရိပ်ပြင်တာနဲ့ အားလုံး
အသံတိတ်သွားသည်။ ကြက်သံ၊ ဘဲသံ၊
ငန်းသံတိတ်သွားချိန်မှာ အပျိုကြီးက
ခြံဝကနေ “သားကြီးရေ” လို့ လှမ်း
အော်လိုက်တော့ ငန်းအုပ်ထဲက ငန်းထီး
ကြီးတစ်ကောင် လည်ဆန့်ကာ ‘ဂန်’ ဆို
ပြီး ပြန်ထူးသည်။ နောက်တစ်ခါ ‘သား
ကြီးရေ’ လို့ ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုငန်း
ထီးကြီးကပင် ‘ဂန်’ ဆိုပြီး ပြန်ထူးလေ
သည်။

“အဲဒါ ကျွန်မငန်း အဲဒါ
ကျွန်မ ငန်း xx သားကြီးရေ xx သား
ကြီးရေ”

“ဂန် xx ဂန်”
အပျိုကြီး ခင်စန်းမြင့် သူ
ငန်းထီးကြီးကို ပြေးပွေလိုက်သည်။

ငန်းထီးကြီးကလည်း သူ့သခင်မရဲ့ ပွေ
ဖက်မှတို အသာအယာခံလေသည်။ အဲ
ဒီတော့မှ ဦးထုခင်က-

“ဒါ xx ဒါ နင်တို့ဘက်က
ဖိုးတုတ်လာရောင်းသွားတာ၊ ဖိုးတုတ်
xx ဖိုးတုတ်”

“သိတယ် သိတယ်၊ ရွာထဲ
မှာ ဒီသေနာကျကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မခိုး
ဘူး”

ခိုးရာပါ စစ္စည်းလည်း မိပြီ၊
ခိုးတဲ့သူလည်း သိပြီ။ မိအောင်ဖမ်းပြီး
ရဲစခန်းပို့ဖို့ ရပ်ကွက်လူကြီးများ လုပ်ရ
ပေဦးမည်။ အဲဒီအချိန်က ကျေးရွာလူ
ကြီးက ဦးကျော်သိန်း၊ သူက တော်ရုံ
အမှုနဲ့ သူရွာသားကို ရဲစခန်းမပို့ဘူး။ ရွာ
မှာတင် ပြီးအောင် ရှင်းသည်။ ပြတ်

“သိတယ် သိတယ်၊
ရွာထဲမှာ
ဒီသေနာကျကလွဲလို့
ဘယ်သူမှ မခိုးဘူး”

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်ရသစ်ပုဂ္ဂိုလ်

အောင်လုပ်သည်။ အခုကိစ္စတော့ မပို လို့မဖြစ်။ ငန်းအခိုးခံရတဲ့ အပျိုကြီး ခင် စန်းမြင့်က ရဲစခန်းပို့ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆို လို့ သူခိုး ဖိုးတုတ်ကို ရဲစခန်းပို့လိုက် သည်။

အဲဒီအချိန်က ရဲစခန်းမှာ စ ခန်းမှူးက ဦးအုန်းကြိုင်။ သူက တ ကယ့် နာမည်ကြီးပျို။ (နာမည်ကြီးဆို လို့ တလွဲမထင်ပါနဲ့)။ သူ့ရောက်တဲ့ သက်တမ်းအတွင်းမှာ အမှုကြီးတွေကို တရားခံဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လို့ နာမည်ကြီး တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရွာက ကျေးရွာ လူကြီး ဦးကျော်သိန်းနဲ့လည်း ရင်းနှီးပြီး သားဖြစ်လို့ ကျေးရွာလူကြီးက စခန်း မှူးကြီးဆီကို စာတစ်စောင် ရေးပေး လိုက်ပါတယ်။ မလိမ်မိုး မလိမ္မာတစ် ကြိမ်တစ်ခါ မိုက်တဲ့ ဖိုးတုတ်ကို ရွှေဖော့ ရိုးနဲ့ ဆုံးမပေးဖို့ပေါ့လေ။ စခန်းမှူးကြီး ကလည်း တရားခံလာပို့တဲ့လူပေးတဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်တာ “ကဲ သူ့ကိုထားခွဲ ခင်ဗျား တို့

ပြန်ကြတော့၊ အခုလို လာပို့တာ ကျေးဇူးတင်တယ်”

တရားခံ လာပို့တဲ့သူတွေ ပြန်သွားတော့ ဖိုးတုတ်ကို သိချင်တာ တွေ မေးမြန်းပြီး သူနဲ့ထိုက်သင့်တဲ့ အ ပြစ်ပေးဖို့ စဉ်းစားရသည်။

“ဆရာ ကျော်သန်းရေ လာ”

စခန်းရှေ့ရှိ ရဲတပ်ကြပ် ဆ ရာ ကျော်သန်းကို လှမ်းခေါ်ကာ-

“ဒီကောင်ကို စခန်းဝင်းထဲ မှာရှိတဲ့ အမှိုက်တွေ၊ စခန်းနောက်က ချုံပုတ်တွေ၊ စခန်းရှေ့က ရေမြောင်းတွေ သေသေချာချာရှင်းခိုင်း၊ ပေါက်တူးနဲ့ စား နောက်က စတိုခန်းထဲမှာ ရှိတယ်”

ဖိုးတုတ်ကို အမှိုက်ရှင်း၊ ချုံ ခုတ်၊ မြောင်းဆယ်ခိုင်းပြီး ည စခန်းထဲ မှာပဲ အိပ်စေတာ မနက်ကျတော့ ပြော ဆို ဆုံးမပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ အ ချုပ်ခန်းထဲတော့မထည့်။ ဖိုးတုတ်ပြန် သွားပြီး စခန်းမှူး ဦးအုန်းကြိုင် စခန်း ဝင်းထဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စခန်း ဝင်းကြီးဟာ အရင်နဲ့မတူ ပြောင်းရှင်းနေ တာပဲ။ အရင် သူ့ရုံးခန်းခေါင်းရင်းက အိုင်နေတဲ့ ရေပုပ်တွေလည်း အခု မရှိ တော့ဘူး။ စခန်းနောက်က ပိန်းမြက်နဲ့ နွယ်ပင်တွေ တောထနေတာလည်း ခုတ် ထွင်ရှင်းလင်းထားလိုက်တာ ပြောင်တ

လင်းပဲ။ သူ့တပည့် ငါးယောက်လောက် ကို ခိုင်းရင် ငါးရက်လောက်ကြာတာ တောင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုး မရနိုင်။ စခန်းမှူး ဦးအုန်းကြိုင် ဖိုးတုတ်အလုပ် လုပ်ခဲ့တာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေ သည်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာ တော့ ည (၁၀)နာရီလောက်မှာ စခန်းထဲ မှာ လူငါးယောက်ဝင်လာတယ်။ ဗလ ကောင်းကောင်းနဲ့လူက တရားခံဖြစ် ဟန် တူတဲ့လူရဲ့ ကုပ်ဝိုးကိုကိုင်ပြီး ဘေး နှစ်ယောက်က လက်တစ်ဖက်စီကို ကိုင် ချုပ်ပြီး ဝင်လာကြတယ်။ တရားခံကြည့် လိုက်တော့ ဖိုးတုတ်ဖြစ်နေပြန်တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဒီက တရားခံ ဖိုး တုတ်ဟာ ဘုရားကြီးဇရပ်ထဲမှာ တရား စခန်းဝင်နေတဲ့ ယောဂီတွေ လှန်းထား တဲ့ လုံချည်အင်္ကျီတွေ ခိုးပြီးထွက်ပြေး တာ သူခိုး--သူခိုး အော်လို့ ဝိုင်းဖမ်း တော့ ဖိုးတုတ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမှာ သူ့ဆီ က တွေ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ”

စခန်းမှူး ဦးအုန်းကြိုင် ကြည့်လိုက်တော့ ယောဂီလုံချည်နှစ် ထည်နဲ့ အင်္ကျီဖြူလက်ရှည်တစ်ထည်-

“ကဲရော ဒီလိုချည်၊ အင်္ကျီ တွေကို တရားထိုင်တဲ့ ယောဂီတွေကို ပေးလိုက်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြတော့၊ သူ ကိုထားခွဲ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ

www.burmeseclassic.com

ရှုလောငါ့အခင်းနှင့်ရသန့်ဗုဇင်း

ဆက်လုပ်မယ်”

စခန်းမှူး ဦးအုန်းကြိုင် တစ်
ယောက် ဖိုးတုတ် ဒီတစ်ခေါက် စခန်းကို
ရောက်လာခြင်းဟာ ထီဒုနစ်ရာဆု
ပေါက်သလောက်ကို ဝမ်းသာသွား
သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဒီတစ်ပတ်အ
တွင်းမှာ အထက်လူကြီးတွေ ဒီကိုလာ
ဖယ်ဆိုတဲ့သတင်း ရထားပြီးလို့ အဲဒီ လူ
ကြီးတွေ လာစစ်ရင် စခန်းရဲ့မျက်နှာစာ
အတွင်းအပြင် အားလုံး သန့်ရှင်းသပ်
ရပ်နေမှ ဖြစ်မည်။ တပ်ဖွဲ့အင်အားနဲ့
လုပ်ရအောင်ကလည်းမလုံလောက်ဘူး။
သူ့နေရာနဲ့ သူ့ကင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ ခေါ်
ဆုံးလို့ မဖြစ်နိုင်။ အပြင်လူ ခေါ်ခိုင်းရ
အောင်ကလည်း ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ပေး
ထေး။ ဖိုးတုတ်တို့လို ကြတ်ခိုး၊ ဘဲခိုးတဲ့

ကောင်တွေ မိမှ သူတို့ကို အပြစ်ပေးတဲ့
အနေနဲ့ ခိုင်းရတာ။ နောက်တစ်ခုက
ကြီးတဲ့အမှုကို ငယ်စေ၊ ငယ်တဲ့အမှုကို
ပပျောက်စေဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို လက်
ကိုင်ပြုပြီး လုပ်ရတယ်။ အခုဆိုရင် ဦး
အုန်းကြိုင် ရဲလုပ်သက် (၂၀)ကျော်ပြီ။
အခြားမြို့တွေ၊ နယ်တွေမှာ တာဝန်ကျ
တာထက် ဒီမြို့မှာ တာဝန်ကျတာ မ
သက်သာဘူး။ မြို့လေးက အေးချမ်းပါ
တယ်။ အမှုအခင်း ကြီးကြီးမားမား မရှိ
သလောက်ပဲ။ မြို့မှာနေတဲ့လူတွေက
စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံနဲ့ ရုံးဝန်ထမ်းတွေဖြစ်
လို့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတယ်။ ခက်နေ
တာက ဦးအုန်းကြိုင်။ ရဲက ရဲအလုပ်မ
လုပ်ရဘဲ လူကြီးအလုပ်ပဲ လုပ်နေရ
တယ်။ ဒီမြို့မှာ ဂေါက်ကွင်းရှိတယ်။

တနင်္ဂနွေရုံး ပိတ်ရက်တိုင်း လူကြီးတွေ
ဂေါက်သီးလာကစားကြသည်။ သူတို့က
တော့ ပိတ်ရက် လာကစားကြတာပဲ။
အုန်းကြိုင်တို့မှာ တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို
ထမ်းဆောင်ရသည်။ တနင်္ဂနွေရုံးပိတ်
ရက် မိသားစုနှင့်အတူ ဘုရားသွားချင်
သည် မဖြစ်နိုင်။ သားတွေ သမီးတွေကို
ကစားကွင်း၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ လိုက်ပို့ချင်
သည်မဖြစ်နိုင်။ မိမိဆွေမျိုးထဲက နာရေး
ကိစ္စပေါ်လာလို့ သွားချင်တာတောင် အဲ
ဒီလိုနေ့မျိုးနှင့် တိုက်ဆိုင်လျှင် သွားလို့
မရတဲ့ အုန်းကြိုင်တို့ရဲ့ဘဝ---။

စခန်းမှူး ဦးအုန်းကြိုင် သူ
ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ အချုပ်သား
များထားရာ အချုပ်ခန်းဘက်ဆီ ဘာ
ရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်မိသည်။ လော

www.burmeseclassic.com

ရှုဖောင်ပျောင်းနှင်ရသံမဂ္ဂစင်း

ဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတို့ရဲ့ စေ့ဆော်
တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ငါကတော့ အဲဒီ
ခိုးဆိုးနေတဲ့သူတွေကို အပြစ်ရစေဖို့
စင်းဆီချုပ်နှောင်ခဲ့တဲ့ ငါကိုယ်နှိုက်က
နေ ထွက်ထပ်မှတကယ်ရှိသူလား--။

“ဝိုက်ကြီး”

အတွေးရေယာဉ်ကြောမှာ
ရောချင်တိုင်းမော့လို့ ကောင်းနေတုန်း
ခေါ်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်မိတော့ ဝတ်
စာရေးကြီး ဦးအောင်သန်းက-

“ဒီမှာ တရားခံ လာပို့တယ်၊
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ဘာအမှုလဲ”

“ခိုးမှု”

“ခေါ်ခဲ့”

စခန်းမှူး ဦးအုန်းကြိုင်

စားပွဲရွှေရောက်လာတဲ့ တရားခံကြည့်
လိုက်တော့ ဖိုးတုတ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်
ကမှ လုံချည်ခိုးလို့ စခန်းဝင်းထဲ သန့်
ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းပြီး နောက်နှောင် ဒီလို
သူများ ပစ္စည်းမခိုးဖို့ ပြောဆိုဆုံးမပြီး
လွှတ်လိုက်တယ်။ အခု ပြန်ရောက်လာ
တယ်။

“အခု ဘာခိုးတာလဲ”

“ကြက်ခိုးတာ ဆရာ”

တရားခံ ဖိုးတုတ် နောက်မှ
လူတစ်ယောက်က ဒန်အိုးတစ်လုံးကိုင်
ပြီး ဝင်လာသည်။ ဒါနဲ့ ဦးအုန်းကြိုင်က-

“သူခိုးတာ ကြက်ဆို၊ ဘာ

လို့ ဒန်အိုးကြီး ယူလာတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ သူ ကျွန်

တော့် ကြက်ကိုခိုးပြီး ချက်စားတဲ့ ဟင်း

အိုးပါ ဆရာ”

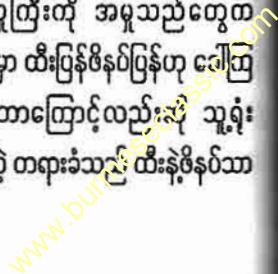
“ဟေ ဒါဆိုလဲ မင်း ကြက်
ဆို ဒီကြက်သားဟင်းကို မင်းယူသွား။
အိုးကိုတော့ သူ့အိမ် ပြန်ပေးလိုက်၊ ဒီ
ကောင်ကို ဆရာတို့ ဆက်လက် အရေး
ယူမယ်”

တရားခံ လာပို့တဲ့သူများ
ပြန်သွားကြတော့ ဖိုးတုတ်တစ်ယောက်
ထဲ စခန်းမှူးရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတုတ် မင်း
ဟာ ခွေးမြီးကောက်ပဲကွ၊ ကျည်တောက်
ဖြုတ်လိုက်တာနဲ့ ပြန်ကောက်တဲ့ အ
ကောင်ပဲ။ မင်းက သက်သက်ညာညာ
အပြစ်ပေးလို့မကြောက်ဘူး။ အခု ငါ
ကိုယ်တိုင် အမှုဆွဲပြီး မင်းတို့ ရုံးတင်ရ
မယ်။ ရုံးတောင် ထီးပြန်ဖိနပ်ပြန်ရုံးကို
ကျအောင် တင်မယ်။ အနည်းဆုံး သုံး
နှစ်နဲ့ ငါးနှစ်ထောင်ကို တန်းနေတာပဲ”

ထီးပြန် ဖိနပ်ပြန် ရုံးကိုတင်
မယ်ဆိုတော့ ဖိုးတုတ် ငိုပါလေတော့
သည်။ နောက်လက်အုပ်ချီပြီး စခန်း မှူး
ဦးအုန်းကြိုင်ကို ရိုခိုးလေသည်။ မြို့နယ်
တရားရုံးမှာ ဦးတင်ဖေဆိုတဲ့
တရားသူကြီးကို အမှုသည်တွေက
ကွယ်ရာမှာ ထီးပြန်ဖိနပ်ပြန်ဟု ခေါ်ကြ
သည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆို သူ့ရုံး
ရောက်တဲ့ တရားခံသည် ထီးနဲ့ဖိနပ်သာ

“ဆရာရယ် --- ဆရာ
ခိုင်းချင်တာခိုင်းပါ။
ဆရာခိုင်းသမျှ လုပ်ပျံ့မယ်။
ရုံးတော့မတင်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊
ဟီး-- ဟီး--ရွတ်--ရွတ်”

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး လူထု အင်းစိန်
ထောင် ရောက်သွားခြင်းကြောင့် တရား
သူကြီး ဦးတင်ဖေကို ထီးပြန်ဖိနှပ်ပြန်
ထု နာမည်ပြောင်ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ ဖိုးတုတ်ဆိုတဲ့ကောင် တရားစွဲ ပြီး
ဦးတင်ဖေရုံးကို ရောက်မှာတော့
ကြောက်ပုံရသည်။ စခန်းမှူး ဦးအုန်း
ကြိုင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးနေလေ
သည်။

“ဆရာရယ် ဆရာ ခိုင်းချင်
တာခိုင်းပါ။ ဆရာခိုင်းသမျှ လုပ်ပါမယ်။
မိုးတော့မတင်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဟီး--
ထီး--ရွတ်--ရွတ်”

ဦးအုန်းကြိုင် ကိုယ်တိုင်က
ထည်း ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲရောက်ပြီး စခန်းမှူး
မထူးနှင့် ဥပဒေဘက်ထော်သားကွလို့
ကြွေးကြော်နေတာ။ ငယ်စဉ်ကာလသား
အစ်သိုက်နှင့် ရွာထိပ်က ကင်းတဲမှာ မီး
အင်းစောင့်ရင်း ဦးမောင်ချန် အိမ် စပါး
ထိုက်တန်းမှာ အိပ်တန်းတက်တဲ့ ပင်ခါနီး
ထက်မကြီးကို ခိုး၊ ဘကြီးစိန်မောင် ဘူး
စင်က ဘူးသီးနဲ့ ကာလသားချက် ချက်
စားကြတာ ကောင်းလိုက်တာ။ မနက်
နိုးလင်းတော့ ဦးမောင်ချန်သမီး အပျို
ကြီး ဆဲလိုက်တာ ဂျိုးကိုကလေး ဆဲရုံတင်
အားမရဘူး။ မေတ္တာပို့လိုက်တာလည်း
အားမရပါးရ။ ‘သူ့ကြက်ခိုးစားတဲ့သူတွေ
ကာလနာတိုက်ပါစေ၊ မြွေပွေးကိုက်ပါစေ

နဲ့’ တစ်ခါတလေတော့ ငယ်ဘဝကို
ပြန်တမ်းတမိတယ်။ အဲဒီအချိန်က ရာ
ထူးဆိုတာလည်းမရှိ၊ ဂုဏ်ဆိုတာလည်း
မရှိ။ ပကတိအဖြူရောင် နောင်ကြိုးမရှိ
တဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းတွေဟာ အဲဒီအချိန်
ကပဲ ရှိခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်ပင် ဖိုးတုတ်တို့
လို ကြက်ခိုးဘဲခိုး၊ အမှုသေးလေးများကို
အချုပ်ခန်းထဲ မထည့်ဘဲ ထိုက်သင့်တဲ့
အပြစ်ပေးတာ ပြောဆိုဆုံးမပြီး ပြန်
လွှတ်လိုက်တာချည်းပဲ။

နောက်တစ်ချက်က အဲဒီလို
သေးသေးမွှားမွှား အမှုကို အချုပ်ထဲ
ထည့်လိုက်လျှင် အထဲမှာရှိတဲ့ တကယ့်
ပဝေးကြီးတွေနဲ့ သွားပေါင်းမိတာ လူ
ဆိုးသူခိုးအကြီးစားဘဝကိုရောက်သွား
နိုင်သည်။ ဒီနေ့လူကြီးတွေ ဂေါက်ပွဲရှိ
သည် ဖိုးတုတ်ကို စခန်းထဲမှာထားလို့
မဖြစ်---။

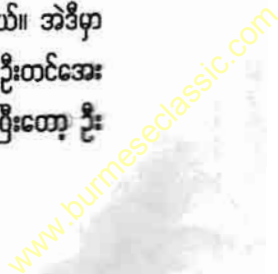
“ဆရာ ကျော်သန်း ဒီ
ကောင်ကို ကျွန်တော့်အိမ်ကို ခေါ်သွား၊
ပေါက်တူးနဲ့ ဓားပါယူသွား၊ အိမ်ဘေး
ပတ်ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ ချုံတွေကို အတုန်
ရှင်းခိုင်း၊ ကျွန်တော့်ဇနီးကို ပြော နေ
လယ် ထမင်းစားချိန်ကျရင် ဒီကောင်ကို
ပါ တွေးလို့ သူပိုပြီး ဆရာ ပြန်လာခဲ့
နော်။ ဒီနေ့ လူကြီးလမ်းကြောင်း ရှိ
တယ်”

စခန်းမှူး အိမ်သည် စခန်း

နှင့် သိပ်မဝေးလှသော စခန်းဝင်းထဲမှာ
ပင် ရှိသည်။ ဆရာ ကျော်သန်းနှင့် ဖိုး
တုတ် ထွက်သွားတော့ စခန်းအပြင်
လမ်းမဘက်သို့ လမ်းကြောင်းအနေအ
ထားကို ကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းမတို
ဘက်ခြမ်းတွင် ဆွမ်းအုပ်ဆွမ်းချိုင့်
ကိုယ်စီဆွဲလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဥပုသ်
စောင့်သွားကြသည့် ဥပုသ်သည်တွေ
မြင်မှ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့မှန်း သိလေသည်။
ဪ ငါတို့ရဲဘဝကလည်း အဖိတ်မှန်း
ဥပုသ်မှန်းတောင် မသိတော့ပါလား။

ရုံးခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ကာ သီလ
ပေး ဆရာတော်ကြီးကို ရည်မှန်းတာ
လက်အုပ်ချီ၍ ဆရာတော်ကြီးပေးသော
ကိုးပါးသီလကို ရုံးခန်းထဲကဝင် ဆောက်
တည်လိုက်သည်။ သီလပေးပြီးတော့
အသံချဲ့စက်မှ သီတဂူဆရာတော်ကြီးရဲ့
ခန္တီမေတ္တာဆိုတဲ့ တရားခွေကို ဖွင့်သည်။
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အသံကလည်း
ကောင်း၊ တရားကလည်းကောင်းတော့
အဝေးက နာရတာအားမရ ဒါကြောင့်
အပြင်မှာရပ်နေတဲ့ တပ်သား အောင်
ကြည်ကို လှမ်းခေါ်ကာ-

“အောင်ကြည် ဆရာတော်
ကျောင်းမှာ အသံချဲ့စက်ဖွင့်နေတာ စိန်
လှမင်း ဓာတ်စက်ထင်တယ်။ အဲဒီမှာ
စက်ဖွင့်နေတာ စက်ပိုင်ရှင် ဦးတင်အေး
လား မသိဘူး။ မင်းသွားပြီးတော့ ဦး

တင်အေးတိုပြော စောစောတဖွင့်တဲ့ သီတဂူဆရာတော်ကြီး တရားတွေကို နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် စခန်းမှူးက ငှားပါလို့ ပြောပြီး ငှားခဲ့ အခုတော့ မသွားနဲ့ဦး လူကြီးလမ်းကြောင်း ပြန်သွားမှ အေးအေးဆေးဆေးသွား”

“အန္တီဆိုတာ သည်းခံခြင်းပဲ။ သည်းခံခြင်းဟာ မေတ္တာပဲ။ အဲဒီ အန္တီတရား၊ မေတ္တာတရားတွေ မထားနိုင်ကြလို့ နည်းပါးကြလို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရိုက်ကြနက်ကြ၊ ထိုးကြခတ်ကြ၊ သတ်ကြ ဖြတ်ကြတာပေါ့။ အုန်းကြိုင်တို့ စခန်းက အချုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ အချုပ်သား ဆယ်ယောက်မှာ ကိုးယောက်က အဲဒီအန္တီမေတ္တာမရှိကြလို့သာ ဒီသံတိုင်တွေကြား အချုပ်သား ဖြစ်နေရတာပေါ့။

ညနေ (၄)နာရီလောက်မှာ လူကြီးလမ်းကြောင်း ပြန်သွားသည်။ ဒီတော့မှပဲ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျတာ တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ် လှထွန်းကို မှာစရာ ရှိတာမှာပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်မရောက်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်တာနဲ့ပင် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောင်ရှင်းနေလေသည်။ ဖိုးတုတ်ဟာ အလုပ်လုပ်ရင် တကယ်သေသေသပ်သပ်လုပ်တဲ့ ကောင်ပဲ။ ခက်နေရတာက စောရနုကွတ်ပါနေတာဆိုးသည်။ သူတို့ရွာက လူတွေကလည်း နည်းနည်းလွန်ပါ

တယ်။ ထစ်ခနဲရှိ ဖိုးတုတ်၊ ဘာလေးပျောက်ပျောက် ဖိုးတုတ်ကိုပဲ စွပ်စွဲနေကြတာ၊ ရွာထဲမှာ တခြားသူခိုးမရှိဘူးလို့ ဘယ်သူအာမခံရဲလဲ။ ဒါလည်း သူတို့မှာ ခန္တီမေတ္တာမရှိကြလို့ပဲ။ လူတွေ တော်တော်ခက်တဲ့ လူတွေပဲ။ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်ချင်ကြတဲ့သူတွေ---

ဦးအုန်းကြိုင် ယူနီဖောင်းလဲပြီး ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ကနေ ဖိုးတုတ်ကို ကြည့်တယ်။ မတွေ့ဘူး။ ဓားနဲ့ ပေါက်တူးကတော့ ခေါင်းရင်းမှာ ထောင်လျက်သား။ ဒီကောင် စခန်းကို များ ပြန်သွားသလား။ စခန်းပြန်ရင် သူ့ကို ညစာဘယ်သူက ကျွေးမှာလဲ။ ဒီကောင် ညစာထမင်းတော့ ငတ်တော့မှာပဲ။ စခန်းမှူး ဦးအုန်းကြိုင်ရဲ့ ကရုဏာတရားတွေက ဖိုးတုတ်အပေါ် ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေသည်။ ခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ညှော်ခန်းပီရိုရှေ့ရောက်တော့ ‘ဟာ’ဆိုတဲ့ အာမေဓိတ်သံ ထွက်သွားသည်။

“ဟာ တက်ဆက်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ မိန်းမရေ --- မိန်းမရေ”

“ရှင် အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း တို့တက်ဆက်ကြီးရော”

“နေ့လယ်ကတောင် ဖွင့်

သေးတယ်”

“တော်ပြီ--ငါသိပြီ၊ မင်းရဲ့ မိန်းမဖြစ်ပြီး မျက်ကြောသေတဲ့ မိန်းမ”

စခန်းမှူးကြီး သူ့မိန်းမတို့ အပြစ်တင်နေလေသည်။ “ဖိုးတုတ်-- ဖိုးတုတ် မင်း ငါ့လက်က လွတ်အောင် ပြေးပေါ့ကွာ။ နောက်တစ်ကြိမ် မရောက်လာပါစေနဲ့ ဆုတောင်း၊ ရောက်လာလို့ ကတော့ကွာ အရေဆုတ်ပြီး အရိုးပါနုတ်နုတ်စင်းပစ်မယ်။

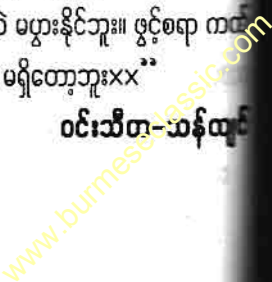
“ဟင်း xx ဟင်း”

စခန်းမှူးကြီး ဦးအုန်းကြိုင် မျက်နှာကြီးမှာ မီးကျိုးခဲ့ပမာ ရဲတွတ်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံတို့သည် ဒေါသအခိုးအလျှံတို့က တညီးညီးတောက်လောင်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးကျယ်နေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရဲတပ်သား အောင်ကြည် စခန်းမှူးရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဒီမှာ ဦးတင်အေး ပေးလိုက်တာ။ မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ မေတ္တာပွားနည်း (၁၁)နည်းတဲ့”

“ဟေ့ကောင် အောင်ကြည် မင်းအခုတွေ့ ပြန်ပေးလိုက်တော့ မေတ္တာလဲ မပွားနိုင်ဘူး။ ဖွင့်စရာ ကတော်ဆက်လဲ မရှိတော့ဘူးxx”

ဝင်းသီတ-သန်ထွင်

အဖေပြန်လာမယ့်လမ်း မျိုးသစ်

“အဖေပြန်လာမယ့်လမ်း”

မျိုးသစ်

(၁)

ဆေးရုံပေါက်ထွက်တဲ့ တံခါးကစပြီး ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးနေတာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တုံ့ဆိုင်းသွားခဲ့ပြီပဲပေါ့။

အတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ရှုပ်ထွေးပြီး တစ်ခေါင်းလုံးမှာလည်း နောက်ကျီလို့၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ဘူးလေ။ ဆေးရုံထဲဝင်လာသူတွေ ထွက်သွားသူတွေ အများကြီးပေါ့။ သားသားနားနား ဝတ်စားလာသူတွေက စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ငဲ့ကြည့်သွားကြလေရဲ့။

အဲဒါတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စားအားပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ ပူနေတယ်။ ဆူနေတယ်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာ တစ်ခုတည်း (အိမ်ကိုဘယ်လိုပြန်ရပါ့မလဲ) ဆိုတာကိုပေါ့။ လာတုန်းကတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်၊ ဘာဝယ်မယ်၊ ဘာခြမ်း

မယ် စုံနေတာပါပဲ။ ပိုက်ဆံရဖို့ အမြင်ကလည်း ဒီမှာရှိနေတာကိုး။ ခုတော့ သဲထဲရေသွန်တာကမှ ကွက်ကွက်ကလေးကျန်ဦးမယ်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ အံ့ပါရဲ့ အပြောကောင်းတဲ့စကားတွေ နားထဲက မထွက်ဘူး။

“မင်း မနစ်နာစေရပါဘူး ညီလေးရယ်။ မင်းအတွက် သုံးထောင်ပေးမှာပါ။ စစ်တာဆေးတာ ကုန်ကျသမျှ အားလုံးတို့ခံမယ်။ မင်းကိုအသားတင်ပေးမှာနော်။ မင်းအကျိုးမယုတ်ပါဘူးကွာ။ စိတ်ချသိလား”

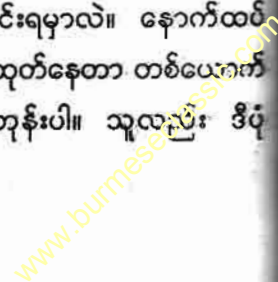
အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေလို့ ကားဓိတ်နားမှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် သူဟာ ကယ်တင်ရှင်ကြီးပါပဲ။ သူ့ဓိတ်ဆွေတစ်ယောက် အရေးတကြီး သွေးလိုလို့ ရှာနေတာတဲ့။ သွေးဆိုတာ လူကိုယ့်ခန္ဓာတည်ဆောက်ဖို့ ပါဝင်မှုတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် မိသားစုရဲ့ လိုအပ်ချက်အတွက် သွေးရောင်းရတော့မယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်လွယ်လွယ်ကူကူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဆေးရုံမှာ သွေးအမျိုးအစားစစ်ဆေးပြီး အခြားရောဂါပိုးရှိ မရှိကို သိနိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တာတွေ ဆက်စစ်တယ်လေ။ နောက်ဆုံး သွေးတစ်ပုလင်း ထုတ်ပေးလိုက်ရတာ သိပ် မကြာပါဘူး။ ပြီးတော့ ကာယကံရှင်တွေဆီမှာ ပိုက်ဆံတောင်းမိတဲ့အခါ သူတို့က ကြိုတိကြောင်တောင် (ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်) လို့ တွေးမိတယ်လေ။

“မင်း တို့ခေါ်လာတဲ့ မင်းအစ်ကိုကို တို့သွေးနှစ်ပုလင်းအတွက် စစ်ဆေးခပေးဖို့ ငွေသုံးသောင်းပေးလိုက်တယ်လေ။ မင်းတို့ကို သူပေးမှာပေါ့။ သူ့ကိုတောင်း”

သူတို့ လူတစ်ယောက်က ဖြေပြီး လူမမာဆီ ပြန်ဝင်သွားလိုက်တာ လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘူး။

“ဟာ .. သွားပြီ”
မဖြစ်ဘူး မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ လူက ပိုက်ဆံယူသွားပြီဆိုတော့ ဘယ် ကို လိုက် တောင်းလို့ တောင်းရမှာလဲ။ နောက်ထပ် သွေးထုတ်နေတာ တစ်ယောက်ရှိနေတုန်းပါ။ သူလည်း ဒီပုံ

ရွှေတောင်မှတ်တမ်းအကျဉ်းချုပ်

အတိုင်းဆိုခံလိုက်ရပြီပေါ့။ ဆေးရုံ တစ်ခုလုံး ပတ်ရှာပါသေးတယ်။ အစတောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ ကိုယ့်မှာ ငွေမရှိလို့ သွေးဖောက် ချောင်းတာ ဖြတ်ရိတ်သွားတဲ့လူ တစ် ဦးရှိသေးတယ်တဲ့။

အဆုံးမှာတော့ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဆေးရုံကထွက်ခဲ့ရ တာပါပဲ။

(၂)

ဇနီးက မမာဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း လူမ ညည်း။ မနက်က ထမင်းကြမ်းနဲ့ အကြော်အကြွေးခံကျွေးခဲ့တာက ထွေလို့ ဘာမှ မစိစဉ်ခဲ့ရသေးဘူး။ မိသားစု စားရေးသောက်ရေး ပြီး တော့ ဝတ်ရေးနေရေးအားလုံးက

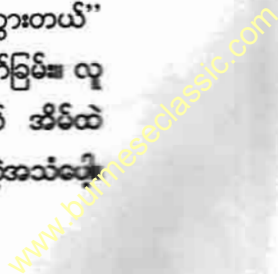
ကျွန်တော့်တာဝန်တွေလေ။ ရင် ထဲက အမောကို သက်ပြင်းချနေ ရုံနဲ့တော့ မပြီးဘူးပေါ့။ ရှေ့ခရီး ကို ဘယ်လိုဆက်ရပါမလဲလို့ မွန်း ကျပ်မှုတွေနဲ့အတူ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အင်္ကျီ အိတ်ထဲက ပေါ့တိုကို လမ်းဘေး ကွမ်းယာဆိုင်ဝင်မီးညှိပြီး ဆေး ရုံလမ်းမှ ထွက်ခဲ့တဲ့အထိ အတွေး တွေနဲ့ထွေးလုံးရစ်ပတ်လို့ပါ။လမ်း တစ်ဖက် စတိုးဆိုင်ဆီ မျက်စိ ရောက်သွားမိတယ်။ မှန်စိရိုထဲမှာ ထည့်ထားတာတဲ့ အလှကုန် ပစ္စည်းတွေ လူသုံးပစ္စည်းတွေ အပြည့်၊ ထောင့်ကမှန်ပုံးထဲမှာ မှန်ပုံးသရေစာတွေ တိုးလိုးတန်း လန်း ချိတ်ဆွဲထားတာတွေက လည်း မနည်းပါဘူး။ ဆိုင်ပြင်မှာ

ထီးတွေ တန်းစီလို ဆိုင်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်မှာ ယောက်ျားစီး မိန်းမစီး ရာဘာဖိနပ်စည်းတွေ၊ ကျွန်တော့် အတွေးထဲ လက်ခနဲဝင်လာတယ် လေ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ထွေ နေတော့ မကြံအပ် မစည်အပ် တာသိပေမယ့်လည်း (ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာလို့) မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဖိနပ်တွေ အလစ်သုတ်ဖို့ ကြံမိ တယ်။ တိုက်နဲ့ ဆက်ထားတဲ့ အိမ်မို့ဆိုဆိုထဲမှာ လူအရိပ် အ ယောင်တောင်မတွေ့ရဘူး။ မျက် နှာချင်းဆိုင် အိမ်တွေက သူ့အ လုပ်နဲ့သူ၊ ကြည့်နေကြတာ မဟုတ် တော့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရမယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးအတိုင်း အ ကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ လမ်း တစ်ဖက်ကူးလာလိုက်တယ်။ကျီး ကန်းတောင်းမောက်မျက်လုံးနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ကို မယောင်မလည် ကပ် သွားပြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲအထွက်မှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံတစ်သံက စူးစူးဝါးဝါး။

“ သူ့ခိုး၊ သူ့ခိုး ဟို ဆိုင်က ဖိနပ်စည်းခိုးသွားတယ်”

လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်း။ လူ ငယ်လေးတစ်ယောက် အိမ်ထဲ က ထွက်အော်လိုက်တဲ့အသံပေါ့။

ကျီးကန်းတောင်းမောက်မျက်လုံးနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ကို မယောင်မလည် ကပ်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲအထွက်မှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံတစ်သံက စူးစူးဝါးဝါး---

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲ သဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အခြေအနေဟာ မဟန်တော့ဘူးဆိုတာသိရခဲ့ပြီး ဖိနပ်စည်းပစ်ချ အားကုန်သုတ် တော့တယ်။ ဦးတည့်ရာ ပြေးခဲ့ရ တာမျိုး။

“သူခိုးဟေ့ လိုက်လိုက် မလွတ်စေနဲ့”

အော်သံတွေနဲ့အတူ လူ အုပ် တစ်အုပ်ကြီး ကျွန်တော့် နောက်ကလိုက်လာမှာ သေချာ ပါပြီ။ ကျွန်တော် အားကုန်ပြေး နေမိတယ်။ ထက်ကြပ်မကွာ ပါ လာတဲ့ အသံတွေကို လှည့်ပြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ အသက်လှုပ်ပြီး ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့် မှာ မောဟိုက်နေပေမယ့် မနား ဝံ့တော့ဘဲရှေ့က လမ်းကွေ့ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့တယ်။ ရှေ့မှာလည်း လမ်းချိုးတစ်ချိုး မြေလိမ်မြေ ကောက်ပြေးနိုင်မှ မျက်ခြည်ပြတ် မှာပေါ့။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လမ်းချိုးထဲ ပြေးပြီးဝင်သွားခဲ့မိ တာ ကျွန်တော့် အမှား လမ်း ချိုးဟာ ထိပ်က အိမ်တန်းပိတ် ထားတဲ့ လမ်းတိုတစ်ခုမှန်း ကျွန် တော် မသိခဲ့ဘူး။ ချောင်ထဲပိတ် အဖမ်းခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။ ကျွန်

တော့်ကို မိသွားကြတော့တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လက်သီးတွေ မိုး သီး မိုးပေါက် တုတ်ချက်တွေကို လည်း လုံးဝမရှောင်သာ မတိမ်း သာ။ ကျွန်တော် မြေပေါ် ဒူး ထောက်လျက်လဲသွားတယ်။ ပြီး တော့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဗရမ၊ ခေါင်းကွဲတဲ့ နေရာက သွေးတွေ စီးကျလို့။

“ဟေ့ တော်တော့ ရဲကင်းပို့လိုက်၊ လက်လွန်ကြ မယ်။ ဥပဒေအတိုင်းဖြစ်ကြပါစေ ကွာ။ မင်းတို့ တရားလိုက တရား ခံပြောင်းသွားမယ်။ သတိထား လုပ်ကြ”

အရပ်ထဲက လူကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ တားမြစ်သံကြောင့် တော်တော့တယ်။ နို့မို့ဘယ်ထိ အောင် လက်စွမ်းပြကြမယ်မသိ ဘူး။ သူခိုးဆိုတော့ ဒီလိုအလုပ်ခံ ရမှာ မေ့တာပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေခဲ့တယ်။ သူတို့အဲဒီကမှ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူပြီး ရဲကင်းပို့ လိုက်ကြတော့တာပါ။

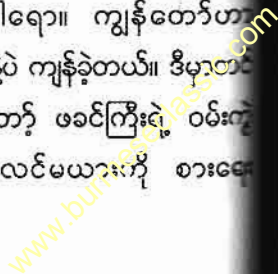
(၃)

ရဲကင်းက တစ်ဆင့် ကျွန်တော် ရောက်သွားတာ ရဲ

စခန်း။

ရဲစခန်းမှာ အားလုံး အပြည့်အစုံ စစ်ချက်ယူတော့ ကျွန်တော့်ဖြစ်စဉ် ရာဇဝင်ကို လည်း စစ်မေးပါတယ်။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းတွေကိုပဲ ပြောခဲ့ တာပါ။ မလိမ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့် နာမည် ကျော်သူ၊ ကျွန်တော့်အဖေက ဦးလှထွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ တော့နာမည်ကြီး စက်ဆရာကြီး တစ်ယောက်ပေါ့။ ငယ်စဉ်ဘဝ ဟာ ရွှေမရှား ငွေမရှားနေနိုင်တဲ့ ဘဝဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့် ဘခင်က အသက်လေးဆယ့်ငါး နှစ်ကျော်ကျော်မှာ လူပျိုကြီးဘဝ နဲ့ မနေဘဲ အသက်နှစ်ဆယ် လောက်ကွာတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ ကိုယူလိုက်တယ်။ လူအိုနောက် ကျသားလိုမျိုး ကျွန်တော့်ကိုရ တော့ ချစ်လိုက်တာတုန်လို့ဆိုပဲ။ ကျွန်တော် အသက်ငါးနှစ်လောက် မှာ အမေက အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်း သွားပါရော။ ကျွန်တော်ဟာ အဖေနဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော့် ဖခင်ကြီးရဲ့ ဝမ်းကွဲ ညီမ လင်မယားကို စားရေး

ရှုထောင့်၊ ညွှန်းနှိုင်းခြင်း၊ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

သောက်ရေး စီမံစေခဲ့တယ်ပေါ့။ သူတို့မှာ ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ် လောက်ငယ်တဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်ပါလာလို့ ကျွန်တော့် အတွက် ကစားဖော်ရလာတယ် ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲခဲ့တဲ့နောက် ကျွန်တော့် ဖခင်ကြီးဟာ စိတ်ညစ်ပြီး အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ် သွားရတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အရက်သမား ဘဝအစပါပဲ။ ဖခင်ကြီးဟာ အရက်ကို တရားထွန် တရားမင်းသောက်ပေမယ့် သူ့အလုပ်ကိုတော့ အင်မတန် ရေစိုက်တာပါ။ သူ့အလုပ် သေဆပ်ကျနမှုကြောင့် အပ်သူတွေ ကလည်း များမှများ။ ရသလောက်ကို ဖခင်ကြီးက ကျွန်တော့် ရှေ့ရေးအတွက် စုတယ်။ သူ့အဖို့ သောက်တာဟာ သောက်တာတခြား အသိတရား ဆက်မလွတ်ဘူး ဆိုရမှာပေါ့။

ညီမလုပ်သူကိုလည်း မနှိမ့်အောင် ထောက်ပံ့ခဲ့ပါတယ်။ ဖခင်ကြီး ကြိုးစား ရှာဖွေသင်္ဘော ညီမယောက်ျား(ယောက်ျား)တို့ ဘမောင်က လူပေါ်ကြော့၊ သားက အလုပ်လုပ်ဖို့ပြောရင်

ဆင်ခြေ၊ ဆင်လက်တွေနဲ့ ကွေ့ရှောင်နေတဲ့လူစား။ အလုပ်သာ မလုပ်တယ် လောင်းကစားက ဝါသနာပါသေး။ ဇနီးက မပြောတာမဟုတ်ဘူး။

“ရှင်မှာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ။ ယောက်ဖလုပ်စာ ထိုင်စားနေရုံနဲ့ ပြီးမလား။ ကျွန်မတို့ နောင်ရေးကလဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီကြားထဲ ရှင်က လောင်းကစား မက်ပြီး ဖြုန်းတီးနေတာ ဆိုးတယ်။ ရှင်၊ မရှက်တတ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့က ရှက်တယ်တော့။ သမီးလေး မျက်နှာကို ထောက်ပါဦး”

အဒေါ်ဖြစ်တဲ့ မစန်းမြင့်တို့ လင်မယားဟာ ဖခင်ကြီး

ကွယ်ရာမှ တကျက်ကျက်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်က ခုနစ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်။ ကျွန်တော့်ညီမဝမ်းကွဲလေးက ငါးတန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ အသောက်လွန်လို့ သေရတာပါ။ ကျွန်တော့်တို့အဖို့ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုသွားသလိုပဲပေါ့။ တစ်အိမ်လုံး အတွက် ဒိုင်ခံလုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရပြီကိုး။

(၄)

အားလုံးဟာ ဖရိုဖရဲပါပဲ။ တကယ့်ကို အခက်အခဲရှိလာ တယ်ဆိုတာ ပြောရဦးမှာလား။

ရှုထောင့် ညွှန်းခြင်း ရသစုံမဂ္ဂစင်း

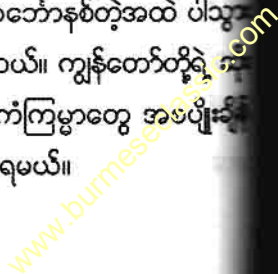
ကျွန်တော်ကလည်း ခေတ်ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စ၊ လူပျိုပေါက်သာ သာ အရွယ်။ ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်တဲ့ အဒေါ်တို့လင် မယားရယ်၊ အရွယ်မရောက်သေး တဲ့ ညီမလေးရယ်။ ဘယ်လောက် ကသီမယ်ဆိုတာသာ စဉ်းစား ကြည့်။ ရှိတာလေးတွေပဲ ထုခွဲ နေရတာပါ။

အဒေါ်က မိန်းမသား ပေမယ့် မဆိုးပါဘူး။ ကုန်စုံဆိုင် လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ရှိစုမဲ့စု အရင်းကလေးနဲ့ ရောင်းခဲ့ရှာ တယ်။ အိမ်စရိတ်ရရင်လည်း မနည်းဘူးဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လေး နဲ့လုပ်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သုံးမယ့် ဖြုန်းမယ့်လူက ရှိနေ တယ်မဟုတ်လား။ တစ်နှစ်ကျော် ကျော်လောက်မှာ ဆိုင်ပိတ်လိုက် ရပါလေရော။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းစရိတ်၊ အိမ်ရဲ့စားရေး သောက်ရေးတွေနဲ့ သူ့လင်ရဲ့ မသိတစ်မျိုး နှိုက်နေတဲ့ ဒဏ် အောက်မှာ သူ့ဆိုင်ဘယ်ခံနိုင်မှာ တဲ့လဲ။ ချွတ်ခြုံကျအနေအထား ဆိုရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန် တော် ရှစ်တန်းအောင်ခဲ့ပါပြီ။ ညီ မလေးက ခြောက်တန်းအောင်

ခုနှစ်တန်းပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးရောင်းခဲ့ ရပြီ။ ကိုဘမောင် သားချင်းတွေ ရှိတဲ့ ဒီမြို့ကိုပဲ ပြောင်းလာခဲ့ရ တော့တယ်။

ရက်ကွက်ကလေး တစ် ရပ်ကွက်မှာ အဖိုးနည်းဝင်ပါ အိမ် လေးတစ်လုံးဝယ်ပြီး ဖြစ်သလို လုပ်ကိုင်စားဖို့ အစီအစဉ်။ ကျွန် တော်က ကျောင်းဆက်မတက် တော့ပါဘူး။ ညီမလေးလည်း ထွက်လိုက်ရပြီ။ အဒေါ်ကတော့ ရန်ကုန်-မော်လမြိုင်ဘက်သွား ပစ္စည်းဝယ်၊ ဒီမြို့ဈေးထဲမှာ ပြန် သွင်းပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ပင်လယ် ပိုင်းကိုသွား ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်း ဝယ်၊ ဒီမှာပြန်ရောင်း၊ သင့်သလို လုပ်နေရပေမယ့် သူ့ယောက်ျား ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်သာ သာ။ ချေးများပြီး မရွေးမချယ် နိုင်အားပါဘူးလေ။ ကျွန်တော် ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကူရောင်း ပေးရမယ့်အလုပ်ရလို့ ဝင်လုပ် နေခဲ့တဲ့နည်းတူပဲ ညီမလေးက ထမင်းချက်၊ အိမ်အလုပ်လုပ် ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်း ရေးအတွက် ဖြစ်သလို ရုန်းကန် နေရတုန်း နေရခိုက် အဒေါ်

ယောက်ျား ကိုဘမောင်ဖဲပိုင်း တစ်ပိုင်းမှာ စကားများလို့ ဓား ထိုးခံရပြီးသေပါရောလား။ အဒေါ် ဟာ သူ့ခင်ပွန်းအတွက် အထိုက် အလျှောက် သောကဖြစ်ပေမယ့် သိပ်အလွမ်းအဆွေးကြီး မဟုတ် လှပါဘူး။ သူ့ရဲ့ခရီးသွားတဲ့ လုပ် ငန်းနဲ့အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး ရှာ ဖွေမြဲ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ အိမ်မှာတော့ တစ်စ၊တစ်စ အ ရွယ်ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မောင် နှစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲ၊ တော်စပ်ပေ မယ့် အနေနီးစပ်တော့ သွေးနဲ့ ကိုယ်၊ သားနဲ့ကိုယ်မို့ မှောက်မှား မိခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့မှာ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေမှာ ယူပစ်လိုက်ကြရတာပေါ့။ သား ဦးလေး မွေးလာတာ အဒေါ်လုပ် သူဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ယောက်ျား ကြီးဟာ မြေးလေးကို သိပ်ချင် တယ်လေ။ ဒုတိယ ကိုယ်ဝန် ဆောင်နေရတဲ့နှစ်မှာပဲ အဒေါ် ဟာ သင်္ဘောနှစ်တဲ့အထဲ ပါသွား ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝ ဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာတွေ အပပျိုးဆို လို့ ဆိုရမယ်။

ရွှေတောင်ပွင့်နှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

ကျွန်တော့်မှာ အသက်
ငယ်ငယ်နှင့် အိမ်အလုပ်က တစ်
ဖက်၊ ဆိုင်လုပ်ငန်းက တစ်မျိုး
တောက်တဲ့ဖားလျား အပြေးအ
ထွား ဖြစ်နေရတဲ့အချိန်ပါ။

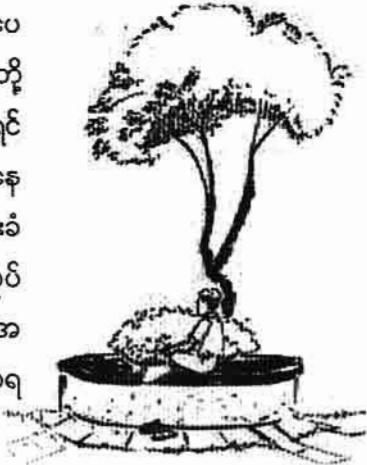
(၅)

ကြမ္မာအဆိုးတွေဟာ
ခေါ်ပင့်ချိန်ကတည်းကတတ်တာမျိုး။
အားလို့ကော ရမတဲ့လား။ ဒီလိုနဲ့
အညှိငြိမ်မယ်မှ မကြံသေးဘူး။
ကျွန်တော့်ဆိုင်က အလုပ်ပြုတ်
ခဲ့ရပြန်တယ်။ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ စားပွဲ
အတွဲထဲက ငွေနှစ်သောင်း ပျောက်
လို့တဲ့လေ။ အကြောင်းပြချက်က
ခါပါပဲ။ ကျွန်တော် မယူတာ အ
မှန်ပါ။ ယူတဲ့လူကိုလည်း သိပါ
အယ်။ ပြောလို့ယုံမှာတဲ့လား။
ဘောပွဲတွေရုံးနေတဲ့ သူ့သားဆို
တော့ ပြောဖို့ခက်တယ်။ ဆိုင်ရှင်
ရဲ့ ကိုးစားယုံကြည်မှုအရ စားပွဲ
ထဲက ငွေကို အအမ်းအပြုလုပ်
ရာမှာ ဆိုင်ရှင်နဲ့ကျွန်တော်နှစ်
ယောက်တည်း တစ်ခါတစ်ခါ
ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ တက္က
သိုလ်တက်နေတဲ့ သူ့သားလာ
အတတ်ပါတယ်။ သူဝင်ထိုင်ရင်း

လုပ်သွားတာ ကျွန်တော်သိပေ
မယ့် ပြောလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ သူတို့
က သားအဖအရင်းတွေ၊ မေးရင်
လည်း ပြောင်ငြင်းမှာ သေချာနေ
တော့ ကျွန်တော်ပဲ လည်စင်းခံ
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်အလုပ်
ပြုတ်ခဲ့တဲ့နောက်မှာ စားရေးအ
တွက် အပူအပြင်းအလုပ်ရှာရ
ပြန်တာပေါ့။

အသိကား ဒရိုင်ဘာ
တစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့
ယာယီကား စပယ်ယာလေးအ
ဖြစ် တစ်ရက်နှစ်ရက်နားလိုက်
ထွက်လိုက်ဆိုတဲ့ ပုံမမှန်တဲ့ ဝင်
ငွေလေးနဲ့ အလုပ်စခဲ့ရတယ်။
ကလေးငယ် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်
လောက်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးက
လည်း တရှောင်ရှောင်နဲ့ မကျန်း
မမာဖြစ်လာပြန်ရော၊ အကျပ် အ
တည်းထဲကကိုး မထွက်နိုင်သေး
ဘူး။ ကားက ခါတိုင်းမှ ရက်ခြား
လိုက်နေရသေးတယ်။ ကားကို
အင်ဂျင်ချထားလို့ ကြာဦးမယ်ဆို
ပဲ၊ ခက်တော့ ခက်နေတာ အမှန်။

အဲဒီနေ့က ကားထွက်
မယ့် သတင်းကြားလိုကြားငြား
သွားမိခါမှပဲ အခုလိုဖြစ်သွားရ

တယ်။ ခိုးခြင်းဟာ ဘယ်လို
အပြစ်ဒဏ်ရှိမယ်ဆိုတာ တွက်ဆ
လို့ရခဲ့ပါတယ်။ လောကီလည်းမ
ကောင်း၊ သံသရာလည်း မ
ကောင်းတာမျိုးလို့ ဆိုရမယ်။ က
လေးတွေဟာ ဒီအပြစ်ဒဏ်တွေ
ကို ချွေးနဲ့ဆေးကြောပြီးရင် စိတ်
သစ် လူသစ်နဲ့ ပြန်လာမယ့်သူတို့
အဖေကို သူတို့တွေ ဝမ်းသာအား
ရ ကြိုကြိုမှာပဲလား။ ခင်ပွန်း
ကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်
လာမယ့် လင်သားကို ဇနီးမယား
ကတော့ ဝမ်းသာအားရ ကြိုနေ
မှာပဲလား။ ခုတော့ . . .

မျိုးသစ်

ဆုတ်လည်း ဂူ
စားလဲ ဂူ

ကျော်သန်းဝံ

“ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူး”
ကျော်သန်းစံ

စိတ်ဆိုသည်မှာ အဆန်း သား။ ဖောက်ပြန်တတ်သော သဘောရှိသည်။ လူဆယ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်သည် တစ်ချိန် ချိန်တွင် စိတ်ဖောက်ပြန်တတ်သည် ဟု စိတ်ကျန်းမာမှု ပညာပေးစာအုပ်က ဆိုထားသည်။

ထိုစာအုပ် အဆိုအရ လူသားတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိစိတ်ဖောက်ပြန်မှာမဟုတ်ဟု တာဝန်မခံနိုင်ကြပါ။ လူထဲမှ လူတစ်ဦးသာဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဖောက်ပြန်လျှင် ဖောက်ပြန်သွားတတ်ပါသည်။ စိတ်ဖောက်ပြန်လာလျှင် လူနာများသည် မိမိကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသော်လည်းကောင်း အနှောင့်အရှက်ပေးတတ်သည်။

စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်းသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကြီးသည်ငယ်သည်မဟုတ်တတ်သည်။ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီသည် အသက်ကြီးခါမှ စိတ်ဖောက်ပြန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် သားဖြစ်သူ မျိုးကိုဝင်းတစ်ယောက် ပြည်ပထွက်ခွာခါနည်းမို့ အကြီးအကျယ်

စိတ်ညစ်နေရသည်။

ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီသည် စိတ်ဖောက်ပြန်သော်လည်း ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ဖောက်ပြန်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် လူတစ်ယောက်အနားမှာ ရှိနေရသည်။ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီသည် သူ့ယောက်ျား ဦးမြကျော်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ငွေကြေးချမ်းသာသည်။ ဦးမြကျော်ကလည်း ချစ်ခင်ကြင်နာသည်။ သားသမီးများကလည်း ဂရုစိုက်ကြသည်။ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီအဖို့ ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိပြည့် စုံသည်။

လူဆိုသည်မှာ ကံကရှိသေးသည်။ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးမှုဖြင့် ဒုက္ခကျရောက်တတ်သည်။ ယခု ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီကို အကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးနေပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီသည် စိတ်ဖောက်ပြန်သော ရောဂါနှင့်အတူ သွေးတိုးရောဂါလည်း ရှိနေသည်။ အချို့က သွေးတိုးရောဂါဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ဆေးနှင့် အမြစ်မပြတ်နိုင်ဘူး။ မြန်မာဆေးနှင့်မှ အမြစ်ပြတ်သည်ဟု အကြံပေးသူက ပေးနေကြသည်။

ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီက စိတ်ဓာတ်

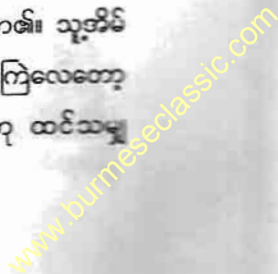
ပျော့ညံ့သူဖြစ်သဖြင့် ကြာရှည်မပြောလိုက်ရချေ။ မြန်မာဆေး ဆရာနှင့်ကုသရန် သဘောတူသွားသည်။ မကြာမီ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီသည် မြန်မာဆေးဆရာနှင့် ကုသကြသည်။ မြန်မာဆရာက ကုထုံးအတိုင်း ဝမ်းနုတ်ဆေးကျွေးရာမှ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီခါမုာဝမ်းသွားများပြီး အားပြတ်သွားလေတယ်။

“ငါ သေသွားရင် ဒုက္ခပဲ။

ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ကလေးတွေတော့ ဒုက္ခပဲ။ ငါ့ပစ္စည်းတွေလဲ သူများ သုံးဖြုန်းပစ်မှာပဲ” ဟု ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီ တွေးပြီး ပူပန်လာသည်။

အိမ်သို့ ဧည့်သည်များလာလျှင် အိမ်သားများ အလုပ်သွားကြသောအခါ ဧည့်သည်ယူလာသည့်ပစ္စည်း မသန့်ရှင်းဟုဆိုကာ အကြိမ်ကြိမ် ရေးဆေးသည်။ ပို၍ ဆိုးသည်မှာ ဧည့်သည်ထိုင်သွားသည့်နေရာကို အကြိမ်ကြိမ်ဆေးကြောလေသည်။

ဆေးဆက်မကုတော့ဘဲ အိမ်ပြန်လာကြသည်။ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီ ရောဂါသည် ပိုဆိုးလာ၏။ သူ့အိမ်ဆိုတော့ သူထင်တိုင်းကြလေတော့သည်။ မသန့်ရှင်းဟု ထင်သမျှ

ရွှေစင်္ကြာပန်းချီကဏ္ဍ

ပစ္စည်းအား လုံးဝ ရေနှင့် ဆေး
ကြောခိုင်းသည်။ အိမ်မှာရှိသည့်
ကလေးမများသည် ပင်ပန်းလှပါ
ဘိ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးတိုက်ရ
သည့် အကြိမ်ပေါင်း မနည်းလှချေ။

“အဖေ ... အမေ့စိတ် မူမ
မှန်တော့ဘူးထင်တယ်”

“မင်း အမေ ... စိတ်
ကောင်းပါတယ်ကွာ။ အေး ... နည်း
နည်းတော့ ပိုသန့်လာတယ်။ ဒါအ
ရေးမကြီးလှပါဘူးကွာ။ အိမ်က က
လေးမလေးတွေ မညည်းမညူ လုပ်
ပေးတာပဲ”

“အရင်က ... ဒီလိုမဟုတ်
ပါဘူး အဖေ။ ဆေးသွားကုရာမှ ပြန်
လာပြီးအချိန်မှာ အခုလိုထူးဆန်း
လာတာပါ။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့
စိတ်ရောဂါပညာပေးစာအုပ်မှာ

စိတ်ကျန်းမာရေးတို့၊ စိတ်သောက
ပြဿနာများတို့စတဲ့ စာအုပ်တွေမှာ
ဒီလို လက်ခဏာ ဆေးတာဟာ
စိတ်ရောဂါတစ်မျိုးလို့ ရေးထားတာ
တွေ့ရတယ်”

“ဘာရောဂါတဲ့လဲ”

“စိတ်စွဲရောဂါတဲ့ အဖေ”

“ဟေ ... ဒီလိုဆို ဒီရောဂါ
က ကုလိုရသတဲ့လား”

“အဖေ ... ရတယ်တဲ့။ ဒါ
ပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ အချိန်ယူပြီး
ကုသရမယ်တဲ့”

“အေး ... ဒါဖြင့်လဲ မင်း
တို့အမေကို ဆေးကုဖို့ စည်းရုံးကြ
ကွာ” ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ သားသမီးများ
တစ်ယောက် တစ်မျိုး အမျိုးမျိုး
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကြသည်။

“အမေ ... အခုလို လက်
ခဏခဏဆေးတာရယ်၊ လူစိမ်းနည်း
သည်တစ်ယောက်နဲ့ထိမိတဲ့ ပစ္စည်း
တွေကို ရေဆေးနေတာဟာ သဘာ
ဝကျတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ သင်
ထင်တယ်”

“ဟဲ့ ... နန်းကလျာရဲ့ အ
မေတစ်ယောက် မသန့်ဘူးထင်လို့
ရေဆေးတာ ဘာများဆန်းလို့လဲ
ဟဲ့။ ဘာလဲ ရေဆေးတာတောင် မ
ဆေးရတော့ဘူးလား”

“အမေ ... အရင်က အခု
လိုမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ အဓိပ္ပယ်
မရှိတဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်လုပ်လာ
တယ်”

“အမယ် ... ဘာများလုပ်
မိလို့လဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က မီးဖိုထဲမှာ
ဆားအိုးကြီးကို ရိုက်ခွဲပြီး ဆားခဲကြီး
ကို ရေဆေးနေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
ဘူးထင်တယ် အမေ”

ဟု ပြောပြသည်။

သမီးဖြစ်သူ နန်းကလျာ
က အချက်ကျကျ ဖော်ပြနေသည်။
သားဖြစ်သူ မျိုးကိုဝင်းကတော့ ငြိမ်
သက်ကာ နားထောင်နေသည်။
ဘာမျှ ဝင်မပြောဘဲ အမေ့ကိုသာ
ကြင်နာသောမျက်စိဖြင့် ကြည့်နေ

၏။

ဒေါ်ခင်နွဲ့ရှိသည် သမီး၏ စကားကို အကြောင်းအကျိုး ဘာမျှ မြန်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲဝင် သွားလေသည်။ သားဖြစ်သူ မျိုးကို ဝင်းက စိတ်မချမ်းမသာနှင့် သက် မြင်းရှည်ကြီးချလိုက်တယ်။

“နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ” ဆိုသလို ဒေါ်ခင်နွဲ့ရှိရောဂါသည် တဖြည်းဖြည်း ပိုဆိုးလာသည်။ အိမ်လာလည်သော ဧည့်သည်များ တို့ပါ မသန့်ပြန်ဟု ယူဆလာလေသည်။ တစ်နေ့တွင် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် မျိုးကို ဝင်း အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ အိပ်ရာ လိပ်နှင့် ကျောင်းအသုံးအဆောင် ဝတ္ထုများ အိမ်ထဲယူလာရာ၌ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရှိက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အဲဒီပစ္စည်းတွေကို အိမ်ထဲမသွင်းနဲ့ဦး။ သန့်ရှင်းအောင် ရေဆေးပြီးမှ အိမ်ထဲသွင်းရမယ်”

“အမေကလဲ--- အိပ်ရာလိပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရေဆေးမှာလဲ အားလုံးစိုကုန်မှာပေါ့”

“ရေစိုသွားတော့ ဘာဖြစ်လဲကွယ်။ ရေဆေးမှ သန့်ရှင်းသွား

“ရေစိုသွားတော့ ဘာဖြစ်လဲကွယ်။
ရေဆေးမှ သန့်ရှင်းသွားမှာပေါ့။
ရေမဆေးရင် အပြင်က
ပိုးမွှားတွေ ပါလာမှာပေါ့”

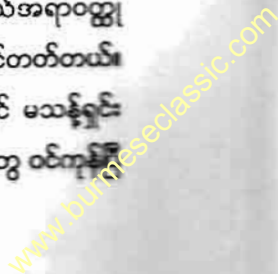
မှာပေါ့။ ရေမဆေးရင် အပြင်က ပိုးမွှားတွေပါလာမှာပေါ့”
ဟု ပြောသည်။
အမေ့ရောဂါသည် တစ်နေ့တခြား ပိုဆိုးလာပါလားဟုတွေးပြီး တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် အားလုံးလိုက်လျောရလေရသည်။

တစ်နေ့တွင် မျိုးကိုဝင်းထံ သူငယ်ချင်းအချို့လာလည်ကြသည်။ သူငယ်ချင်းများ ဧည့်ခန်းထဲထိုင်မိသောအခါ ဒေါ်ခင်နွဲ့ရှိက ပြောလိုက်တယ်။

“ဟောတော့ ... ငါ့ကုလားထိုင်တွေ မသန့်ရှင်းတော့ဘူး။ မြမေရေ ရေနဲ့ဆပ်ပြာ အဆင်

သင့်ပြင်ထားအော့”
ဟု အော်ပြောလိုက်တယ်။
ဒေါ်ခင်နွဲ့ရှိစကားကြောင့် သူငယ်ချင်းများ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်ကုန်ကြသည်။
မျိုးကိုဝင်းမှာ သူငယ်ချင်းများကို အားနာသွားသည်။ မျက်နှာလည်း ပျက်နေရှာသည်။ ခဏကြာတော့ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူမျိုးကိုဝင်း ထွက်သွားကြလေသည်။

“မင်းအမေ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ”
“စိတ္တရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ။ ဘယ်အရာဝတ္ထုဖြစ်ဖြစ် မသန့်ဘူးထင်တတ်တယ်။ တစ်ခုခုနဲ့ ထိခိုက်မိရင် မသန့်ရှင်းတော့ဘူး။ ရောဂါပိုးတွေ ဝင်ကုန်ပြီ”

ရှုထောင့်မျိုးနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဆိုပြီး အကြိမ်ကြိမ်ရေဆေးတော့ တာပါပဲကွာ”

မျိုးကိုဝင်းသည် မိခင်ဒေါ်ခင်နွဲ့ဒီကို ဆေးကုသရန် ပြောကြည့်သည်။ မိခင်က သူ့ဘာမျှမဖြစ်ဘူးဟု ဇွတ်အတင်းငြင်းဆန်နေသည်။ သူက တစ်အိမ်လုံး ရောဂါမကူးစက် မဖြစ်ပွားအောင် ကာကွယ်မှုပြုလုပ်နေသည်ကို အားလုံးကပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မျိုးကိုဝင်းသည် လက်လျော့လိုက်ရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း စိတ်တော့ပိုညစ်သွားလေသည်။ ကြာရင် သည်ထက်ပိုဆိုးသွားမည်ဟု တွေးပြီးစိုးရိမ်မိ၏။

တစ်နေ့တွင် မိသာစုအားလုံး ဆုံစည်းမိစဉ် မျိုးကိုဝင်းက သူ့ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်ပနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ သွားရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အဆုံး ယခုနှစ် ရန်ကုန်မှာ ဆက်တက်ချင်ကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။

“အဲ့ဒါ ... အားလုံးရဲ့ သဘောထားကို သိချင်ပါတယ်”

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ရန်ကုန်မှာ ဆက်တက်တာ

ပေါ့”

မျိုးကိုဝင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရန် ဒေါ်ခင်နွဲ့ဒီက လွဲ၍ အားလုံးသဘောတူကြသည်။

“သားရေ ... မန္တလေးမှာ ပဲဆက်တက်တာပေါ့ကွယ်။ ရန်ကုန်ကို ကျောင်းသွားနေမှာ အမေ့အနေနဲ့ လုံးဝစိတ်မချဘူး။ ငါ့သား ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်”

“ဒါတော့ ... မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ။ မင်းသားက လိမ္မာသားပဲ။ ရန်ကုန်မှာ နေပါစေ”

ဟု ဖခင်ဦးမြကျော်က ဝင်ပြောသည်။

“တော် ... မသိဘူး၊ ကိုမြကျော်၊ ရန်ကုန်မှာက ဘိန်းဖြူသမားတွေ ပေါ့ပါတီသနဲ့။ တော်ကြာ ဘိန်းဖြူစွဲသွားမှဖြင့် လူညွန့်တုံးရော။ ကဲ ငါ့သား အမေပြောတာ နားထောင်မယ် မဟုတ်လား”

မျိုးကိုဝင်း ငိုငင်ကျသွားသည်။ ဘာမျှ ထပ်ပြောစရာမရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ မျိုးကိုဝင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ မျှော်လင့်ထားသမျှ အချည်းနှီးဖြစ်ရလေသည်။ မိခင်စကားကိုလည်း မပယ်ရှားချင်။ ဘဝကို ဖြစ်သလိုရင် ဆိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

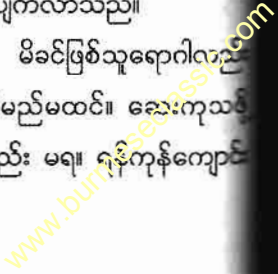
သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ကြုံပြန်၏။ သူငယ်ချင်းများက စာမေးပွဲအောင်လျှင် ရန်ကုန်ကို ကျောင်းသွားတက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည်။

“ငါတော့ မတက်တော့ပါဘူးကွာ။ မန္တလေးမှာပဲ ဆက်တက်မယ်။ ငါ့အမေ သဘောမတူဘူးကွာ။ ငါ့ဘဝတော့ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သေတာကကောင်းပါတယ်ကွာ”

မျိုးကိုဝင်းက စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ပြောပြသည်။ မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းနေပုံရတယ်။ သူငယ်ချင်းများက အားပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း မျိုးကိုဝင်းသည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းစွာဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

မျိုးကိုဝင်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသည်။ မိမိရှေ့ရေးကို တွေးမိတိုင်း မျှော်လင့်ချက်မရှိသဖြင့် ဝမ်းနည်း ပူဆွေးနေမိသည်။ စကားလည်း မပြောချင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေလေ၏။ အစားပျက်အအိပ်ပျက်လာသည်။

မိခင်ဖြစ်သူရောဂါလာပြီပျောက်မည်မထင်။ နွေးကုသစီပြောလည်း မရ။ ရန်ကုန်ကျောင်း

သွားတက်ဖို့ပြောလည်း မဖြစ်နိုင်
တော့ဘူး။ ငါသာသေလိုက်ချင်
သည်။

“လူတစ်ယောက် စိတ်
ဆတ်ကျပြီး သေချင်တယ်ဟုပြော
နေရင် အလေးအနက်ထားပြီး ဂရု
စိုက်ရမယ်လို့ စိတ်ပညာပေးစာ
အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်
မျိုးကိုဝင်းကို ဂရုစိုက်ကြပါ” ဟုမျိုး
ထိုဝင်း သူငယ်ချင်းများက ပြော
သည်။

“ယောက်ျားပဲ အားတင်း
ထားရမှာပေါ့”

“အားတင်းလို့မရတော့
ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘဝက ဘာမှအ
ဆုံးမကျတော့ဘူး။ သေချင်တယ်
ဗျာ။ သေသွားရင်ကောင်းမယ်”

“အို ... မပြောကောင်း
တာတွေ မပြောပါနဲ့ကွာ။ မင်းစိတ်
ကြိုက်ဖြစ်အောင် မင်းအမေကို
ပြောပြပေးရမှာပေါ့”

“မပြောပါနဲ့ဗျာ။ အမေ
စိတ်မချမ်းသာတာလဲ မလုပ်ချင်
ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝက ဆုပ်လဲစူး
စားလဲရူးဆိုတာလိုဖြစ်နေပြီ။ အမေ
စိတ်မချမ်းသာတာလဲ မလုပ်ချင်
ဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာတာ
လဲ မလုပ်ရနဲ့ ဘာများကောင်းတာရှိ

သေးလဲ၊ သေတာအေးပါတယ်ဗျာ”

“အိုကွာ ... ဒါတွေမတွေး
ပါနဲ့ မိမိကိုယ်ကို မိမိကောင်းအောင်
နေပါ”

အဖေနှင့်အတူ အိမ်သား
များက ဖျောင်းဖျာပြောဆိုကြသော်
လည်း မျိုးကိုဝင်း၏ စိတ်ဓာတ်မှာ
ကျဆင်းဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေ
တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဒါမှ
လုပ်စရာအားလုံး ငြိမ်းသွားမယ်”

ဟု စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေ
သည်။

မျိုးကိုဝင်းသည် သတ်သေ
ရန်သာ စိတ်ကူးနေ၏။ ဘယ်နည်း
နှင့် သတ်သေရမည်ကို တွေးတော
နေမိ၏။ တစ်နေ့သော နံနက်တွင်
မျိုးကိုဝင်းသည် သူ့အဖေအနား
တွင် အိပ်နေသည်။ မကြာခင် မိခင်
ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီသည် အောက်ထပ်သို့
ဆင်းသွားလေသည်။ မျိုးကိုဝင်း
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေ
သည်။

အချိန်က တစ်နာရီခန့်
ကြာသွားသည်။

“ဒီနေ့ ... ဝါသား အိပ်လှ
ချည်လား”

ဟု ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီ တွေးမိ

သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ... ဒီကောင်
လေး နှိုးဦးမှပဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို
ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ
သည်။

သားဖြစ်သူ မျိုးကိုဝင်းကို
ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ထုပ်တန်းမှာ တွဲ
လွဲကြီးတွေ့ရသည်။

“ကဲ ... ကောင်လေး ဝါကို
နောက်မနေနဲ့”

ဟု ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီက နောက်
ပြောင်နေသည်ထင်ပြီး မျိုးကိုဝင်းထံ
သွားသည်။ ကိုင်လှုပ်ကြည့်သည်။
ဘာမှ လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့ပေ။

“အမယ်လေး ... လာကြ
ပါဦးတော့၊ ကျုပ်သားလေး သေပါ
ပြီ”

ဟု ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီ အော်လိုက်
သည်။

ဒေါ်ခင်နွဲ့ရီ အော်သံ
ကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများ ပြေး
လာကြသည်။ မျိုးကိုဝင်းကို စစ်
ဆေးကြည့်သည်။ မျိုးကိုဝင်း အ
သက်မရှိတော့ပါ။ ဇီဝိန်ချုပ်သွား
လေပြီတည်း။

ကျော်သန်းစံ

ခြင်းစိုက်တို့၏ ထပ်တူညီသံအိုက်

နိုင်မျိုးသစ္စာ
(နမူတူ)

မြင်းမိုရ်တို့၏ ထင်တူညီ သီအိုရီ

နိုင်မျိုးသစ္စာ (နမ္မတူ)

(၁)

အိပ်ပျော်နေရာသော ဇနီးဖြစ်သူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ကို အသာအယာ လှမ်းခြုံပေးလိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ညက နှလုံးရောဂါထသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူမမျှာ မအိပ်ပျော်နိုင်ခဲ့။ မိုးလင်းလု အချိန်မှပင် အိပ်ပျော်သွားရှာသည်။

သူတို့ အိမ်ထောင်ပြုစဉ် အခါက ဇနီးဖြစ်သူတွင် နှလုံးရောဂါ ရှိသောကြောင့် သားသမီးမယူရန် ဆရာဝန်က တားမြစ်ခဲ့သော်လည်း သားသမီးလိုချင်သော သူ၏ဆန္ဒကို ဇနီးဖြစ်သူသိသဖြင့် သူ့ကိုအသိမပေးဘဲ ကိုယ်ဝန်ရယူခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အင်မတန်မှချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးတစ်ယောက်ကို အသက်နှင့်ရင်း၍ မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ မိခင်ဆရာကလေးပါ အသက်မဆုံးရှုံးခဲ့။ ထိုအချိန်က မွေးခန်းအပြင်ဘက်တွင် စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် သူ့စောင့်စားနေခဲ့ရသည်။ တတ်သမျှ တရား

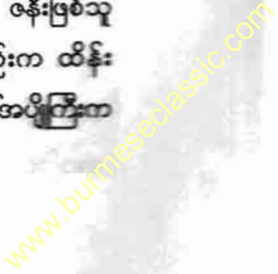
စာများကို ရွတ်ဖတ်နေခဲ့ရသည်။ ကလေးရောမိခင်ပါ အသက်ရှင်သန်လျက် အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားပေးနိုင်ခဲ့ဟူသော သတင်းစကား လက်ခံရရှိမှပင် ရင်ထဲကအလုံးကြီးကျသွားသည်။

တင်းထားသောစိတ်တို့ကို လျော့ချလိုက်သဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိပျော့ခွေသွားခဲ့သည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးစလုံး သမီးလေးကို ငုံထားမတက်ချစ်ခဲ့ရသည်။ မိခင်၏ အသက်နှင့်ရင်း၍ မွေးရကျိုးနပ်လောက်အောင် သမီးလေးကလိမ္မာသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။ အလိုက်သိတတ်သည်။ သွက်လက်ထက်မြက်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သမီးလေး “ရတနာ” တစ်ယောက် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ကာ ဆေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ကိုပင် တက်ရောက်ပညာသင်ကြား၍ နေလေပြီ။

ဇနီးဖြစ်သူအား ဆေးကျသမူကုန်ကျရသည့်စရိတ်၊ သမီး

လေးအတွက် ကျောင်းစရိတ်တို့ဖြင့် သူ့မှာလည်း လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေသည်။ မိသားစုအတွက် ဘဝအမောတွေ မည်မျှပင်ရှိနေပါစေဦး၊ သူ့အလုပ် သူ့တာဝန်ကို တော့ မပျက်ယွင်းရလေအောင် သူကြိုးစားသည်။ ထိုသို့ တာဝန်ကျေပွန်မှု၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြိုးစားဆောင်ရွက်မှု တို့ကြောင့်လည်း နိုင်ငံတော်မှ ချီးမြှင့်သည့် ရဲသူရဲဘဲကို သူရရှိသည်သာ။ လက်ရှိ သူ့တာဝန်ထမ်းနေသည်က မူဆယ်မူးယစ်အထူးအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ်တစ်ဦး။ အခုတစ်လော သူ့တာဝန်ယူထားရသည့် မူဆယ်မြို့ပေါ်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါးဖြန့်ဖြူးနေသည့် ကိစ္စတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ သူဖော်ထုတ်၍ မရနိုင်သေးသဖြင့် ခေါင်းကြီးနေသည်။ အထက်မှလည်း အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ရန် ဖိအားပေးလျက်ရှိသည်။

နေအိမ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူအား ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းခဲ့သည့် အဒေါ်အပျိုကြီးက

ရှုထောင့်မှသန်းရှင်ရသစ်ပရမ္မာစင်

အိမ်ထောင်ကျသည်အထိ မခွဲအာတွ
နေထိုင်သဖြင့် အိမ်အတွက် သူ
နောက်ဆံမတင်းရ။ အဒေါ်ဖြစ်သူ
ပြင်ဆင်ပေးသော နံနက်စာ မုန့်နှင့်
ကော်ဖီကို ကမန်းကတန်း သူစား
သောက်ပြီး ရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်
သည်။ ဒီဇင်ဘာဆောင်းလ နှင်းမြူ
မှုန်တို့က ပိန်းပိတ်အောင်ကျနေသ
ဖြင့် အပြင်ဘက်တွင် နေဝန်းနီအား
ကောင်းစွာမမြင်ရသေး။ အေးစက်
သောမြောက်လေပြန်က သူ့မျက်နှာ
ကို ထိခက်ကျီစယ်လာသည်။ အေး
မြသောလေကို အဆုပ်တွင်းသို့
ရောက်အောင် အားပါးတရ သူရှူ
ရှိုက်လိုက်သည်။ လေအေးနုနု ရင်
တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသော်
လည်း ရင်တွင်းအပူတို့က ငြိမ်းအေး
၍မသွား။

(၂)

“ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်း
ထောက်လှမ်းချက်အရ မူးယစ်ဆေး
ဝါးတွေကိုဖြန့်ဖြူးနေတဲ့သူက တက္က
စီဒရိုင်ဘာ ဦးမြင့်အောင်လို့ သိရပါ
တယ်။ ဦးမြင့်အောင်ကို သတိထား
လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့သုံးစွဲပုံ၊
သွားလာပုံတွေအရ အတော် အ
ဆင်ပြေပုံရတယ်။ တက္ကစီကား
မောင်းတာလည်း မတွေ့ရဘူး။”

သူ၏အဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ် မင်း
ဇော်က စုံစမ်းသိရှိရသည့် အချက်
အား သူ့ထံတင်ပြလာသည်။

“ကောင်းပြီ ညီလေး။ ဦး
မြင့်မောင်ကို အဆက်မပျက်စောင့်
ကြည့်နေပါ။ ထူးခြားဖြစ်စဉ်ရှိရင်
ဆက်သတင်းပို့ပါ။”

ဒုရဲအုပ်မင်းဇော်က သူ
အား အရိုအသေပေး၍ ရုံးခန်းအ
တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ မည်သို့
သောအခက်အခဲတွေ ရှိနေစေဦး
တော့ သူ့အနေဖြင့် တာဝန်ကျေချင်
သည်။ တစ်မျိုးသားလုံး လူညွန့်
တုန်းစေမည့် မူးယစ်ဆေးဝါးအား
တရားမဝင် ဖြန့်ဖြူးရောင်းချနေသူ

များအား ဖမ်းဆီးဖော်ထုတ်ရမည်
မှာ သူတို့၏တာဝန်နှင့်ဝတ္တရား
နယ်စပ်ဒေသဖြစ်သည့် မူဆယ်မြို့
လေးတွင် မသမာသူတို့က ဘယ်သူ
သေသေဝေဝတေမာရင်ပြီးရော ဆီ
သည့် သဘောဖြင့် ငွေကြေးရရှိစေ
တစ်ခုတည်းကို ရှေ့တန်းတင်ကာ
မူးယစ်ဆေးဝါးကို တရားမဝင်ဖြန့်
ဖြူး ရောင်းချလျက်ရှိနေသည်။ မုံ
ကိုဒေသ၊ မုံးပေါ်ဒေသတို့သည်
ယခင်က ဗကပတို့ ဘိန်းပင်များ
အကြီးအကျယ် စိုက်ပျိုးရာဒေသ
များဖြစ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်၏ စီမံ
ချက်နှင့် သူတို့မူးယစ်(အထူး)တင်
ဖွဲ့မှုလည်း အားသွန်ခွန်စိုက် ကြီး

ရှုထောင့်တူသင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ပမ်းဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် ဘိန်းပင်များအစား ဘိန်းအစားထိုးသီးနှံများ စိုက်ပျိုးလာကြသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး တရားမဝင် ဖြန့်ဖြူးရောင်းချနေမှုများကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်အနေဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများဥပဒေ ကိုပြဋ္ဌာန်းခဲ့ရာမှ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေကို ပြောင်းလဲပြဋ္ဌာန်း၍ ထိရောက်စွာ အရေးယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆောင်ရွက်နေသည့်ကြားမှပင် ဝိသမလောဘသား စုန်းပြူးတွေက ရှိနေသေးသည်ပင်။

ညနေပိုင်း ရုံးမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူကို ဆေးခန်းသို့ပို့သည်။ ညဦးပိုင်းတွင် သမီးလေး “ရတနာ” နှင့် ဖုန်းပြောကြသည်။ အဝေးမှသမီးလေးကို လွမ်းနေရသော သူတို့ဇနီးမောင်နှံအဖို့ သမီးလေးအသံကိုကြားရသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ဝေဒနာသက်သာသကဲ့သို့ သူ့တွင်လည်း

စိတ်ညစ်စရာ သောကများ ပြေပျောက်ရသည်သာ။ သားတို့ရုပ်ရည်၊ သီတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်ကျက မိဘတို့ဝမ်း ငြိမ်းစတမ်းဟူ၍ အဆိုရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဦးမြင့်မောင်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတဲ့ ရဲဘော် နှစ်ယောက်က သတင်းပို့ပါတယ်။ မသင်္ကာဖွယ်လူတစ်ယောက် ဦးမြင့်မောင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားတယ်။ သူလက်ထဲမှာလည်း အနက်ရောင် အိတ်တစ်လုံးပါတယ်တဲ့”

ဒုရဲအုပ် မင်းဇော်က သတင်းပို့လာသည်။

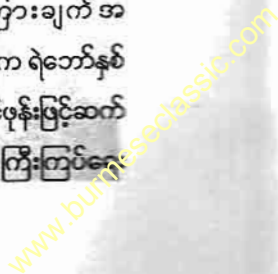
“ဦးမြင့်မောင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ထားခိုင်းလိုက်ပါ။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးထံ တင်ပြပြီး ရှာဖွေဝရမ်းရတာနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးထံခေါ်ပြီး ဦးမြင့်မောင်အိမ်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြမယ်။ အဖွဲ့သားတွေအားလုံး အသင့်ပြင်ခိုင်းထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို၊ လေးစားပါတယ်”

သူ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဒုရဲအုပ်မင်းဇော်က ရဲဘော်နှစ်ယောက်ထံ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့်ဆက်လက်ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး ကြီးကြပ်ရေး

မသင်္ကာဖွယ်လူတစ်ယောက် ဦးမြင့်မောင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားတယ်။

သူ့ လက်ထဲမှာလည်း အနက်ရောင် အိတ်တစ်လုံးပါတယ်တဲ့----

ရွှေတောင်ပျံသင်္ဃန်းနှင့် ရသေ့ခုံစုစည်း

မှူးထံမှ ရှာဖွေဝရမ်းရရှိပြီးသည်နှင့် ဦးမြင့်မောင်အိမ်ရှိရာ ()ရပ် ကွက်သို့ သူတို့တပ်ဖွဲ့ကားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် နယ်မြေမှူးတို့အား ရှာဖွေဝရမ်းပြသ၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ သူတို့လည်း တစ်ပါတည်း အတူလိုက်ပါ၍ ဦးမြင့်မောင်အိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကိုမြင်

သောအခါ ဦးမြင့်မောင် တစ်ယောက် အံ့အားသင့်လို့နေသည်။

“ဆ ... ဆရာတို့၊ ဘာ ... ဘာကိစ္စနဲ့”

ဦးမြင့်မောင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် စကားများပင် ထစ်၍နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သတင်းအရ ရှာဖွေချင်လို့ပါ။ ရှာဖွေဝရမ်းနဲ့

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကလည်း ပိတ်တယ်”

သူက ရှာဖွေဝရမ်းစာရွက်ကို ထုတ်ပြလျက် ပြောသဖြင့် ဦးမြင့်မောင်က

“ရှာပါဆရာ၊ ဆရာတို့ စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေပါ”

ဦးမြင့်မောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ရဲဘော်တစ်ဦးက စမ်းသပ်ရှာဖွေသည်။ ဘာမျှ မတွေ့ရှိ။ အိပ်ခန်းများအား လူစုခွဲ၍ ရှာဖွေကြသည်။ သူတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဦးမြင့်မောင်၏ နေအိမ်နေရာအနံ့ ရှာဖွေကြပါသော်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးတစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းမရှိ။ သူက ဒုရဲအုပ်မင်းဇော်အနားသို့ ကပ်၍ တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းဇော် မင်းတို့သတင်း မှားနေလား။ အခုထိရှာတာ နေရာနဲ့နေပြီ ဘာမှ မတွေ့သေးဘူး”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ကျွန်တော်တောင် ချွေးပြန်နေပြီ သတင်းကတော့ မမှားဘူး”

သူက ဦးမြင့်မောင်အနားသို့သွားကာ -

“ကဲ ဦးမြင့်မောင်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မေးမယ်၊ ခင်ဗျားအ

www.burmeseclassic.com

မှန်အတိုင်းဖြေပါ”

“မေးပါဆရာ။ မေးပါ။ ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းဖြေပါမယ်”

“ခင်ဗျား၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချနေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သတင်းအတိအကျ ရထားပြီးသား၊ ခင်ဗျား မူးယစ်ဆေးဝါးတွေကို ဘယ်မှာဝှက်ထားသလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ခင်ဗျားသက်သာမယ်”

“ကျွန်တော် အရင်က ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်ဆရာ ဒါပေမဲ့ အခု မလုပ်တော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မညာနဲ့နော်”

“မညာပါဘူး ဆရာ ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ။ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်တွေ လုပ်တာ သမီးလေးမကြိုက်ဘူးဆရာ၊ သမီးလေးမသိအောင် ဒီအလုပ်တွေလုပ်ခဲ့တာပါ။ အခု သမီးလေးသိသွားပြီ၊ သမီးလေးက မကွေး ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နေရင် ကျောင်းမတက်တော့ဘူးလို့ ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်ပါတယ်။ မိတဆိုး

လေးမို့ အဖေဆိုလည်း ကျွန်တော်၊ အမေဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ။ သမီးလေးကို ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်။ သမီးလေး မကြိုက်တဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော်မလုပ်တော့ဘူးဆရာ၊ တက္ကစီမောင်းပြီး သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ကိုပဲ လုပ်တော့မှာပါ”

“ခင်ဗျားကို အစောပိုင်းက လူတစ်ယောက် အထုပ်တစ်ထုပ် လာပေးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကရော မူးယစ်ဆေးဝါးတွေမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ အဲဒါက သမီးလေးက ကျွန်တော့်အတွက် လူကြုံနဲ့ ပိုပေးလာတဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်နဲ့ စာတစ်စောင်ပါဆရာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးမြင့်မောင်က ဝီရိအံ့ဆွဲကိုဖွင့်ကာ အနက်ရောင်အိတ်ကလေးအား သူ့ထံသို့ပေးလာသည်။ အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ ပုဆိုးတစ်ထည်နှင့်စာတစ်စောင်၊ စာကဖွင့်ဖောက်ပြီးသား မို့ သူ့စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်ကို ထုတ်ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေတောင်ရွာခင်းနှင်းရသစ်ဗုဒ္ဓစုစင်း

“ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော့ကို ကတိပေးနိုင်မလား”

“ပေးပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်ရဲရဲကြီး ကတိပေးပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ဦးမြင့်မောင်၊ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ယုံလိုက်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီစာလေးတစ်စောင်ကြောင့်ပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

သူက ဦးမြင့်မောင်ထံသို့ အိတ်အနက်လေးအား ပြန်ပေးရင်း တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... အားလုံးပြန်ကြမယ်”

ဦးမြင့်မောင်အိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သော ဗင်ကားအဖြူလေး၏ ကားရှေ့ခန်းတွင် ဒုရဲအုပ်မင်းဇော်က မောင်းနှင်လျက် သူက ဘေးမှထိုင်၍ လိုက်ပါလာသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဆက်လက်ရှာဖွေခြင်းမပြုတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်ကို ဒုရဲအုပ်မင်းဇော်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး စဉ်းစား၍မရ။ သူ

အား မေးလိုကြသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ တုံ့ကြိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေသော သူ့အမူအရာကိုကြည့်၍ မမေးရဲကြ။ သူ့အာရုံထဲတွင်တော့ ဦးမြင့်မောင်ထံမှ ဖတ်ခဲ့ရသော စာလေးတစ်စောင်မှ စာသားများကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဖေဖေ

အန်တီလေးတို့နဲ့ကြုံလို့ သမီး စာရေးလိုက်ပါတယ်။ အန်တီလေးတို့ပြောပြလို့ သမီးကိုကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့နိုင်ဖို့အတွက် ဖေဖေ မူးယစ်ဆေးဝါး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ အန်တီလေးတို့ တားမြစ်ပေမယ့် ဖေဖေ လက်မခံခဲ့ဘူးဆို။ သမီးကျောင်းမတက်ရရင် နေပါစေ။ ဆရာဝန် မဖြစ်ချင်နေပါစေ။ ဒီအလုပ်ကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဖေဖေရယ်။ သမီးက လူသားတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ဆေးပညာရပ်တွေကို သင်ယူနေတဲ့သူပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါးဆိုတာ လူသားတွေရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်စေတဲ့ အဆိပ်တွေပါ။ အဲဒီအဆိပ်တွေကို ရောင်းလိုရတဲ့ငွေနဲ့ သမီးဒီပညာတွေကို

သင်ယူဖို့ ဘယ်လိုထိုက်တန်ပါ့မလဲ။ ဖေဖေ သမီးကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်တွေမလုပ်ပါနဲ့တော့။ ဖေဖေ ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင် သမီးကျောင်းဆက် မတက်တော့ဘူး။

သမီးဝါဝါ

ဦးမြင့်မောင် တစ်ယောက်လူသားမျိုးနွယ်တစ်ရပ်လုံးအတွက် ဆိုးကျိုးဖြစ်စေသည့်မူးယစ်ဆေးဝါးဖြန့်ဖြူးရောင်းဝယ်သည့် အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဆိုသော ကတိစကားအား သမီးလေး ရတနာအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးသည့် ဖခင်ဖြစ်သူ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဦးမြင့်မောင်၏ မိဘမေတ္တာတရားကို စာနာနာလည်ကာ ယုံကြည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ပြောပြပေးပြီးမည်သာ

နိုင်မျိုးသဗ္ဗာ(နမ္မတူ)

ကရိုသု၏ ဝမ်းသာ

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

“ဧရိသုဇာ ဇွဲသဗ္ဗာ”

မောင်မောင်စိန်လင်း

(နတ်မောက်)

“ဒီမှာ ကိုမိုး ရှင်ယူထား တဲ့ မယားငယ်ဆိုတာ သူလား”

“ဒီမှာ မိန်းကလေး ကိုမိုး မှာ သားကြီး မယားကြီးရှိတယ်ဆို တာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား။ လူ ကိုလိုချင်တာလား။ ငွေကိုလိုချင်တာ လား။ ဒီလိုမရဘူး လာ ကိုမိုး သွား မယ်”

သူဇာခိုင်သည် ယမင်း ဘီယာနှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွင် စားသောက်နေသော ခင်ပွန်းသည် မိုးထက်လင်းကို ဆိုင်၏ အပြင် ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သည်။ ဒုတိယဇနီး မိုးသူဇာနှင့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ဇော်လင်းထွန်းတို့ကလည်း မိုး ထက်လင်းကို ဆွဲထားကြသည်။ ဆွဲ ထားသော မိုးသူဇာနှင့် ဇော်လင်း ထွန်းတို့အား ရိုက်သည်။ ဆိုင်အ တွင်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသည်။ စားသုံးသူများ ဝိုင်းကြည့်နေကြ သည်။

“ဒီမှာခိုင် အဖြစ်အပျက် ကို ငါရှင်းပြမယ်။ မင်း အရမ်းအရမ်း မလုပ်နဲ့ မင်းမှားသွားမယ်။ မင်း ဆက်ပြီးရမ်းကားနေရင် ပြဿနာ

တက်သွားမယ်။ လာအပြင်သွား မယ်”

မိုးထက်လင်းသည် ဇနီး သည် သူဇာခိုင်အား ယမင်းဘီယာ ဆိုင်ကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်သွား သည်။ မိုးသူဇာနှင့် အစ်ကို ဇော် လင်းထွန်းတို့ ဆိုင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။

မိုးထက်လင်းသည် သူ၏ ပရိဘောဂကားဆီသို့ ဇနီးသူဇာခိုင် ကို ခေါ်သွားသည်။ ဘုမသိ ဘမသိ သားငယ်ဖြစ်သော (လမင်းထက်) (၆)နှစ်သားလေးမှာ မိခင်ကိုကြည့် လိုက်။ ဖခင်ကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် မိဘ နှစ်ပါး အခင်းဖြစ်ပွားနေမှုကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေ သည်။

“ဒီမှာခိုင် ငါရှင်းပြတာကို မင်းနားထောင် နားလည်ပြီးရင် မင်း လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ဆုံးအောင်တော့ နားထောင်ပါ မိန်းမရယ်”

“ကဲ ကဲ ... အစ်ကို့အရှုပ် တွေကို ရှင်းစမ်းပါဦး”

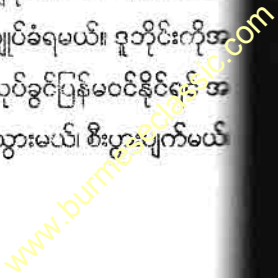
“မင်းဝက်ချုပ်ရွာကို တစ် လသွားနေချိန်မှာ ငါ ဇော်လင်း ထွန်းတို့ အိမ်မှာ သွားလာစား သောက်နေရင်း သူညီမဝမ်းကွဲ မိုး သူဇာနဲ့ ငြိုသွားတယ်ကွာ။ တိုရှင်း

လိုရင်းပြောရရင် ဒဂုံအရှေ့ပိုင်းမှာရှိ တဲ့ ဦးကြည်ဝိုင်းရဲ့ တိုက်အိမ်က လေးကို ငါ ခိုးသွားတယ်”

“ရှင်ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကဲနေရတာလဲ ရှင်သောင်းကျန်းလှ ချည်လား”

“နားထောင်ပါ မိန်းမ ရယ်။ (၇)ရက်ကြာတော့ သူ့မိဘ တွေက ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားတဲ့အ တွက် ရဲစခန်းမှာ အသက်(၁၆)နှစ် သာ ရှိသေးတဲ့ သူ့သမီးကို ခိုးယူ တယ်။ သားမယားအဖြစ်ပြုကျင့် တယ်ဆိုပြီး အမှုဖွင့်တယ်။ အာမခံမ ရနိုင်တဲ့ ပုဒ်မဖြစ်လို့ အစ်ကို အချုပ် ခံရတယ်”

“ရန်ကုန်ရောက် ဝက်ချုပ် သားဘောစေ့ ဦးကြည်ဝိုင်း၊ ဧခေါ် သန်းအိတို့ထံ ဖုန်းဆက်အကူအညီ တောင်းတယ်။ သူတို့က ဝက်ချုပ် သား စိန်ဘရာသား ဥပဒေအကျိုး ဆောင်အဖွဲ့ကိုသွားပြီး အကူအညီ အကြံဉာဏ်တောင်းကြတယ်။ အ ဆင်ပြေအောင်၊ ပြေလည်အောင် လုပ်လိုက်ပါ။ မပြေလည်ရင်တော့ ထောင်ကျနိုင်တယ်။ လောလော ဆယ် အချုပ်ခံရမယ်။ ဒုတိယကိုအ ချိန်မီ အလုပ်ခွင်ပြန်မဝင်နိုင်ရင် အ လုပ်ပြုတ်သွားမယ်။ စီးပွားပျက်မယ်

ရှုထောင့် ညွှန်းခြင်း၊ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဒါကြောင့် ပြေလည်အောင်ညှိနှိုင်းပါ ဟု အကြံပြုခဲ့ပါတယ်။”

မိုးထက်လင်းသည် ဇနီး ဖြစ်သူ သူ့ဖခင်အား မိမိရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံခံစားရသည့် အဖြစ်သနစ်၊ အဖြစ်အပျက်များကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပါသည်။

“ဒါဆိုရင် အစ်ကိုက တစ် လဝင်ငွေသိန်း(၂၀)ကျော်ရတာကို သိလို့ သူတို့ပိုင်းလုံးရိုက်တာ အပိုင် ကြံတာဖြစ်ရမယ်။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မိန်းမ ရယ်၊ အစ်ကို ထောင်ကျခံလို့မဖြစ် ဘူး။ ခုတိုင်းပြန်ပြီး အချိန်မီအလုပ် မဝင်နိုင်ရင် အလုပ်ပြုတ်မယ်။ တို့ မိသားစု ဘဝပျက်သွားမယ် မဟုတ် လား။”

မိုးထက်လင်းသည် ဇနီး သည် သူ့ဖခင် နားလည်မှုရရှိစေ ရန် ဘဝရှေ့ရေးကိုသာ ရေရှည် ကြည့်ရန် ဆုံးမခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ ဖညာပေးခြင်းတို့ဖြင့် နားလည်မှုရှိ စေရန် ရှင်းလင်းတင်ပြ စည်းရုံးရ လေသည်။

“မိုးသူ့ဖခင်တို့ဘက်က ဘာ တွေ့တောင်းဆိုသလဲ၊ ဘာတွေအ ထုပ်ကိုင်သလဲ အစ်ကို”

“ဘာမှ အကျပ်မကိုင်ပါ

ဘူး။ ဘာမှမတောင်းဆိုပါဘူး။ ဝက် ချုပ်သူ ဝက်ချုပ်သားအချင်းချင်းပဲ မဟုတ်လားမိန်းမရယ်။ အစ်ကိုက သာ ကျွန်တော် သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ယူပါမယ်၊ ပေါင်းပါ့ မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ထပ် ခွင့် ထိမ်းမြားခွင့်ပေးပါလို့ ဦးကြည် ဝိုင်း၊ ဒေါ်သန်းအိတို့၊ ကိုစံမြိုင်၊ ကိုစံ မြင့်တို့ ညီအစ်ကိုများကို အကူအညီ တောင်းခိုင်းရတယ်။”

ဇနီးဖြစ်သူ သူ့ဖခင်သည် လေသံ အတော်ပျော့သွားခဲ့လေပြီ။ ခင်ပွန်းသည် ခုတိုင်းသို့ပြန်ပြီး အ လုပ် မဝင်နိုင်ပါက တစ်လဝင်ငွေ

သိန်း(၂၀) မရနိုင်တော့သည့်အပြင် ခင်ပွန်းသည် ထောင်ကျခံရမှာ မလွဲ မသွေ ခံစားရမှာကိုလည်း ပူပန် သောကဖြစ်နေရလေသည်။ ဒီအ ဖြစ်အပျက် မပြေလည်ရင် ဒုက္ခ ရောက်မည့်အရေး မတွေးဝံ့ဖြစ်လာ သည်။

“အစ်ကိုတို့ ဘယ်လိုလင် မယား ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အ ကြောင်း ပြောပါဦးအစ်ကို”

“မိုးသူ့ဖခင် မိဘ(၂)ဦးတို့ က တရားဝင် ထိမ်းမြားလက်ထပ် ကြမှာဖြစ်လို့ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြု ဖို့လျှောက်ထားတဲ့အတွက် အာမခံ

“ မိုးသူ့ဖခင်တို့ဘက်က ဘာတွေတောင်းဆိုသလဲ၊ ဘာတွေအထုပ်ကိုင်သလဲ အစ်ကို”

ရွှေထောင်မှိုင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ရခဲ့တယ် ခိုင်း၊ အာမခံရပြီး တရားရုံးမှာ မိဘများက သက်သေလုပ်ပြီး ချက်ချင်း ထိမ်းမြားလက်ပေးခဲ့ကြတယ် ခိုင်း။ အစ်ကိုမှာရှိတဲ့ ငွေငါးသိန်းနဲ့ အစ်ကိုစီးတဲ့ ဒီပရိုဘောက်ကားကို လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် ပေးလိုက်ပါတယ် ခိုင်း။

သူ့ဖခင်သည် မထင်မှတ်သော ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့် မယားငယ်ယူခဲ့သော ခင်ပွန်းသည် မိုးထက်လင်း၏ အဖြစ်အပျက်များကြောင့် စိတ်ဒေါသ၊ စိတ်သောက၊ အလူးအလဲ၊ အရူးအမူးခံစားခဲ့ရလေသည်။ ရည်းစားလူလူ အူနုကျွဲခတ်ထက် ဆိုးဝါးသော အိမ်ထောင်ရေးထိခိုက်သည့် စိတ်သောကကို ရူးမတတ်ခံစားခဲ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ဦးနတ်ပြည်ပဖြစ်သော ဒုတိုင်းသို့ သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေသည့် ဝင်ငွေရလမ်းကောင်းသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အလိုသို့ လိုက်လျောရလေသည်။

မိုးထက်လင်းကား လာခြင်းကောင်းသော ဝိဇ္ဇာ ဖွဲ့သစ္စာရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏အဘိုး၏အဖေ ဗိုလ်တုတ်ကျော်သည် မင်းတုံးမင်းကြီး လက်ထက်တွင် ပန်းဘို

အရပ်တွင် ဆင်သည်တော်တွေ၊ မြင်းသည်တော်တွေအတွက် ဓား၊ လှံ၊ ခိုင်းစစ်သုံးပစ္စည်းများကို ပန်းပဲအတတ်ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့သော မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ နတ်မောက်မြို့နယ်၊ ဝက်ချုပ်ရွာသားကြီးဖြစ်သည်။ မင်းတုံးမင်း နတ်ရွာလားပြီး နောက် စုပုရားလတ်မိဘုရားနှင့် သိ

ပေါမင်းတို့ လက်ထက်တွင် နန်းတွင်း အရေးအခင်းများကြောင့် ဓားသို့ပြန်လာပြီး အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျေးလက်ဒေသသုံး လှည်းဘီးများကို မီးသခြင်း၊ မီးချခြင်းအလုပ်၊ တောင်သူလယ်သမားသုံး ဓားမ၊ ရဲတင်း၊ ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ဖြာ

သေည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ခြင်းဖြင့် ခြေရာဖျောက်နေခဲ့သူ၏ မျိုးဆက်မျိုးနွယ်များ ဖြစ်သည်။

မိုးထက်လင်း၏ ဖခင်မှာ ဗိုလ်တုတ်ကျော်၏မြေး (ဦးဝေ) ဖြစ်သည်။ အဘိုး၏ ပန်းပဲပညာကို ဆက်ခံသော တောသူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နတ်မောက်မြို့နယ် အနောက်ဖျားတစ်ဝိုက်မှ ကျေးရွာခေါင်း များစွာတို့မှ တောင်သူလယ်သမားများအတွက် လှည်းဘီးများကို သံခွေတပ်ဆင်ပေးသော မီးချိုမီးသအလုပ်၊ တောင်ယာသမားသုံးဓား၊ ဂေါ်ပြားစသည်များကို အမွေ

ဆက်ခံထုတ်လုပ်သူဖြစ်သည်။

မိုးထက်လင်းမှာ ဝက်ချုပ်ရွာ မူလတန်းကျောင်းမှ (၄)တန်းအောင်ခဲ့ပြီး အလယ်တန်းကျောင်းမရှိသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ (၅) မိုင်ခန့်ဝေးသည့် အလယ်တန်းကျောင်းရှိသည့် တက်ဝန်ရွာသို့ သွားရောက်ပြီး ကျောင်းမနေနိုင်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း ကျောင်းမှထွက်ပြီး ဖခင်ဦးဝေ၏ ပန်းပဲလုပ်ငန်းများကို လူငယ်ဘဝမှ စတင်အမွေဆက်ခံပညာရရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဝက်ချုပ်ကြီးရွာမှ ရွာသူရွာသားတို့မှာ မိုးတွင်းကာလ ပုံမှန်မိုးမရွာပါက ယာသမားများ၊ ယာ

လုပ်သားများ၊ လက်လုပ်လက်စားများ၊ အလုပ်မရှိ၊ ဝင်ငွေမရှိ အတိဒုက္ခရောက်ကြရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ရှမ်းပြည်စသည့် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာဆိုသလို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရှာသည်။ အလုပ်လုပ်ကြရလေသည်။

မိုးထက်လင်းမှာလည်း ရန်ကုန်မြို့ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် (၂)ဝိုင်းရှိ ဝက်ချုပ်သား (မြလေးရုံ) ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တည်းခိုပြီး အလုပ်ရှာခဲ့ရာတွင် “ရွှေကောင်းကင်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ” တွင် သံချိုသံကွေးအလုပ် ရရှိခဲ့သည်။ သူ

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်ပွားနှင့် ရသခံ့ဗဂ္ဂဇင်း

ကျွမ်းကျင်သော သံထည်အလုပ်
ဖြစ်သောကြောင့် ရာထူးနေရာ
ကောင်းရရှိပြီး ဝင်ငွေကောင်း
ကောင်းရရှိခဲ့လေသည်။ သံချိုသံ
ကျွေး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။
အလုပ်ရှင်အပေါ် သစ္စာရှိရှိ တာဝန်
သိသိလုပ်ကိုင်ခဲ့သော သစ္စာရှင်တစ်
ဦးဖြစ်သည်။

မိုးကောင်းကင် ကုမ္ပဏီမှ
ဒုတိယမြို့ရှိ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်
ငန်းကြီးတစ်ခုထံမှ အလုပ်အော်ဒါ
ရရှိခဲ့သည်။ ဤလုပ်ငန်းကို အလုပ်
သမားဝန်ထမ်း (၂၀)ကို ဦး ဆောင်
ပြီး (၂)နှစ် မိုးထက်လင်း ဦးဆောင်
လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အောင်မြင်စွာ ပြီး
ဆုံးခဲ့သည်။

ဒုတိယမြို့မှ အခြားသော
ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးမှ မိုး
ထက်လင်းနှင့် အလုပ်သမား(၂၀)
ကို ဆက်လက်ခန့်ထား တာဝန်ပေး
ခဲ့သောကြောင့် တစ်ဦးလျှင် တစ်လ
ဝင်ငွေ ကျပ်သိန်း(၂၀)ကျော်ရရှိခဲ့
ကြသော မြန်မာအလုပ်သမားများ
ဖြစ်ကြသည်။ သစ္စာရှိရှိ တာဝန်သိ
သိလုပ်ကိုင်ကြသော မြန်မာအလုပ်
သမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အမိမြန်မာနိုင်ငံ၊ နတ်

မောက်မြို့နယ်၊ ဝက်ချုပ်ရွာသား၊ မှီခို
သူများလည်း ရွာမှာမနေတော့ဘဲ
ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်
ကြသည်။ ကံကြမ္မာတစ်ခုလဲ တိုး
တက် ကောင်းမွန်ကြသူများ ဖြစ်
သည်။

မိုးထက်လင်းသည် ဇနီး
သူဇာခိုင်နှင့် သားလေးတို့နှင့် အတူ
နေ တွေ့ဆုံရန် (ခွင့်နှစ်လ)ယူပြီး ဒု
တိယမြို့မှ ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ဇနီး
နှင့်သားတို့ကိုလည်း တိုက်နှင့်ကား
နှင့်ထားနိုင်ခဲ့သော လာခြင်းကောင်း
သူဖြစ်လေသည်။ သားကောင်း
တစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်
စေ့ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မိုးထက်
လင်းက ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပြန်လာ
သောကြောင့် ဇနီးသည် သူဇာခိုင်
သည် ဝက်ချုပ်ရွာသို့ပြန်ပြီး သီတင်း
ကျွတ်ကန်တော့ခြင်း၊ ကထိန်ခင်းအ
လှူ လှူဒါန်းခြင်းကို တစ်လခန့်နေ
ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုနေခဲ့လေ
သည်။

ရန်ကုန်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့
သော မိုးထက်လင်းမှာ ရန်ကုန်
ရောက် ဝက်ချုပ်သား အပေါင်းအ
သင်းရောင်းရင်းများဖြင့် ဝင်/ထွက်

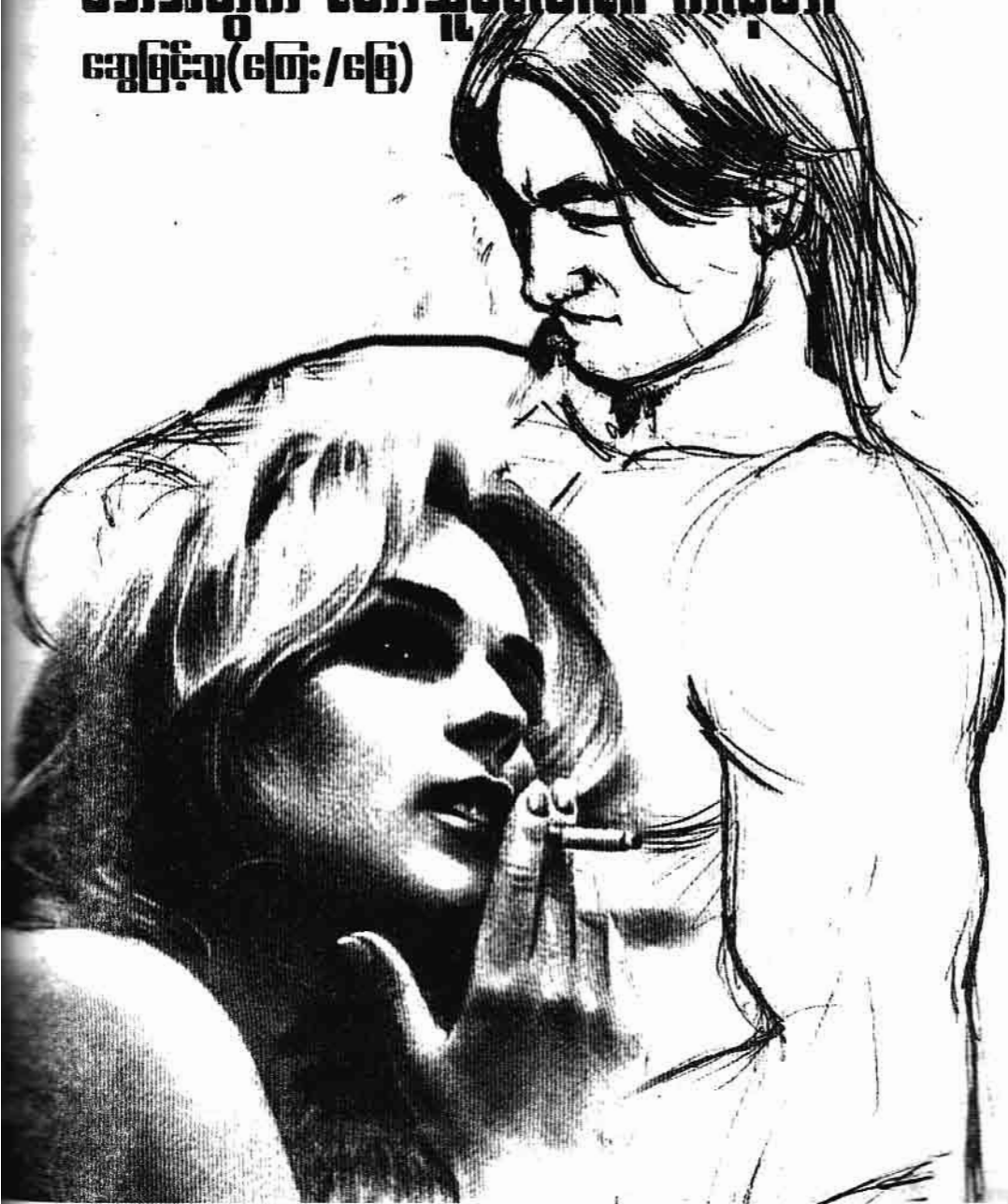
သွားလာနေခဲ့ရင်းဖြင့် ညိုချော
မိုးသူဇာဆိုသော လုံးကြီးပေါက်
မျှစ်စို့ပေါက် မိန်းမချောလေးနှင့်
မင် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ တဏှာဝါသေး
ဗဟုကိစ္စောများ လွန်ကဲလာသော
ကြောင့် အသက်(၁၆)နှစ်သာ
သေးသူအား ခိုးယူမှုကြောင့် တစ်
ခဲဖြစ်ပြီး အချုပ်ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။
အရပ်ကောင်းတော့ အ
လောင်းလှ ဆိုသကဲ့သို့ ရန်ကုန်
ရောက် ဝက်ချုပ်သားများ၏ ချစ်
လည်အောင် ပြုလုပ်စီစဉ်ပေး
ကြောင့် နောက်ထပ် မိန်းမတစ်
ယောက်ယူခဲ့ရပြီးနောက် အလုပ်ရှင်
ရှိရာ ဒုတိယမြို့သို့ ထွက်ခွာသွား
လေသည်။ မတတ်သာ၍ ခပ်ခွာ
နေကြလျက်ရှိလေသည်။

**(နီးစပ်မှုသည်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို
ပေါက်ဖွားစေသည်။)
မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောင်)**

မိဘအတွက် စော့ညှစ်လေး၏ တပုဒ်စာ

ဆွေမြင့်လှ(ကြေး/မြေ)

မိဘအတွက် တောသူမလေး၏ ကလဲ့စား

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ လယ်ယာ မြေဥပဒေ(အသစ်)ပြဋ္ဌာန်းပြီးနောက် ပိုင်းတွင် ယခင်အစိုးရလက်ထက် က လယ်မြေသိမ်းဆည်းခြင်းခံခဲ့ရ သော တောင်သူများက ယခုအခါ ထွန်းတုံးတိုက်ပွဲအလီလီ ဆင်နွဲ့ခဲ့ ကြသည်။ သို့မတိုင်မိကမူ ထွန်းတုံး တိုက်ပွဲ ဆင်နွဲ့ဖို့မပြောနှင့်။ ဒေသ ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်နှင့် တပ်ရင်း/ တပ်ပွဲအစရှိသည့် အဖွဲ့အစည်းများ အား ကြောက်ရွံ့လွန်း၍ မိမိလယ် ယာမြေ အသိမ်းခံရမည်ကို တစ် ခွန်းတစ်ခါမျှ ပြန်၍မပြောဆိုဝံ့ကြဘဲ မျက်နှာအောက်ချ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် လုံးဝမကျနပ်ခြင်းတော့ မ ရှိခဲ့ကြပါ။ ယင်းတို့အနက် ရန်ကုန် တောင်ပိုင်းခရိုင်၊ ---မြို့နယ်၊ --- ကျေးရွာအုပ်စု၊ နရွဲချောင်ကျေးရွာမှ တောင်သူကြီး ဦးရန်ဝေးမှာမူ သိမ်း ဆည်းခြင်းခံရသော မိမိ၏ ရေနက် ကွင်းလယ်ယာမြေထဲမှ လုံးဝထွက် ခွာမသွားဘဲ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ဟု ပေးပြီးနေခဲ့သည့်အခါ--။

xxxxxxx

ဦးရန်ဝေး၏ သမီးငယ်

ချောစုနွယ်သည် အသက်(၁၆)နှစ် တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နှစ်ချင်း ပေါက်အောင်မြင်သည်။ စာအလွန် တော်သည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း အ လွန်ချောမောလှပသည်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်သည့်နေ့မှာပင် ဖခင် ဦးရန် ဝေးအား အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှ တရားစွဲဆိုလိုက်သည်ဟု သိရသည်။ သူမ၏မိခင်ကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့-

“အနုစံနုစံအလလက တည်းက သမီးအဖေတို့၊ အမေတို့ ဓားမဦးချ မြေရိုင်းခုတ်ထွင် စိုက်ပျိုး လာခဲ့တဲ့ တို့လယ်ယာမြေကို အာဏာ ပိုင်က သူတို့အဖွဲ့အစည်းကို တရား ဝင် ချထားပေးတယ်ဆိုပြီး သိမ်း ဆည်းလိုက်ပြီ သမီးရဲ့။ သမီး အဖေ က သူတို့ပိုင်တယ်ဆိုတဲ့ လယ်ယာ မြေထဲက ထွက်မပေးလို့ ပိုင်နက် ကျူးလွန်မှု၊ အကျိုးဖျက်စီးမှုနဲ့ ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ကြသတဲ့လေ”

“ဟင် သမီးတို့ ဒီမှာ နေထိုင် စားသောက်လာတာ သမီး ငယ်ငယ်ကတည်းကဆို၊ ခု သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေကို တရားလာစွဲ တာလဲ၊ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုလား မဆိုလား မ

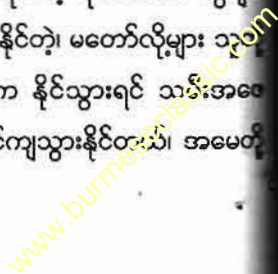
သိပါဘူး၊ ခုဖြစ်နေတာက သမီး အဖေကို တရားစွဲပြီးထောင်ချမယ် တဲ့၊ သူတို့ဆီမှာ ဒေသဆိုင်ရာအာ ဏာပိုင်ရဲ့ မြေလွတ်မြေရိုင်း တရား ဝင်ခွင့်ပြုမိန့်ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ ဘုရား ဘုရား၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း သမီးအဖေ တရားရှုံးရင် မေမေနဲ့ သမီးတို့ ဒီလယ်ယာမြေထဲက ထွက် ပေးရတော့မယ် သမီးရဲ့၊ ဟီးဟီး”

မိခင် ဒေါ်နန်းက ချောစု နွယ်နှင့် လူမမယ်ကလေး(၂)ဦးကို သိုင်းဖက်၍ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးနေတော့ သည်။

ချောစုနွယ်မှာ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ အောင်မြင်ပါသော်လည်း တက္ကသိုလ် ဆက်လက်တက်ရောက် ၍ မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးမည်ဟု သောရည်ရွယ်ချက်မှာ ပျက်ပြယ် သွားသလို ခံစားရသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အဖေ ရယ်၊ ဒီလောက်လဲ စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ တရားကို နတ်စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိပါတယ်”

“တရားကို နတ်စောင့် တယ်ဆိုပေမဲ့ ခုခေတ်က ငွေများ တရားနိုင်တဲ့၊ မတော်လို့များ သူ့သူ ဘက်က နိုင်သွားရင် သမီးအဖေ ထောင်ကျသွားနိုင်တယ်၊ အမေတို့

ရှုထောင့်အသွယ်နှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

လဲဘယ်ပြေးရပါ့မလဲမသိဘူး။ နောက်ပြီး ဒီလယ်မြေတွေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရရင် ဘာလုပ်စားကြပါ့မလဲဟင်”

“အမေရယ်၊ ဝမ်းနည်းစကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ အဖေလဲ ထောင်မကျဘူး၊ သမီးတို့လဲ ဒီမှာပဲ ဆက်နေရမှာပါ။ လောကမှာ အမှန်တရားဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ တကယ်လို ... မပြောကောင်း၊ ပြောကောင်း တစ်ခုခုဖြစ်လာရင်တောင်မှ သမီးတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ အဖေတို့၊ အမေတို့၊ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေကို သမီးက ကောင်းကောင်း လုပ်ကျွေးမှာပါ”

“သာဓုပါသမီးလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေအတွက် အမေဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ။ ဘုရား၊ ဘုရားသမီးအဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”
“ဟုတ်တယ်။ သမီးလဲ အဖေဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့လိုက်ပါတယ်”

xxxxx

သို့သော် ---
မိခင်ဒေါ်နန်းနှင့် သမီးချောစုနွယ်တို့ဆုတောင်း လုံးဝမပြည့်ရှာခဲ့ပါ။
နာမည်နှင့် မလိုက်ဖက်သော ဦးရန်ဝေးသည် ရန်မအေးဘဲ

အမှုရှုံးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဦးရန်ဝေး၏ လက်ထဲဝယ် ကိုင်ဆောင်ထားသည်က N ဦးပိုင်ဖြင့် သီးနှံခွန်စည်းကြပ်ထားသော မြေခွန်ပြေစာများ။ တရားစွဲဆိုသည့်ဘက်မှ အဖွဲ့အစည်းက မြေလွတ်၊ မြေလပ်နှင့် မြေရိုင်းများ စီမံခန့်ခွဲရေးဗဟိုအဖွဲ့၏ တရားဝင်ခွင့်ပြုမိန့်ဆိုတော့ ဦးရန်ဝေးမှာ ဥပဒေကြောင်းအရ မိမိလက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော ရေနက်ကွင်း လယ်ယာမြေပေါ်မှ ဖယ်ရှားခြင်းခံရသည့် အပြင် အာဏာဖိဆန်မှု၊ တရားရုံးသို့ မထီမဲ့မြင်ပြုမှုဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ် ကျခံရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းခံရရှာသည်။

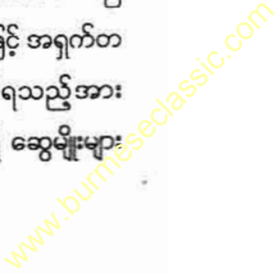
သွားပြီ။

ချောစုနွယ်တို့ မိသားစုဘဝပျက်လေပြီ။

ပို၍ ဆိုးသည်ကား ဦးရန်ဝေးကို ထောင်ဒဏ် သတ်မှတ်ပြီးနောက် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသည့် တောင်စွန်း၊ ကျောက်ထုစခန်းသို့ ပို့လိုက်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒေါ်နန်းတို့ မိသားစုမှာ လည်း ရေနက်ကွင်း လယ်ယာမြေမှ ဖယ်ရှားခြင်းခံရသဖြင့် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရသည့်အား လျော်စွာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆွေမျိုးများ

ပို၍ ဆိုးသည်ကား ဦးရန်ဝေးကို ထောင်ဒဏ်သတ်မှတ်ပြီးနောက် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသည့် တောင်စွန်း၊ ကျောက်ထုစခန်းသို့ ပို့လိုက်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ရှင်မောင်ညွှန်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဆိုသလို ပြောင်းရွှေ့ခိုကပ်နေထိုင်ကြရသည်။ နေဖို့က အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း စားရေးသောက်ရေးက လိုသေးသဖြင့် နောက်ဆုံး “အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်” ဆိုသလို ချောစုနွယ်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့မှ နာမည်ကြီး KTV ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ပြီး အသက်မွေးရတော့သည်။ ရန်ကုန်သို့ စတင်ပြောင်းရွှေ့မည့်နေ့တွင် သူမ၏မိဘများကို ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်စေသော အဖွဲ့အစည်းနှင့် ယင်းအဖွဲ့အစည်းကိုယ်စားသူမ၏ ဖခင်ကို တရားစွဲဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မရရအောင် စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့တော့သည်။

သိရပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အမည်ကား ဦးကိုကိုဝင်း။ ---မြို့လယ်ကောင်မှာ နာမည်ကြီးစားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားသော မြို့မျက်နှာဖုံးတဲ့။
“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဦးကိုကိုဝင်းရယ်။ ငါတို့မိသားစု ဒုက္ခရောက်သလို ရှင်လဲ တစ်နေ့နေ့မှာ ဘေးတွေ့ရပါစေမယ်၊ တောက်”

xxxxx

ချောစုနွယ်တို့ မိသားစုရန်ကုန်မှာ အခြေချပြီး (၆)လခန့်အကြာတွင် ဦးရန်ဝေးသည် အ

ကျဉ်းစခန်း၌ ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပြန်သဖြင့် ချောစုနွယ်အဖို့ ဦးကိုကိုဝင်းဆိုသူအပေါ် ပို၍ ပို၍ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်မိသည်။

“ငါတို့မိသားစုဘဝပျက်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့အပြင် အဖေ့ကို သေတွင်းထဲပို့တဲ့သူက ကိုကိုဝင်းမဟုတ်ဘဲ အစစ်ပဲ။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ကိုကိုဝင်းရယ်၊ ဒင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို ဒင်းလှလှကြီး ပြန်ခံရမယ်လို့သာ မှတ်လိုက်ပါတော့”

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ချောစုနွယ်စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးမိသည်မှာ ထိုသို့ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးကိုကိုဝင်းဆိုသူကို မျက်နှာပင် မမြင်ဖူးသော်လည်း အလွန်အော့နလုံးနာသည်။ နာကြည်းမုန်းတီးမိသည်။ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်လောက်အောင် အသေမုန်းသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဖခင်အတွက်နှင့် ဘဝပျက်ခဲ့သော မိသားစုအတွက် ရက်ရက်စက်စက် ကလဲ့စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်လိုက်သည်။ မည်သို့လက်စားချေရမည်ကိုလည်း တေးမှတ်ထားသည်။

တစ်နေ့ ညနေတွင် သူမအလုပ်လုပ်သော KTV ဆိုင်၌ ဧည့်သည်တစ်ဦးနှင့် အမှတ်မထင်

တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ထိုသူကား ဦးကိုကိုဝင်း ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်မှ စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ မီးစက်ကြီးလယ်ဝယ်ရင်း ရန်ကုန်မှမပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ ဆိုင်မှာ လာရောက်အပန်းဖြေသည်ဟု ဆိုသည်။

(၂)နာရီခန့် စားလိုက်သောက်လိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက် စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်လည်း ဖြစ်ပြီးရော နှစ်ယောက်သား ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရာမှ ကိုရွှေချောက ဦးကိုကိုဝင်း၏စားသောက်ဆိုင်သို့ အလည်ခေါ်ပါတော့သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုဝင်းမင်းရယ် အစ်ကိုတို့စားသောက်ဆိုင်ကို လာလည်ပြီပဲ ထားပါတော့၊ ချောစုက ဘယ်မှာတည်းရမှာတုန်း၊ အဲဒီမြို့မှာ အသိမိတ်ဆွေလဲမရှိ၊ ဆွေမျိုး ညာတိလဲ မရှိဘဲနဲ့”

“ခင်ရာဆွေမျိုးပဲပေါ့ ချောစုရယ်၊ ချောစုကို မြင်မြင်ချင်းပဲ အစ်ကိုချစ်မိလို့ပါ၊ အစ်ကိုတို့စားသောက်ဆိုင် အနီးအနားမှာ တည်းခိုခန်းကောင်းကောင်း ရှိပါတယ်၊ အဲ့ဒီမှာ တည်းဖို့ အစ်ကိုစီစဉ်ပေးမယ်လေ၊ အစ်ကိုလဲ မင်းဆီလာတွေ့မှာပေါ့ ဘယ်နှယ့်လဲ”

ရွှေထောင်မှူးနှင့် ရဲဘဲခံပုဂ္ဂိုလ်

“ဘယ်လို ဘယ်လို၊ ချောစုဆီလာတွေ့မယ်၊ တွေ့ရင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒါက မေးနေစရာ လိုသေးလို့လားကွယ်၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးတို့ သဘာဝဆီတိကွယ်ရာမှာ တွေ့ကြုံရရင် ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ မင်းလဲသိသားနဲ့၊ အဆန်းလုပ်လို့”

“အို ရှက်စရာကြီး၊ အထင့် ...”

“ဒီကိစ္စက ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ နက်ဖြန် အစ်ကိုနဲ့ အစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့နော်၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လားဟင် ချောစု၊ မင်း အစ်ကိုနဲ့ လိုက်မှာပါလေ”

ချောစုနွယ်က မလိုက်ရဲသလို မလိုက်ချင်သလို ဟန်ဆောင်ပြပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ပြောမပြတတ်အောင် ကျိတ်ခံစားနေမိသည်။

“တွေ့ကြပြီပေါ့ ဦးကိုကို ဝင်း၊ ဒင်းဘယ်ပြေးမလဲ ဂေါက်အို ခဲရယ်”

ကိုဝင်းမင်းက လူနာအမဲခြောက်တောင်းသလို ပူဆာတော့မှ ချောစုနွယ်က စိတ်ပါသလို မပါသလိုနှင့် ခေါင်းအသာညိတ်ပြုပြီး-

“နက်ဖြန် တစ်ညတည်း တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်မှာနော်၊ သူသိပ်မကဲနဲ့”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ မင်းအလိုကျဖြစ်စေရပါမယ်”

တကယ်တော့ ချောစုနွယ်မှာ ရန်ကုန်စရောက်ပြီး တစ်နှစ်အတွင်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ။ ဖိုမက်စွလည်း အဆန်းမဟုတ်တော့ပြီ။ ကာရာအိုကေမှာ အချစ်ဦး တစ်ယောက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်မိပြီး ဘဝကိုလည်း ပုံအပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက် ပိုက်ဆံဝါလား၊ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်၏ မယားငယ်

ဘဝကိုလည်း ခံယူထားသည်။ ကိုဝင်းမင်းသည် ဦးကိုကိုဝင်းကို လက်စားချေဖို့အတွက် အုတ်လှေကားတစ်ထစ်မို့ သူ့ကို တစ်ဒင်္ဂီလောက် ကိုယ်ခန္ဓာပေးဆပ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးတော့ပြီ။

xxxx

သို့နှင့်--။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့် (၁၂)နာရီတွင် ကိုဝင်းမင်းနှင့် တရုတ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ချိန်းဆိုထမင်းစားပြီးနောက် ကိုဝင်းမင်းတို့မြို့သို့လိုက်ပါ၍ ကမ်းနားလမ်းပေါ်ရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခန်း

ရှုလောကီအသင်းကြီးရသစ်မဂ္ဂဇင်း

တွင် တည်းခိုကြသည်။
ရောက်ရောက်ချင်းပင် နှစ်ဦးသား ပျော်မွေ့ကြပြီး၊ ကိုဝင်းမင်းက မီးစက်ကြီးပြင်ဆင်ရန်ဟု ဆိုကာ ဆိုင်သို့ထွက်ခွာသွားသည်။ ညကျရင် ပြန်လာမည်ဟု ဆိုသည်။ အကြံသမား ချောစုနွယ်က ခဏကလေး မှေးစက်ပြီးသည်နှင့် သူပြန်လာလောက်မစောင့်တော့ဘဲ သူညွှန်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဦးကိုကိုဝင်း၏ Southern Stars စားသောက်ဆိုင်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်သွားကာ ခပ်တည်တည်ဝင်ထိုင်သည်။

လူစိမ်းညှည်သည် မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ တစ်ဦးတည်းသော စားပွဲထိုးက -

“ဒီကညီမလေး ဘာများ သုံးဆောင်မလဲဟင်၊ တဆိတ်လောက်”

“ဆိုင်က တော်တော်လူရှင်းတာပဲ စောလိုလားမသိဘူးနော်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ဒီဆိုင်မှာကြာပြီလားဟင်၊ နာမည်လေးလဲ သိပါရစေ”

“ဗျာ”

“ကဲပါ ကျွန်မကို တိုက်ဂါးဘီယာတစ်လုံးနဲ့ ကြက်ကြွပ်ကြော်တစ်ပွဲပေးပါ။ ကြက်ကြွပ်ကြော်က

ဂျုံနဲ့ မဟုတ်ဘူးနော်”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”
ဆိုင်မှာက ချောစုနွယ်ပြောသလို လူရှင်းနေသည်။ ဘားကောင်တာမှာ ဘောင်ချာဖြတ်သည့် စာရေးမတစ်ယောက်နှင့် စားပွဲထိုးဖိုးနီ တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

ဖိုးနီက တိုက်ဂါးဘီယာပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကိုလာချ၍ ဘီယာပုလင်းကို ဖွင့်ဖောက်ပေးရာ ချောစုနွယ်က ဘီယာခွက်ကို ချက်ချင်း မော့သောက်ရင်း-

“အစ်ကို ညီမအဖော်မရှိလို့ ခဏလောက်ထိုင်ပေးနိုင်မလားဟင်”

“ဗျာ ဘယ်လို”

“ဗျာမနေနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊

ညီမအနားမှာ ခဏလောက်နေပေးပါလို့၊ ညီမမှာ ရင်ဖွင့်စရာ စကားပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ဒီဆိုင်ရှင်က ဦးကိုကိုဝင်းဆိုလားပဲ၊ ဟောဟို နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံထဲက လူကြီးလားဟင်၊ သူကော ဒီဆိုင်ကို လာမှာလားဟင်”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ည(၈)နာရီလောက်ကျမှပဲ လာလေ့ရှိပါတယ်”

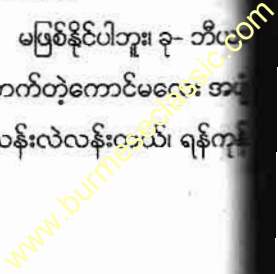
“ဟုတ်လား၊ သူလာတဲ့အထိ စောင့်ရဦးမှာပေါ့လေ”
“ဘယ်လို၊ သူလာတဲ့အထိ ဟုတ်လား၊ ညီမလေးနဲ့ ဘော့စ်က ဘယ်လိုပတ်သက်ကြလို့လဲ၊ ညီမလေးကကော ဘော့စ်ကို သိလိလား”

“သိပဲသိတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဘော့စ်က မြာလဲတွေတယ်မဟုတ်လား၊ သူလဲနောက်ကျရင် ညီမကို တဖြည်းဖြည်းသိသွားမှာပါ။ သူ့ရောက်လာရင် ညီမက တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပေးပါ။ အဲဒါကြက်ကြွပ်ကြော်ရပြီလား မသိဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်သာပဲ ခုပဲ ယူလာခဲ့မယ်နော်”

ဖိုးနီ စိတ်ထဲ ဖေဖေဝါဝါဖြင့် နေသည်။ သူမကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသလိုလို၊ မနှစ်သက်ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်သည့်နေ့က တစ်မြို့လုံးမှာ တစ်မြို့လုံးမှာ ဂုဏ်ထူး(၂)ဘာသာနဲ့ နှစ်ချင်းပေါင်း အောင်သွားတယ်ဆိုတဲ့၊ နံရွှေချောက်ရွာမှ တောသူလေးဆိုတာ သူမမှာ ဖြစ်နေမလား?။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခု- ဘီယာပွဲလားသောက်တဲ့ကောင်မလေး အပူစားပဲ၊ လန်းလဲလန်းငယ်၊ ရန်ကုန်

ရွှေတောင်ပျံအင်းနှင့် ရသခံဗုဒ္ဓစင်

သူစတိုင်စစ်စစ်ပဲ၊ နောက်ပြီး သူက
ဘာ့စ်ကိုတွေ့ချင်တဲ့ ကေန္တ ဘော့စ်
နဲ့ ရန်ကုန်က ကာရာအိုကေဆိုင်မှာ
ဆုံခဲ့ကြဟန်တူရဲ့။

ဖိုးနီက ကြက်ကြွပ်ကြော်
တစ်ပွဲကို သွားချပေးသည်။ ချောစု
နွယ်က -

“စီးကရက် တစ်ဘူး
လောက်”

“ဗျာ”

“လုပ်ပြန်ပြီ ခုခေတ်မှာ
မိန်းကလေးတွေ ဘီယာသောက်

တာ၊ စီးကရက်သောက်တာ အထူး
အဆန်းဖြစ်နေလို့လား၊ ဪ-
တစ်လက်စတည်း တိုက်ဂါးဘီယာ
နောက်တစ်လုံး”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့”

xxxxx

ဦးကိုကိုဝင်းနှင့်အပေါင်း
အသင်းများ ရောက်လာချိန်တွင်
ဘီယာ(၄)လုံး သောက်သုံးပြီးသော
ချောစုနွယ်မှာ စားပွဲပေါ်မျက်နှာအပ်
ရင်း မှောက်နေချေပြီး ဘေးစားပွဲမှ
စားသောက်သူများကလည်း သူမ

ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့ ဖိုးနီ လာစမ်း၊

နံပါတ်(၉)စားပွဲမှာ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်နေတာ
လဲ မသိဘူး၊ ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့
လေ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဒီက

ညီမလေးက ရန်ကုန်က ထင်တယ်၊
ဆရာကို သိတယ်တဲ့၊ တွေ့ချင်လို့တဲ့၊
ဆရာ မလာမချင်း ဘီယာသောက်
ရင်း စောင့်နေတာတဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ငါ

ကို သိတယ်တဲ့လား၊ ဒါဖြင့်ရင်
ကောင်မလေးကိုနိုးပြီး အပေါ်ထပ်
က ငါ့ရုံးခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့”

ဖိုးနီက ချောစုနွယ်ကို
လှုပ်နှိုးပြီး ပေးပေးမမဖြင့် အပေါ်
ထပ်သို့ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အမူးမ
ပြေသေးသော ချောစုနွယ်က ဦးကို
ကိုဝင်းအား မျက်နှာချင်းဆိုင် မော့
ကြည့်ပြီး-

“ဦးက ဦးကိုကိုဝင်းလား
ဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကလေးမ၊
ကလေးမက ဦးကိုသိတယ်ဆို၊ ဦး
ကို ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတာလဲ၊ ဦး ဆိုင်
မှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ဘယ်လို
လုပ်ရောက်လာတာလဲ၊ ဘာရည်

ရွယ်ချက်နဲ့လဲ”

“သမီးမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဦးအကြောင်းကို သမီးသိတာလေးတွေတော့ရှိတယ်၊ ဦးကမင်းသားကြီး ကျော်ဟိန်းလိုပဲ၊ ကျော်ဟိန်းကို လူတိုင်းသိပေမဲ့၊ ကျော်ဟိန်းက လူတိုင်းကို မသိနိုင် သလိုမျိုးပေါ့လေ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“အင်း၊ ဆိုပါဦး၊ မင်းက ဦးအကြောင်းကို ဘာတွေသိထားလို့လဲ၊ မင်းကိုတော့ ဦးက လုံးဝမသိတာအမှန်ပဲ”

“ဦးကိုလေ၊ အောက်ထပ်က ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်လိုက်ရတော့မှ သမီးသိထားတဲ့ ဦးကိုကိုင်းနဲ့ တခြားစီပါလားလို့ ဦးက ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထက် အပြင်မှာက ပိုချောတယ်နော် သမီးလေ ဦးကို သိပ်ခိုက်သွားပြီ သိလား”

“ကလေးမ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့လား၊ မင်း ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာပြီ၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာကို သာပြောပါ၊ ဦး မင်းကို ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ အခုတော့ မင်းအရမ်းမူးနေပြီ၊ ပြန်တော့နော်၊ ဘယ်ကိုပြန်ပို့ပေးရမလဲပြော”

ပြောသာပြောရသည်။ ဘိ

ယာမူးနေသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကိုကိုင်းစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာသည်။ ကောင်မလေးက အလွန်ချောသည်။ ပြစ်မျိုးမွှေးထင်ထင်တင်စားမရပေမယ့် လှသည်၊ ငယ်သည်၊ သို့သော် လွယ်ပုံရသည်။ သူ့အကြိုက်ပဲလေ။

“ကဲ၊ ဦးကို သမီး ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောပြမယ်၊ သမီး

တို့ဒီကိုလာတာ အကြောင်းရှိတယ်၊ သမီးက ရန်ကုန်မှာ ကာရာအိုကေ အဆိုတော်၊ ဦးတို့စားသောက်ဆိုင်က ဒီမြို့မှာ နာမည်ကြီးတယ်၊ KTV နဲ့ တွဲဖွင့်ပါလားဟင်၊ ဒါမှ ပိုရောင်းကောင်းမှာ၊ သမီးရဲ့ Supervisor ရှိတယ်၊ တခြား အဆိုတော်ကောင်မလေးတွေလဲ ခေါ်လာမယ်၊ သမီးကတော့ ဒီဆိုင်ရဲ့ Queen ပေါ့လေ

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်မျှသင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ဘယ်နှယ်လဲဟင် ဦး”

“အေးကွယ်၊ မင်းပြောတဲ့ အကြံဉာဏ်မဆိုးပါဘူး။ ဦးလက်ခံပါ အယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ အလုပ်အကြောင်းတွေ မပြောသင့်ဘူး။ နက်ဖြန်မနက်မှာ ဆက်ပြောကြရအောင် နော်၊ ဒါနဲ့ မင်းဘယ်တည်းခိုခန်းမှာ တည်းသလဲ၊ လိုက်ပို့မယ်”

“မပို့ပါနဲ့ဦးရယ်၊ သမီး ဘယ်မှမသွားချင်တော့ဘူး။ အရမ်း မင်ပန်းပြီး အိပ်ချင်နေပြီ၊ ခု ဦး အခန်းထဲမှာ အိပ်ပါရစေနော်၊ ဝါး”

ချောစုနွယ်က တစ်ချက် သမ်းလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်(ဂုန်နီကော် အေ)ပေါ်လှဲချလိုက်တော့သည်။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများကလည်း ဖရိုဖရဲမို့ နကိုက တည်းက မိန်းမကြိုက်တတ်သော ကိုကိုဝင်းအဖို့ ချက်ချင်းပင် ဖိုးကြိုင်း ထုတ် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

xxxxx

လူသားတိုင်းတွင် ချစ်စရာ အချက်ကလေး တစ်ခုရှိသည်။ မင်းမှာ ဟင်းကောင်းစားရလျှင် ခြောက်ဆွေအပေါင်းအသင်းကို သတိမထားမိဘဲ ကြစမြဲဖြစ်သည်။ ကျားရှေ့သို့ သူ့အလိုလိုမှောက်လျက်လဲကျ

လာသည့် သမင်လေးကို စားရက် ကြုံ၍ ခုံမင်စွာ အားရပါးရ သုံးဆောင်ရပါသော်လည်း အပေါင်းအသင်း အချို့ကိုပါ လက်ဆင့်ကမ်း ဆက်သလိုက်သေးသည်မှာ ကိုကိုဝင်း၏ မဟာအမှားကြီးဖြစ်တော့သည်။

စတီရီယိုအဆိုတော် စိုးပိုင်သီချင်းထဲကလို “သနားစရာအသွေးအသားများအလယ် ** ပြန်ကျကာကျတဲ့ ဆံပင်ကလေးများတွေလည် ** နှလုံးသား ** စကားမပြောတတ်ပြီ ** လူသားကိုစားတဲ့ ကျားတစ်ထောင်နယ်မြေအလယ်” ဆိုသည့်အတိုင်း ကိုကိုဝင်းနှင့်အပေါင်းအသင်းများက သူမ၏ဘဝကို တစ်ညလုံး ဖျက်စီးလိုက်သည့်အတွက် ချောစုနွယ်မှာ ဆေးရုံပင် မနည်း တက်ရောက် ကုသလိုက်ရသည်။

သို့သော် သူမ၏ ဆန္ဒတစ်လုံးတစ်ဝလည်း အမှန်ပင်ပြည့်ဝခဲ့လေပြီ။ သူမ ပြန်လည်နိုးထလာသည်နှင့် ဦးကိုကိုဝင်းပါ(၇)ဦးကို မုဒိမ်းမှုနှင့် တရားစွဲဆိုလိုက်သည်။ သူမကို မတရား ကျင့်ကြံသော မုဒိမ်းကောင်များအားလုံးကို တရား

ခွင်တွင် လက်ညှိုးထိုးပြနိုင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုကိုဝင်းပါ(၇)ဦးတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ မုဒိမ်းမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ်စီ ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမှုမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး စက်ရပ်သတင်းမှာ ကိုကိုဝင်းခမျာ အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ရသော ထောင်ထဲမှာပင် အသက်ဆုံးပါးသွားရှာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

xxxx

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဖခင်နှင့်မိသားစုအတွက် အရှက်ကိုမငဲ့ကွက်ဘဲ အသက်ကိုပင် စတေးငုံသည်အထိ ဘဝပျက်သည်အထိ လူယုတ်မာ မသူတော်များကို ကလဲ့စားချေခဲ့နိုင်သော ချောစုနွယ်လို သမီးမိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အဖြစ်သနစ်သည် လောကမှာ ဩချ၍ ချီးမွမ်းမဆုံးနိုင်ဖြစ်သကဲ့သို့ အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါတကား။

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

ရွှေနှင့်ငွေနှင့်ပစ္စုပြားနှင့်

✻ ကေတုလှိုင်

“ရွှေနှင့်ငွေနှင့်ပတ္တမြားနှင့်”

ကေတုလှနိုင်

(၁)

“ပညာ့ရိပ်မြို့” ကျူရှင်

သည် ဘတ်စ်ကားဂိတ်နှင့် မလှမ်း
မကမ်းတွင်ရှိသည်။ ပေ ၄၀ မြေ
ကွက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော
တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးကို ငှား၍ ဖွင့်
ထားသော ကျူရှင်ဖြစ်သည်။ သစ်
ရိပ်ဝါးရိပ်များ ရှိသဖြင့် နေအပူ
လျော့နည်းစေသည်။ အပေါ်ထပ်
တွင် ရုံးခန်းထားရှိသည်။ အောက်
ထပ်မှာ စာသင်သည်။ တက္ကသိုလ်
ဝင်စားမေးပွဲဖြေဆိုမည့် ကျောင်း
သူ၊ ကျောင်းသားတွေကို ကျူရှင်
ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူ၊
ကျောင်းသား (၅၀)ကျော်လောက်
ရှိသည်။

ဆရာ ဦးထွန်းမြိုင်က

“ပညာ့ရိပ်မြို့” ကျူရှင်ကို ဦး
ဆောင်ဖွင့်လှစ်ထားသဖြင့် ပညာ
ရိပ်မြို့ ကျူရှင်ကျောင်းအုပ်သည်
ဦးထွန်းမြိုင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့
ကြောင့်လည်း “ပညာ့ရိပ်မြို့”
ကျူရှင်ဟု ပြောသူနည်းသည်။
ဆရာမြိုင်ကျူရှင်ဟု သိကြသူများ
သာ များသည်။ ဆရာမြိုင်ကျူ
ရှင်သည် ဤအနီးပတ်ဝန်းကျင်

တွင် နာမည်ကြီးကျူရှင်မဟုတ်
သလို နာမည်မရှိသော ကျူရှင်
မျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

ကျူရှင်ခကို အနည်း

အကျဉ်းသာ ယူသည်။ ကျူရှင်
လခနည်းသောကြောင့် လျော့
မသ်။ ဆရာများဘက်က ပုံမှန်
အတိုင်းပဲသင်သည်။ ဘာပဲပြော
ပြော ဆရာမြိုင်ကျူရှင်မှ ဖြေဆို
သူ ၅၀%အောင်သည်။ ဂုဏ်ထူး
၂ ဘာသာ၊ ၃ ဘာသာ ၃/၄
ယောက်ပါသည်။

“ကလေးတွေက ဆယ်

တန်းရောက်လို့သာ ရောက်လာ
တာ၊ အခြေခံမကောင်းကြဘူး၊
ဆရာက၊ ကလေးတွေကို အခြေခံ
ကစပြီး သင်ချင်တာ”

ဆရာမြိုင် မကြာခဏ

ပြောသောစကား ဖြစ်သည်။ သူက
ကလေးများကို လက်တွေ့သင်
ကြားပေးနေရသူ မဟုတ်ပါလား။
သို့သော်လည်း ဆရာမြိုင်က သူ
ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစားသင်ပြ
ပေးသည်။ အခြားဘာသာရပ်
ဆရာ/ဆရာမများကိုလည်း ဆရာ
မြိုင်က အထူးကြိုးစားပြီး စာသင်
ပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားသည်။

ဆရာမြိုင်က ကျောင်း

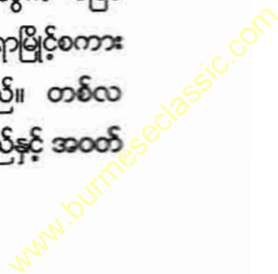
သူ-ကျောင်းသားတွေကို အထူး
ပြောနေရသော စကားမှာကား
အခြားမဟုတ်ပေ။

“အခုတလော ကျောင်း

သူ ကျောင်းသားတွေကို သတိ
ပေးစရာရှိတယ်။ အဲဒါက မင်းတို့
တွေကျောင်းကိုလာရင် အဖိုးတန်
လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဝတ်ဆင်
မလာကြဖို့ပါပဲ။ ကျူရှင်တက်တာ
ပဲ ကျောင်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျူရှင်
ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဝတ်မယ်
ဆင်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး ရှိနေ
ကြပုံရတယ်။ ဆရာကတော့
ကျူရှင်တက်တဲ့အခါမှာလဲ ကျောင်း
တက်သလို ကျောင်းဝတ်စုံမဝတ်
တာထားပါ။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်စားဆင်ယင် စေ
ချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ရွှေ-
ကျောက်မျက်စတဲ့ အဖိုးတန်
လက်ဝတ်လက်စား ပစ္စည်းတွေ
မဝတ်စေချင်တာ အမှန်ပါပဲ”

ဆရာမြိုင်က အခုလို

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းလင်းပြော
ကြားထားပေမယ့်လည်း ကျောင်း
သူ ကျောင်းသားတွေက ပြော
တုန်းပြောခိုက်ပဲ ဆရာမြိုင်စကား
ကို နားထောင်သည်။ တစ်လ
လောက်ကြာလာသည်နှင့် အဝတ်

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့ခရီး

အစားကို သူတို့စိတ်ကြိုက်ဝတ်ဆင်သည်။ ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေဟန်းချိန်းတို့ကိုလည်း ဝတ်ဆင်လာကြသည်။

ဆရာမြိုင်ကလည်း အလျှော့မပေး၊ မမြင်၍မပြောတာပဲ ရှိသည်။ မြင်လျှင် ..

“ဟဲ့ဟဲ့ .. သန္တာလွင် ဒီကိုလာစမ်း”

ဟု ခေါ်ပြီး

“သမီးတို့ကို ဆရာဘာပြောထားလဲ၊ ဒီလိုရွှေထည် လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဝတ်ဆင်မလာပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ်လေ။ အခုကြည့်စမ်း ဟန်းချိန်းကြီး ဝတ်လာလိုက်တာပြူးပြဲလို့ အန္တရာယ်များလို့ ပြောနေတာပါ”

ဆရာမြိုင်ကို ကျတော့ကျောင်းသားတွေရော .. ကျောင်းသူတွေပါ ပြောရဲဆိုရဲ ရှိကြသည်။

“ဆရာကြီးရယ် .. သမီး

တို့ကို မမြင်သလိုနေပေးပါ။ သမီးတို့မှာ ဒီအချိန်လေးပဲ ဝတ်ရတာ” ဟု ပြောသူက ပြောသည်။

“ဆရာကြီးတို့က သားတို့အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါမျိုးခံစားလို့ ဘယ်ရတော့မှာလဲ။ သားတို့က အခုမှ တက်သစ်စကလေးတွေလေ ဆရာကြီးရဲ့” ဟုလည်း ပြောလာကြသည်။

ဆရာမြိုင်ကမူ ကျောင်း

သူ၊ ကျောင်းသားတွေ ဘာပြောပြော၊ သူ့ဘက်က အလျှော့ပေးဖို့ စိတ်မကူး၊ ဘယ်လိုထပ်ပြောရမလဲဆိုတာကိုပဲ တွေးနေသည်။ ဆက်တွေး၍ကား အချိန်မပေးနိုင်၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို ပို့ချပေးရဦးမည်။ သူ့စာပြရမည့် အချိန်ရောက်နေပြီ။ ရူပဗေဒဘာသာရပ် ပို့ချပေးနေသော ဆရာမက သူသင်ကြားပို့ချနေသော ပို့ချချက်ကို အဆုံးသတ်နေပြီ။

ဆရာမြိုင်က ဘောဂဗေဒဘာသာရပ် ပို့ချပေးရမည်ဖြစ်သည်။ စာသင်သားတွေရှေ့မှာ ဆရာမြိုင် ရပ်ခါစ ရှိသေးသည်။ အတန်းစာသင်ခန်းထဲသို့ တပည့်မလေး ဥမ္မာကျော် ဒရောသောပါးဝင်လာသည်။ စာသင်သားတွေလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြဟန် ရှိသည်။ ဆရာမြိုင်က

“ဘာဖြစ် လာတာလဲ ဥမ္မာကျော်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဥမ္မာကျော်က အသံပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ...

“ဟို .. ဟိုလမ်းမပေါ်မှာ သူ .. ဖြိုးဖြိုးမူးလဲသွားလို့ ပါ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးအချိန်တက်ဖို့ အမီလာရင်း သူမူးလဲသွားတာ ဆရာကြီး”

“အခု သူ့ဇာဖြိုး ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို .. ဟိုလမ်းမပေါ်မှာ သူ .. ဖြိုးဖြိုးမူးလဲသွားလို့ပါ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးအချိန်တက်ဖို့ အမီလာရင်း သူမူးလဲသွားတာ ဆရာကြီး”

ရွှေတောင်ရွာနှင့်ရွာခံပုဂ္ဂိုလ်

“အဲဒီ လမ်းမမှာပဲ ဓာတ်ဆီရောင်းတဲ့ တဲမှာပါ ဆရာကြီး”

“လာ လာ”

ဆရာမြိုင်သည် သူ့အချိန်ကို ဆရာမ တစ်ယောက်နှင့် ထွဲထားခဲ့ပြီး သူ့အဖွဲ့ရဲ့နေ့သည် ဆိုသောလမ်းမရှိ ဓာတ်ဆီရောင်းသည့် တဲကလေးသို့ သုတ်ခြေ တင်ရသည်။ သူ့အဖွဲ့မှာ သတိမရ တစ်ချက် ရတစ်ချက်။ သည်တော့ ဆိုက်ကားဖြင့် အနီးဆုံး ဆေးခန်းပို့ရသည်။ ဆေးခန်း ဆရာဝန်မက သူ့အဖွဲ့ကို စမ်းဆပ်ပြီးဆေးရုံ ပို့ခိုင်းသည်။ ဆရာမြိုင် ကားငှားရပြန်သည်။ ဥမ္မာကျော်ကိုလည်း ခေါ်လာရသည်။

(၂)

သူ့အဖွဲ့ကို ဆေးရုံဆရာကအောင် ပို့ပေးပြီးတော့မှ ဆရာမြိုင် ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ ဒါပေမယ့် လုပ်စရာအလုပ်အတွက် ကျန်သေးသည်။

“ဥမ္မာကျော် .. တို့

သူ့အဖွဲ့အိမ်ကို အသိပေးဖို့ တာ နေရီသေးတယ်”

ဆရာမြိုင်က သူ့အဖွဲ့

အိမ်ကို အသိပေးဖို့ ဥမ္မာကျော်ကို ပြောလျှင်ကား ဥမ္မာကျော်က-

“ခုနကပဲ ဆေးရုံက ဖုန်းနဲ့သူ့အဖွဲ့ အမေကို အသိပေးပြီးပြီ ဆရာကြီး အခုလောက်ဆို လာနေလောက်ပြီ”

ဟု ဖြေသဖြင့် ဆရာမြိုင်သည် စိတ်အေးသွားရပြန်သည်။ ဥမ္မာကျော်ကိုပင်-

“ဒီနေရာကျတော့ ငါ့တပည့်က လာဘ်မြင်သားပဲ၊ ဒီလိုမှပေါ့ .. ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး၊ သူ့အဖွဲ့က အရင်ကရော ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်လား”

ဟု မေးသည်။

“သူ့အဖွဲ့ အခုလို ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ သူက သွေးအားနည်းတဲ့ ရောဂါဆိုလား၊ ရှိတယ်လို့ သူ့အဖွဲ့ ပြောဖူးပါတယ်”

“ဪ .. ဒီလိုတဲ့ လား ကျောင်းတက်နိုင်လို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ရောဂါကလဲ ရှိတယ်။ ကျောင်းလဲတက်ရ ကျူရှင်ကိုလဲ တက်နေရတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့ ဆရာကြီး”

“ဒီခေတ် ပညာသင်ရတာလဲ မလွယ်ပါဘူး”

ဆရာမြိုင်မှာ ညည်းတွားရုံပဲ တတ်နိုင်ပုံရ၏။

မကြာလှပါ။ သူ့အဖွဲ့အဖေနှင့်အမေ ဆေးရုံရောက်လာကြသည်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့အဖွဲ့အဖေက ဆရာမြိုင်အား-

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်သမီးကို ဆရာကြီးသာ ဆေးရုံကို အချိန်မီ ပို့ပေးလိုသာပေါ့”

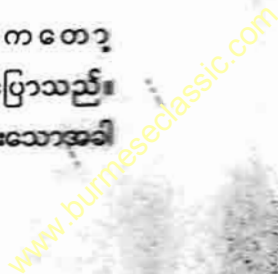
ဟု ပြောသည်။ သူ့အဖွဲ့အမေကလည်း သူ့ခင်ပွန်းလိုပဲ ဆရာမြိုင်အား-

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဆရာမြိုင်မှာ အပြုံးကိုသာ ပေးနေရသည်။ ထိုအချိန် သူ့အဖွဲ့ကို တာဝန်ကျဆရာဝန်သည် သူ့အဖွဲ့ ရောဂါဝေဒနာကို စမ်းဆပ်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး သွေးအားနည်းလို့ပါ”

ဆရာဝန်ကတော့ သည်လောက်ပဲ ပြောသည်။ ဆရာဝန် ထွက်သွားသောအခါ

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

သူဇာဖြိုး အမေနှင့် အဖေရတ် တရက် ချက်ချင်း မျက်နှာပျက် သွားကြသည်။ ဒါကို ဆရာမြိုင် အမှတ်မထားလိုက်ပေမယ့် ဥမ္မာ ကျော်က အမှတ်ထားလိုက်မိ သည်။ ဘာကြောင့်များ ဘာပါ လိမ့်ဟု တွေးနေဆဲမှာပဲ သူဇာဖြိုး လည်ပင်းက ရွှေဆွဲကြိုးကို သတိ ရလိုက်သည်။ ရွှေဆွဲကြိုးပျောက် သွားလို့ များလား။ ဥမ္မာကျော် သည် သူဇာဖြိုးလည်ပင်းကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေဆွဲကြိုးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဘုရား .. ဘုရား ဒုက္ခပဲ၊ သူဇာဖြိုး မူးလဲသွားတုန်း က ငါနဲ့ ဆရာမြိုင်ပဲရှိတာ။ ငါ ဆရာမြိုင်ကို သွားခေါ်တုန်းက သူဇာဖြိုးကို သူစိမ်းတွေနဲ့ထားခဲ့ ရတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက တစ် ယောက်ယောက် သူဇာဖြိုး ရွှေ ဆွဲကြိုးကို ဖြတ်ယူသွားတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါမှားတာပါ။ ငါက သူ ဇာဖြိုးကို သူစိမ်းတွေနဲ့ ထားခဲ့မိ က ... ငါ့အမှားပဲ”

ဥမ္မာကျော် အတွေး မ ပြတ်ခင်မှာပဲ သူဇာဖြိုးတို့ အမေ ဒေါ်တင်တင်က ဥမ္မာကျော်ကို လက်တို့ပြီး လူနာဆောင်အပြင်

ဝရန်တာစကြိုသို့ ခေါ်လာသည်။

“သမီး ဥမ္မာကျော်၊ မင်း သူငယ်ချင်း လည်ပင်းက ရွှေဆွဲ ကြိုးမရှိတော့ဘူး။ ဟိုတလောက မှ သူဇာဖြိုးကို အဒေါ်ထုတ်ပေး လိုက်တာ။ လုပ်ပါဦး သမီးရယ်”

“သူဇာဖြိုး သမီးကို ကျူရှင်တက်ဖို့ လာခေါ်တုန်းက သူဒီရွှေဆွဲကြိုး သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတယ်လို့တော့ ထင်ပါ တယ်။ ကျူရှင်မှာ ရွှေဝတ်လာ ရင် ဆရာမြိုင်က ပြောလို့ အင်္ကျီ ထဲ ထည့်ဝတ်တတ်တာကိုတော့ သမီး သိထားပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် အမှတ်မဲ့ဖြစ်သွားမိတာ ပါ”

ဥမ္မာကျော် စကားမဆုံး မီ ဆရာမြိုင်အနီးသို့ ရောက်လာ သည်။ အခြေအနေကို ဆရာမြိုင် သိလိုက်ရသောကြောင့် အတော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။ သို့ နှင့် ဆရာမြိုင်ကပဲ ဒေါ်တင်တင် ကို ဆေးရုံအနီးက လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကို ခေါ်လာသည်။ ဒေါ် တင်တင်၏ ခင်ပွန်း ဦးစိုးမောင် က သူ့သမီး သူဇာဖြိုး လူနာ စောင့်အဖြစ် နေခဲ့သည်။

ဆေးရုံအနီးက လက် ဖက်ရည်ဆိုင်သည် စားသုံးသူများ ဖြင့် စားပွဲခုံ လူလွတ် မရှိသ လောက်ပင်။ ထို့ကြောင့် လူလွတ် လျက်ရှိသော ဆိုင်ခန်းညာဘက်

ထောင့်နားရှိ စားပွဲတွင် ဆရာ
မြိုင်တို့ သုံးယောက်နေရာယူလိုက်
ကြသည်။ စားပွဲထိုး လူရွယ်က
ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ဥမ္မာ
ကျော်နှင့် ဒေါ်တင်တင်က အ
အေးမှာသည်။ ဆရာမြိုင်က
ထက်ဖက်ရည်ပုံမှန်မှာသည်။ ဘေး
မှာ စကားပြောသံတွေ ပျံလွင့်
နေသည်။

“စိတ်တော့ မကောင်း
ဘူး ညီမရယ်”

သူဇာဖြိုးတို့ အမေက
အသက် (၃၀)ကျော် အရွယ်ပဲ
နို့သေး၍ ဆရာမြိုင်က ညီမဟု
ခေါ်လိုက်သည်။ ဆရာမြိုင်မှာ
အသက် (၆၀)ကျော်ပြီ ဖြစ်
သည်။

“သူဇာဖြိုး မူးလဲတဲ့
အချိန်မှာ ဥမ္မာကျော်က ကျောင်း
ကိုပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်
တဲ့အချိန်မှာ သူဇာဖြိုးဟာ သူ
စိမ်းတွေနဲ့ ရှိနေခဲ့တယ်မဟုတ်
ထား။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ရွှေဆွဲကြိုး
ပျောက်သွားတာ ဖြစ်မယ်။ ပြုတ်
ကျတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မရိုး
သားတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်
ပဲ လက်ချက်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဆရာမြိုင်က ရှင်းပြ

သောအခါ ဒေါ်တင်တင်က

“ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်
ရမလဲ ဆရာ၊ ဒီရွှေဆွဲကြိုး ရွှေ
တစ်ကျပ်သားကျော်တယ် ဆရာ၊
လုပ်ပေးထားတာ မကြာသေး
ဘူး”

ဟု စိုးရိမ်တကြီး ပြောပြ
နေသည်။

“ကလေးတွေကို ကျွန်
တော့်ကျူရှင်လာရင် အဖိုးတန်
ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ ဝတ်ဆင်
မလာဖို့ ကျွန်တော်အမြဲ ပြောနေ
တာပါ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာ
မှာကို မဖြစ်ရအောင် ကျွန်တော်
ကြိုတင်ပြောထားတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ
ရယ်”

ဒေါ်တင်တင်မှာ သူ့
သမီးသူဇာဖြိုးရွှေဆွဲကြိုး ပျောက်
ဆုံးသွားခြင်း ကိစ္စကို ဤမျှသာ
ပြောနိုင်ပါတော့သည်။

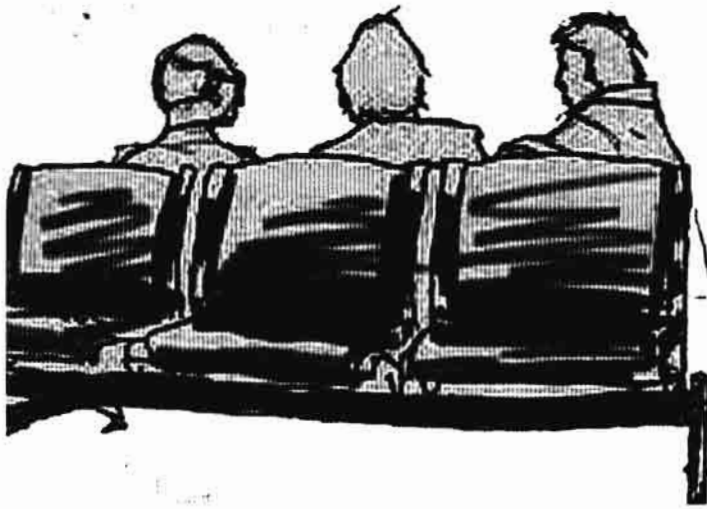
(၃)

“ကဲ . . . တပည့်တို့
ဆရာ မင်းတို့ကို ဆရာကျူရှင်
တက်လာရင် အဖိုးတန်လက်
ဝတ်လက်စား ဝတ်ဆင် မလာပါ
နဲ့လို့ အတန်တန် မှာခဲ့တယ် မ

ဟုတ်လား။ အခုကြည့် မင်းတို့
သူငယ်ချင်း သူဇာဖြိုး ရွှေဆွဲကြိုး
ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စ၊ တို့လူမျိုး
တွေ လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခ
ရောက်နေရင် ဝိုင်းဝန်း ကူညီ
တတ်တဲ့ စေတနာတရား မရှိဘူး။
မဟုတ်ပါဘူး ရှိကြပါတယ်။ ဒါ
ပေမယ့်လဲ လောဘမသတ်နိုင်
တဲ့ လူလစ်ရင် လစ်သလို လုပ်
တတ်တဲ့ အကျင့်မျိုးရှိတဲ့ လူမျိုး
တွေကလဲရှိသေးတယ်လေ။ မင်း
တို့ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။
ကိုယ့်ပစ္စည်း အထားအသို အ
သိမ်းအဆီးမတတ်ရင် သူကြွယ်
တောင် သူခိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ”

ဆရာမြိုင် ပြောပြနေ
သော အကြောင်းအရာကို သူ့
တပည့်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား
ကလေးများက စိတ်ဝင်တစား
နားထောင်နေကြသည်။ သူဇာ
ဖြိုးနှင့် ဥမ္မာကျော်တို့ကတော့
ကျူရှင်မှာ သည်အကြောင်း စ
ကားစပ်တိုင်း ဆရာမြိုင်ကို အား
နာနေကြသည်။ သည်ကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍လည်း သူဇာဖြိုးက
ဆရာမြိုင်အား အကြိမ်ကြိမ် အခါ
ခါ တောင်းပန်ခဲ့သည်။

ဒေါ်တင်တင်က ပထမ

ပိုင်းမှာ သူဇာဖြိုး ရွှေဆွဲကြီး ပျောက်သွားသည့် အရေးကိစ္စတွင် ဆရာမြိုင်နှင့် ဥမ္မာကျော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ မပြေးသော်ကန်ရာရှိ နေသည်ဟု ဆိုကာ တာဝန်ရှိကြသည်ဟု မှတ်ထင်ထားခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။

“ဆရာဆိုတာ ဒီလိုပါပဲကွယ်။ ကျောင်းသားမိဘများဟာ သူတို့ သားသမီးတွေကို အလွန်မေတ္တာ ကြီးမားကြတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ဘက်က ကြည့်ရင်လဲ မမှားပါဘူး။ ဆရာတို့က ရိုးနေပြီ။ ကြုံဖူးတာများပြီ။ ဆရာတို့က ဆန့်ကျင်မပြောဘူး။

ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေမှာ ဆရာတို့မှာ လုံးဝ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုရင် တောင် ဆရာ စိတ်မဆိုးဘူး။ ဆရာတို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်လို့ ပဲ ပြောမှာပါ။ တကယ်လဲ ဆရာတို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

ဆရာမြိုင်လို ဆရာမျိုးကတော့ တွေ့ရခဲ့သည်။ “နုတ်ဆက်ပါတယ် ဆရာချစ်” ဝတ္ထုထဲက ကျောင်းဆရာ မစ္စတာချစ်ပဲ၊ အနစ်နာခံပုံ သည်းခံတတ်ပုံ၊ တပည့်တွေအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမာတတ်ပုံကိုကား အပြင်မှာ တကယ်ရှိကောင်းရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း မစ္စတာချစ်ပဲကတော့

ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ လူလောကမှာ မစ္စတာချစ်ပဲမျိုးရှိနိုင်မလား။

သူဇာဖြိုး ဆရာမြိုင် ကျူရှင်တက်ရင်း ရွှေတစ်ကျပ် သားကျော် ရွှေဆွဲကြီးပေ ပျက်ဆုံးသွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကားဆရာမြိုင် ကျူရှင်တွင်အဖိုးတန်လက်ဝတ်လက်စား ဝတ်ဆင်လာသူ မရှိတော့ပါပေ။ ဝတ်လာသူ မရှိတော့လည်း သည်လိုပြဿနာမျိုးလည်း မရှိသလောက် ကင်းရှင်း၍ သွားသည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်သောအခါ ဆရာမြိုင်ကျူရှင်လာတတ်သောကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား (၃၀)ကျော်အနက် (၂၀)ကျော်အောင်မြင်ခဲ့ကြသည်။ သူဇာဖြိုးနှင့် ဥမ္မာကျော်တို့ နှစ်ယောက်ဆီလျှင် အမှတ်ကောင်းကြရုံမက ဂုဏ်ထူးဘာသာများပင် ပါလာ၍ ဆရာမြိုင်မှာ ပီတိဖြစ်၍နေရသည်။

သည်နေ့ကတော့ ထူးခြားခြား ကျောင်းသူဥမ္မာကျော်နှင့် သူဇာဖြိုးဆရာမြိုင် ရုံးခန်းထဲ

www.burmeseclassic.com

သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့တွေ ဆရာမြိုင်ကို လာရောက်တန်တော့ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြသော်လည်း သူတစ်ဖန် ရောက်လာသဖြင့် ဆရာမြိုင်က-

“သူတို့ တက္ကသိုလ်မှာ ဘာ .. ဘာသာတွဲတွေယူရမလဲ အကြံဉာဏ်တောင်းဖို့ထင်တယ်” ဟု အတွေးရောက်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ဥမ္မာကျော်က-

“ဆရာကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကြွရောက်ပေးဖို့ ထာဖိတ်တာပါ” ဟု ပြောလာသည်။ သူ့ဇာဖြိုးကလည်း-

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး ဆေးရုံးပြုပြီး ကြွလာပေးပါ” ဟု ပြောသဖြင့် ဆရာမြိုင်လည်း-

“ငါ့ တပည့်တွေက တော့ ထူးခြားနေပါလားဟေ့ .. ကဲကဲ .. ဒီလိုဆိုလဲ ကြွရတာပေါ့” ဟု ပြောပြီးလုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို ကျောင်းစာရေးမောင်သူရကို သိမ်းဆည်းစေလျက် ဥမ္မာကျော်တို့နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လာရသောလမ်းတွင် ရေမြောင်းကူးတံတားတစ်ခုကို ကျော်လာရသည်။ နောက် ကား(၆)စီးသွားကားလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ရသေးသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဥမ္မာကျော်တို့နှင့်အတူ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲအောင်မြင်ခဲ့သူ အိအိဖြိုးကို တွေ့ရသည်။

“အိအိဖြိုး ဘယ်သူ့ကို

စောင့်နေတာလဲ”

“ဆရာကြီးတို့ကိုပဲ သမီးစောင့်နေတာပါ”

ဆရာမြိုင်သည် ရုတ်တရက် သူ့တပည့်မလေးတွေ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း စဉ်းစားမရသည်တော့မှ သူ့ဇာဖြိုးက ပျောက်ဆုံးခဲ့သော ရွှေဆွဲကြိုးကိုထုတ်ပြကာ-

“ဒီအကြောင်း ပြောပြချင်လို့ပါ ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလာ၏။

“အေး ဟုတ်ပြီ ပြောစမ်း ... ဒီအကြောင်းကို ဆရာလဲ အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

သည်တွင် စားပွဲထိုးမိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်လာ၍ ဥမ္မာကျော်ကပဲ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ဘယ်သူဘာစားမယ် ဘာသောက်မယ်ဆိုတာ မှာလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိအိဖြိုးက ထိုင်ခုံကိုရှေ့တိုးထိုင်ရင်း .

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီး .. သမီးမှာ မောင်လေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ဒီနှစ် ရှစ်တန်းပါ။ အထက မှာတက်နေတယ်။ သူက အရင်အပေါင်းအသင်းမှား

ရွှေဆွဲကြိုးနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

တာလေးတွေ ရိုတယ်။ ဆရာကြီး သမီးက စကားသိပ်မပြောတတ်ဘူးနော်၊ ခုပြောတာတောင် လည်နေသလားလို့”

ဟု ပြောလေရာ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။ ဆရာမြိုင်က ...

“ပြောတတ်သလိုသာပြော၊ မြန်မာလို ပြောတာ ဆရာသိတယ်”

ဟု ပြောသည်။ စားပွဲထိုး မိန်းကလေးက အအေးတို့ လက်ဖက်ရည်တို့ကို ဘန်းပေါ်မှာ တင်ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်ချပေးသွားသည်။ အိအိဖြိုးက သူ့စကား ဆက်သည်။ နောက်စားပွဲက စားသုံးသူတစ်ယောက် ဟန်းဖုန်း ကျယ်ကျယ် ပြောနေ၍ အိအိဖြိုးလည်း စကားသံကို မြင့်ပြောနေရသည်။

“သူဇာဖြိုး မူးလဲတဲ့နေ့က ဥမ္မာကျော် ကျောင်းလာပြီး ဆရာကြီးကို ခေါ်နေတုန်း အဲဒီနေရာကို မောင်လေးရောက်သွားတာ။ သူပြောတာကတော့ ပြုတ်ကျတာတွေ့လို့ ဓာတ်ဆီရောင်းတဲ့လူနဲ့ တခြားလူတစ်ယောက် သူဇာဖြိုးသတိရအောင် လုပ်နေ

တုန်း ရွှေဆွဲကြိုးကို ကောက်ယူလာတာလို့ ပြောပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ခိုးတာ ခိုးတာပါပဲ ဆရာကြီးရယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး ..”

“မောင်လေး ကျော်ကျော်က ဒီရွှေဆွဲကြိုးကို မပြဘဲ ရွှေထည်ပစ္စည်း တစ်ခုကောက်ရထားတယ်။ ရောင်းပြီး သမီးလို အပ်နေတဲ့ ကျူရှင်လခနဲ့ စာအုပ်တွေဝယ်ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးက လက်မခံပါဘူး။ ကောက်ရတာလဲ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ငွေမဟုတ်လို့ မသန့်ရှင်းဘူး။ ငါလက်မခံဘူး။ မသန့်ရှင်းတဲ့ငွေနဲ့ ငါစာမေးပွဲ မအောင်ချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ထိုအခါ ဆရာမြိုင်က

“သမီးမှန်ပါတယ် ..”

“ဆရာကြီး သွန်သင်ဆုံးမခဲ့လို့ပါပဲ”

“အေး .. အေး .. ဒါနဲ့ ဆက်ပြောပါဦး”

“သမီးလဲ ဒီကိစ္စကို မေ့မေ့လျော့လျော့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စာအုပ်ရှာရင်း မောင်လေး ကျော်ကျော်ရဲ့ ကွန်ပါဘူး အံ့ဝက်ထဲမှာ ဒီ ရွှေဆွဲကြိုးကို တွေ့ပါတယ်။

တွေ့တွေ့ချင်းပဲ သူဇာဖြိုး ရွှေဆွဲကြိုးဆိုတာ သိလိုက်ရတာပဲ ချက်ချင်းပဲ မောင်လေး ကျော်ကျော်ကို ရှာခေါ်လာပြီး သူဇာဖြိုးလက်ထဲကို ပြန်အပ်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ နောက်ကို ဒီလို မရိုးသားတဲ့ အလုပ်မျိုး ဘယ်လို အခုအလမ်းပဲရှိရှိ မလုပ်တော့ဘဲ ရိုးသားသားနဲ့ နေသွားဖို့လဲ ကတောင်းခဲ့ပါတယ်”

သည်မှာ သူဇာဖြိုးက

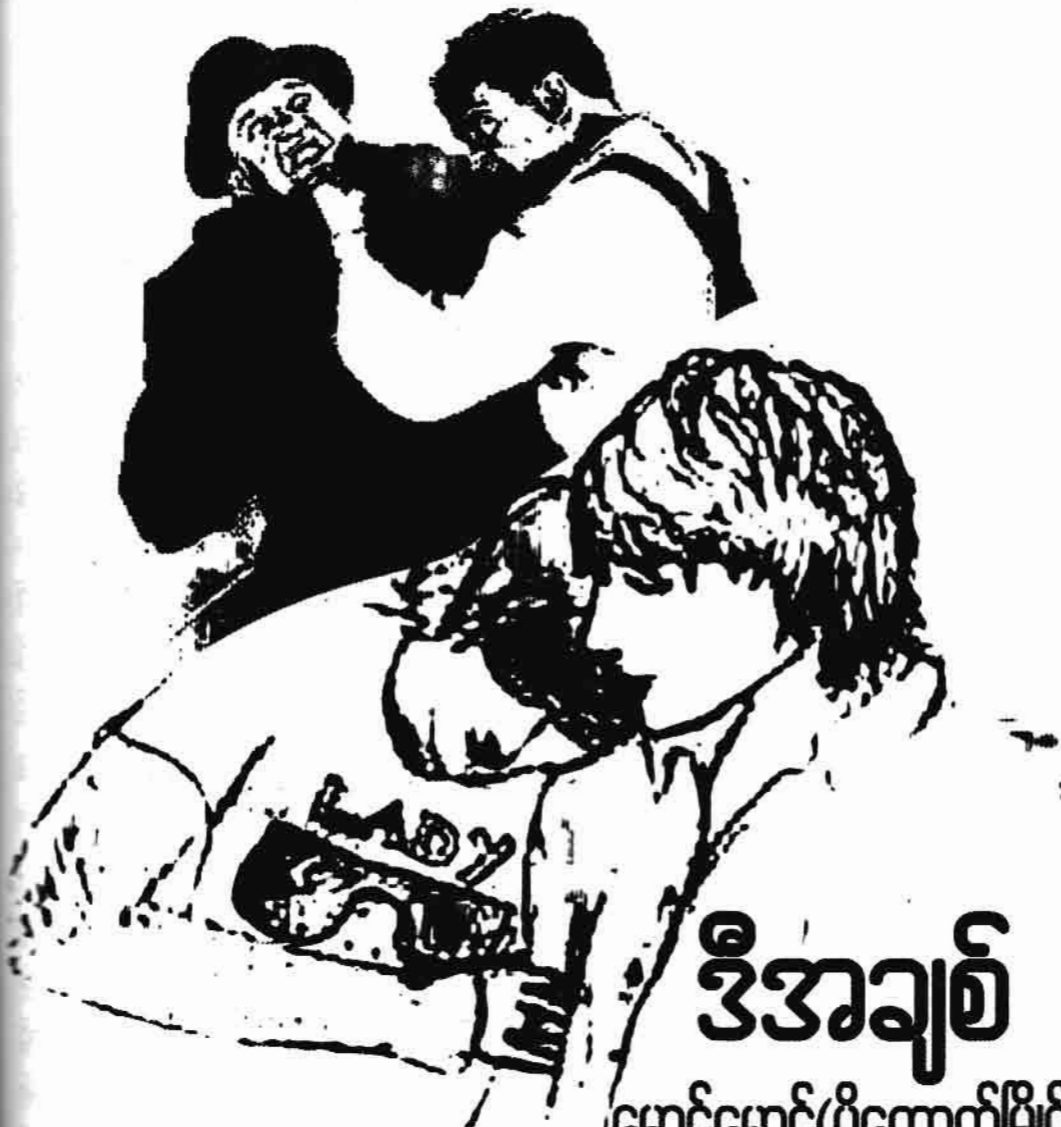
“အဲဒီနေ့က သမီးဖြူဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆရာကြီးရယ်”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

ဆရာမြိုင်မှာကား သူ့ကျူရှင်ကျောင်းကလေးမှ အလို တောက်မည်မီးခဲ တစ်ခုတပည့်သူငယ်ကလေးများ ဖြစ်လာသည်ကို ပွဲတွေ့ဒိဋ္ဌတွေ့လာရသောအခါ ကြည်နူး၍မဆင်ခံစား၍ နေရပါတော့၏။

ကေတုလုနီ

ဒီအချစ်

မောင်မောင်(ပိတောက်မြိုင်)

ဒီအချစ်

မောင်မောင်(ပိတောက်မြိုင်)

အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဒဿနတွေ၊ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေ အမျိုးမျိုးရှိခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ သုညကစခဲ့တာဟုဆိုကြသည်။ ချစ်သူနှင့်သာဆိုရင် တော်စဉ်ခုနစ်တန်ကိုပဲ ဖြတ်ကျော်ရမလား။ သဲကန္တာရလမ်းကိုပဲ ကူးဖြတ်ရမလား။ သတ္တိတွေအပြည့်ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဖြေရှင်း၍မရသော၊ အဖြေရှာမရသော ပုစ္ဆာဖြစ်သည်။ အချစ်မှာမျက်စိမရှိ၊ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲကခံစားချက်ပဲ။ ဘယ်တော့မှမကုန်ခန်းနိုင်ဘူး။ အချစ်က နီးရခြင်းကို တောင်းတသည်။ ဝေးရမည်ကိုကြောက်သည်။ ပိုင်ဆိုင်မှုကို အားထုတ်သည်။ ဆုံးရှုံးမှာကို ကာကွယ်သည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းမဟုတ်။ ပေးဆပ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာခွင့်လွှတ်ခြင်းနှင့် အနစ်နာခံခြင်းဖြစ်သည်။ အချစ်သည် ယောက်ျားတို့အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်

သည်။ အချစ်သည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ သိမြင်ခြင်းကိုဖုံးကွယ်စေသည်။ အချစ်သည် အေးမြခြင်းလား၊ ပူလောင်ခြင်းလားဆိုသည်မှာ ဝေခွဲရန် ခက်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဒီအချစ်ကြောင့်ပင်၊ အိပ်ပျော်နေသော နှလုံးသား နိုးထလာရုံရှိသေး။ သေပွဲဝင်ခဲ့ရသော မောင်ရေချမ်း၊ အချစ်မိုက်ရူးရဲ မောင်အောင်ထူးနှင့် တင်ထွန်းတို့ အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်၊ အချစ်ဝတ်နေသူ မအေးမေကတော့ ပူဆွေးသောကရောက်ခဲ့ရသည်။

ဤကြေကွဲဖွယ် မှုခင်းဖတ်လမ်းလေးကို စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့်ကလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်ပင် ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးခဲ့ရသည်။

x x x

ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ်နှင့် ပေါင်းတည်မြို့နယ်စပ်တွင် အရှေ့ကြို့ကုန်းရွာနှင့် လှည်းကူးရွာအကြား၌ လူသေအလောင်းတစ်လောင်းတွေ့ရှိကြောင်း၊ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးပန်းအောင်နှင့် အဖွဲ့

လာရောက် သတင်းပို့သဖြင့် စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်နှင့်အဖွဲ့က အခင်းဖြစ် အရပ်သို့ ချက်ချင်း လိုက်သွားခဲ့သည်။

အခင်းဖြစ်အရပ် ရောက်သည့်အခါ မြင်ကွင်းကရင်နှင့်စရာကောင်းလှသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူရွယ်လေးတစ်ဦး၊ တောတန်းလေးတစ်နေရာတွင် ကွေးကွေးကလေး လဲလျက် အသက် ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလောင်းကိုစစ်ဆေးကြည့်သည့်အခါ၊ ဝဲဘက်ရင်ညွန့်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်၊ ဝမ်းဗိုက်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်တို့ကိုတွေ့ရသည်။ အလောင်းနားတွင် ရော်ဘာဖိနပ် တစ်ဖက်မှလွဲ၍ အခြားသက်သေခံ အထောက်အထားတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။

အလောင်းကို ဆေးစာရေးသား၍ဆေးရုံပို့ရန်စီစဉ်ရသည်။ အခင်းဖြစ်နေရာနှင့် အလောင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည်။ မြေပုံကြမ်းလည်း ရေးဆွဲသည်။ အခင်းဖြစ်ချိန်မှာ မှောင်ရီပျိုးချိန်ဖြစ်၍ မျက်မြင်သက်သေရရန် ခဲယဉ်းခနသည်။

ရှုထောင့် များနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

အော်သံပြုသံတော့ ကြားကြောင်း သက်သေသုံးဦးတော့ရှိသည်။

* * *

အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အမိကထား စစ်ဆေးရန်မှာ ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အသံများ ကြားလိုက်သည်ဆိုသော သက်သေများပင်ဖြစ်သည်။ သေဆုံးသူမှာ ---ရွာသား မောင်ရေချမ်းဆိုသူဖြစ်သည်။ အသောက်အစား ကင်း၍ ရိုးသားသည်။ လူချစ်လူခင်ပေါသည်ဟု သိရသည်။ ဤလိုလူရွယ် အသတ်ခံရသည်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းနေသည်။ လူသတ်ကောင်ကတော့ ငုပ်ကောင်ဖြစ်နေသေးသည်။ အမှုဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်းအရင်းကို လေ့လာရသည်။

---ရွာတွင် မုဆိုးမကြီး သုံးယောက်ရှိသည်။ ဒေါ်လုံးတင်၊ ဒေါ်ကြင်လှနှင့် ဒေါ်မြခင်တို့ဖြစ်သည်။ ဤဘဝဇာတ်ခုံပေါ်က မုဆိုးမကြီးသုံးယောက် ဘဝဇာတ်လမ်းက မထူးဆန်းသော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလိုတော့ရှိသည်။

ဒေါ်လုံးတင်က သူ့ခင်ပွန်းဆုံးသွားတော့ သားလေး တစ်

ယောက်ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့နာမည်က မောင်ရေချမ်းဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းသည်က ပြည့်စုံစွာ စီးပွားရှာဖွေပေးနိုင်ခဲ့ဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့်ပင် ရှာဖွေစားသောက်နေခဲ့ရသည်။ သားလေးအရွယ်ရောက်လာသော်လည်းကျောင်းပင် ကောင်းကောင်းမထားနိုင်၊ လေးတန်းလောက်နှင့်ပင် ကျောင်းထုတ်ထားခဲ့ရရှာသည်။ သားလေး မောင်ရေချမ်းက သူများ အိမ်တွင် လယ်သူရင်းငှား(လယ်လုပ်သား)

လုပ်ရသည်။ အမေ ဒေါ်လုံးတင်က ကောက်သင်းကောက်သည် (ရိတ်သိမ်းပြီးလယ်များမှ အကြွင်းအကျန် စပါးနံများကိုကောက်ယူခြင်း)။

ဤနည်းအာဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝကို ရပ်တည်နေကြရသည်။ ရိုးသားကြသည်။ ကြိုးစားကြသည်။ မောင်ရေချမ်းကလည်း အသောက်အစား ကင်းသည်။ ရပ်ထဲရွာထဲ လူမှုရေးကိစ္စများတွင် ရှေ့တန်းကပင်ဆောင်ရွက်သူဖြစ်၍ လူချစ်လူခင်ပေါများသည်။

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်းရသည့် နဂါး

မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ကြင်လှ မှာလည်း သားလေးတစ်ယောက်ရှိ သည်။ သူ့နာမည်က မောင်အောင် ထူးဖြစ်သည်။ သူတို့သားက ဘဝ ပေးကုသိုလ်ကံကောင်းသည်ဟု ဆို ရပေမည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမသေမီက ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော ငွေကြေး ဥစ္စာများ ပြည့်စုံလှသည်။ သူတို့ ကျေးရွာတွင် ချမ်းသာသော လူစာ ရင်းဝင်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြင်လှက တစ်ဦး တည်းသောသား ဖတဆိုလေးကို တုန်နေအောင်ချစ်သည်။ အရာရာ ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ပေးထား သည်။ ဘာလုပ်လုပ်ဘယ်သောအ ခါမှ အပြစ်မမြင်။ အချစ်သာမြင်နေ တတ်သည်။ အလိုလိုက်လွန်းတော့ လည်း အမှိုက်စော်ကားဆိုသလို ဒီ ကောင်ကလည်း ဆိုးလိုက်သည်မှာ ကမ်းကုန်သည်။ ကျောင်းထားပြန် တော့လည်း ဆယ်တန်းအထိတော့ ရောက်ပါရဲ့။ ဆယ်တန်းကိုမကျော် နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံးကျောင်းထွက်ခဲ့ သည်။ အရွယ်လေးက ရလာသည် နှင့်အမျှ သောက်စားမူးယစ်ရမ်း ကားမှုတွေဖြစ်လာသည်။ မူးလာရင်

လက်ရဲဇာတ်ရဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ရပ်ကွက်ရုံးနှင့်ရဲစခန်းများတွင် သူ့ အမေ လိုက်ရှင်းရနေသည်မှာ အ ကြိမ်ပေါင်းများလှပြီဖြစ်သည်။

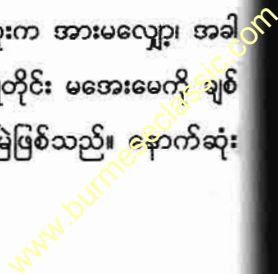
မုဆိုးမကြီး ဒေါ်မြခင်က လည်း အကျိုးပေးကောင်းခဲ့သူဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်က လုပ် ခင်း၊ ကိုင်ခင်း၊ ငွေကြေးဥစ္စာများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ရှာဖွေပေးနိုင်ခဲ့ သည်။ သူ့မှာလည်း သမီးချောလေး တစ်ယောက်သာရှိသည်။ သူ့နာ မည်က မအေးမေဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်းသည် ထားခဲ့ သော ငွေကြေးဥစ္စာများနှင့် သား အမိနှစ်ယောက် မကြောင့်မကြနော့ ထိုင်စားသောက်နိုင်သည့် အနေ အထားတွင်ရှိသည်။ မအေးမေက ပညာတော်သည်။ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ခဲ့သည်။ သို့ သော်လည်း သမီးကိုမခွဲနိုင်ဟုဆို ကာ တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်မထား တော့ပေ။ ဘွဲ့တွေဘာတွေ ရသွား ရင်လည်း အစိုးရအလုပ်တွေဘာ တွေဝင်လုပ်နေရင် သမီးလေးနဲ့ ခွဲရဦးမှာလို့ အကြောင်းပြပြန်သည်။

x x x

ကံကြမ္မာရဲ့ အလှည့်အ ပြောင်းတစ်ခုကလည်း အလွန်ပင် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မောင်ရေချမ်းရဲ့ဘဝကို ကံကြမ္မာက အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်ဟု ဆိုရ ပေမည်။

မောင်အောင်ထူးနှင့် မ အေးမေတို့က ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းနေဖက်များဖြစ်ကြသည်။ ရှစ်တန်းကိုးတန်းလောက်ကစလို့ မောင်အောင်ထူးက မအေးမေကို စိတ်ဝင်စားသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ချစ် ရေးဆိုခဲ့သည်။ ဆောင့်ကြားကြား နှင့် ထောင့်မကျိုးသော မောင် အောင်ထူးကို မအေးမေက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ ပညာကိုမကြိုး စားဘဲ စာမေးပွဲအခါခါကျနေပြန် တော့ မအေးမေ ကြည့်မရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးကျောင်း က ထွက်ပြီး အရက်ကလေးတမြဲမြဲ ဖြစ်လာတော့ မအေးမေနှင့် ဝေး သထက် ဝေးရသည့် ကိန်းဆိုက် သွားသည်။ သို့သော်လည်း မောင် အောင်ထူးက အားမလျော့၊ အခါ အခွင့်ကြုံတိုင်း မအေးမေကို ချစ် ရေးဆိုစမြဲဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး

“ဒီမှာ မောင်လေး သေသေချာချာနားထောင်စမ်း၊ ငါ့ကိုအောင် ထူးဆိုတဲ့ကောင်က ထိကပါးရိကပါးနဲ့ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောနေတယ်”

တော့ တစ်ဖက်သတ် ချစ်သူ မောင်
အောင်ထူးဘဝရောက်သွားခဲ့သည်။
မောင်ရေချမ်း ဘဝက
တော့ အချစ်ဆိုတာသူ့ဘာမှစဉ်း
စားခွင့်မရ။ မိခင်ကြီး ဒေါ်လုံးတင်
သာလျှင် သူ့ဘဝအတွက်ပထမ၊
သူ့ဘဝအတွက် ဒုတိယ၊ တတိယ
လို့ပင်ဖြစ်သည်။ အမေ့ကိုလုပ်ကျွေး
နေရသည်ကို သူကျေနပ်သည်။ အ
မေစိတ်ချမ်းသာလျှင် သူပျော်သည်။

မိခင်ကိုလုပ်ကျွေးသော
မောင်ရေချမ်းကို သားလိမ္မာလေးအ
ဖြစ် အများကအသိအမှတ်ပြုကြ
သည်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း သနား
ချစ်ခင်ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် မ
အေးမေက အကြင်နာပိုခဲ့သည်။
မောင်ရေချမ်းတို့သားအမိကို ပေး
ကမ်း စွန့်ကြဲမှုများ ရှိခဲ့သည်။ ဤ
သည်ကို မဆီမဆိုင် မောင်အောင်
ထူးက မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေသည်။
မောင်ရေချမ်းကတော့ ဒါတွေကို
ဘာမှစိတ်မဝင်စား၊ သူ့အလုပ်သာ
သူလုပ်သည်။ ပေးရင်ယူသည်။
ကျွေးရင်စားသည်။ ပေးရ ကောင်း
အေး ကျွေးရကောင်းစေ သူ့ စိတ်မှာ
အံ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှလည်း

သူမမျှော်မှန်းရဲ့ မအေးမေကိုလည်း
အစ်အကြီးထက်မပိုသော ခင်မင်မှု
ဖြင့်သာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

မအေးမေက မောင်ရေ
ချမ်းထက်ငါးနှစ်ခန့်ကြီးသည်။ အပျို
ကြီးဘဝဆိုတော့လည်း တစ်ခါတရံ
စိတ်ကူးယဉ်မှုလေးများ ရှိကောင်းရှိ
ပေလိမ့်မည်။

“မောင်ရေချမ်း ဒီကိုခဏ
လာစမ်း၊ အစ်မ ပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ဘာခိုင်းစ
ရာ ရှိလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ”

မောင်ရေချမ်းက တရိတ
သေနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကလဲ မြန်မြန်လာ
စမ်းပါ၊ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ဘာလုပ်ပေး
ရမလဲ၊ ဒါပဲပြောနေတယ်၊ မင်းဦး
နှောက်ထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုပဲရှိနေ
သလား၊ လာ မပြောမယ်”

မောင်ရေချမ်း ရိုသေကိုင်
ရှိုင်းစွာဖြင့် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြင့်
မအေးမေ အနားသို့ ကပ်သွား
သည်။

“ဒီမှာ မောင်လေး သေ
သေချာချာနားထောင်စမ်း၊ ငါ့ကိုအောင်
ထူးဆိုတဲ့ကောင်က ထိကပါးရိကပါး
နဲ့ ရည်းစားစကားလိုက်ပြောနေ
တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ဘာ

ဆိုင်လိုလဲ”

“ဘာပြောတယ် နင်တော်တော်စိမ်းကားတဲ့ကောင်လေးပဲ။ နင့်ကို တို့အိမ်မှာ သူရင်းငှားအဖြစ်နဲ့ ခိုင်းထားပေမဲ့၊ မောင်လေးတစ်ယောက်လို သဘောထားတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်သားလိုပဲ သတ်မှတ်ထားတာပါ”

“ကျွန်တော်လဲ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်တာပဲမမရယ်”

“ဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငတုံးလေးရဲ့ ငါ့ကိုအောင်ထူးကရည်းစားစကားပြောတာကို မင်းက ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့မှာလား”

“ကျွန်တော်ကဘာလုပ်မှာလဲ။ အစ်မတို့ကလဲ ချမ်းသာတယ်။ ကိုအောင်ထူးတို့ကလဲ ချမ်းသာတယ်။ ဘယ်လောက်ဟန်ကျသလဲ”

“ဟဲ့-- သေနာလေးရဲ့ ငါကမှ သူ့ကိုမကြိုက်တာ”

“အစ်မက ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်တာလဲ”

“နင့်ကို”

“ခင်ဗျာ”

မောင်ရေချမ်း အလန့်တ

ကြားဖြင့် အာမေဍိတ်သံထွက်သွားသည်။ သူ့နှားပင်သူမယုံ။ အသားတွေလည်းဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည်။ နှလုံးသားတွေလဲ ခုန်သွားတော့သည်။ အိပ်ပျော်နေသောသူ့နှလုံးသားတွေ နှိုးထသွားလေပြီဖြစ်သည်။

ပညာမတတ်၊ ဥစ္စာမရှိပေမဲ့ ရိုးသားကြိုးစားခဲ့သည့် မောင်ရေချမ်းကံတရားသည် အကျိုးပေးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အချစ်ငတ်နေသော အပျိုကြီးမမနှင့် အချစ်နှလုံးသားနှိုးထလာသောမောင်လေးတို့ ရွှေလက်တွဲ၍ အိမ်ထောင်ရေးပန်းတိုင်သို့ ဝင်ရုံသာရှိတော့သည်။ မောင်ရေချမ်း၏ ရိုးသားမှု၊ ကြိုးစားမှုဂုဏ်ကြောင့် မအေးမေ၏ မိခင် ဒေါ်လုံးတင်ကလည်း သဘောတူ လက်ခံနိုင်သည့် အခြေအနေတွင်ရှိသည်။

သဘောမတူ၊ လက်မခံနိုင်သူက မောင်အောင်ထူးပင်ဖြစ်သည်။ အနာပေါ်တုတ်ကျသည့်နှယ်အခံရခက်နေတော့သည်။ ရည်းစားလူလု၊ အူနုကျွဲခတ်လို့တော့ ပြော၍မရ။ သူနှင့်အေးမေက သမီးရည်းစားမဟုတ်၊ သူကသာတစ်ဖက်

သတ် ချစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်သတ် အချစ်ဟာဆိုးပါသည်။ မေ့မရနိုင်သည်က ခက်လှသည်ဆိုသော ကိန်းဆိုက်နေတော့သည်။ အောင်ထူး အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ဆိုရပါမူ အချစ်ရောဂါ ရင်တွင်းနာကား ကုရာနတ္တိ ဆေးမရှိဟုပင် ဆိုရပေတော့မည်။ အောင်ထူးအတွက် ကုရာဆေးကတော့ အရက်ပင်ဖြစ်သည်။ အေးမေကို သတိရတိုင်း စိတ်ညစ်တော့ အရက်ကိုသောက်သည်။ အရက်ကိုသောက်တော့ စိတ်ပိုညစ်သည်။ အောင်ထူးနှင့်အရက်၊ အရက်နှင့်အောင်ထူး ချာချာလည်နေတော့သည်။

ဤဇာတ်လမ်းသည် ဤအမှုနှင့်များ ဆက်စပ်နေလေသော်လည်း သလားလို့ စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့်အတွေးနယ်ချဲ့ခဲ့မိသည်။ တွေးနေမိဖြင့်မပြီး။ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တင်း စကားလေးများ ရလိုကြောင့် စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်နှင့်အဖွဲ့ ကွက်အတွင်း ခရီးဆန်ခွဲကြသည့် သတင်းပေါင်းစုံထွက်ရှိရာ ကိုနန်အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ရှုထောင့်အသစ်ဖြင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

“ကျွန်တော့် အသည်း
 တွေတော့ကွဲပါပြီ ကိုတင်ထွန်းရယ်။
 အေးမေက ယောက်ျားယူတော့
 မယ်တဲ့ဗျ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမ
 ည့်ဗျာ။ အီး--အီး”

အောင်ထူးကအရက်ရှိန်
 လေးရလာတော့ ရင်တွင်းခံစားချက်
 ကို ဖွင့်ချသည်။ ယောက်ျားတန်မဲ့
 အရှက်မဲ့စွာ ငိုချလိုက်သေးသည်။

“ဘာခက်သလဲကွာ။ အဲဒီ
 အောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ရုံပေါ့”

“ခင်ဗျားပြောတော့ လွယ်

လိုက်တာ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လို
 ရှင်းနိုင်မှာလဲဗျာ”

“ငါ့တာဝန်ထားစမ်းပါ
 အောင်ထူးရာ၊ မင်းငါ့ကိုနေ့စဉ် အ
 ရက်တိုက်နေတဲ့ကျေးဇူးတွေက
 ငါ့အပေါ်မှာအများကြီးကွ။ အဲဒီ
 ကျေးဇူးကို ငါဆပ်မယ်။ ဒီကောင်ကို
 ငါရှင်းပေးမယ်”

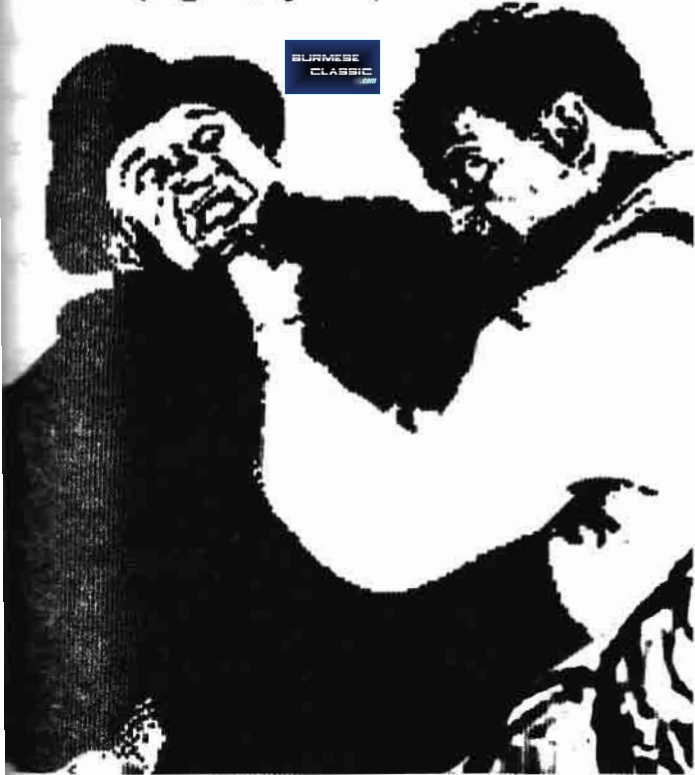
“ခင်ဗျား တကယ်ပြော
 တာလား”

“စိတ်ချစမ်းပါ အောင်ထူး
 ရာ”

ဤစကားများသည် အ
 ရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုညိုကြီးထံမှရရှိ
 သော သတင်းစကားကောင်းများ
 ပင်ဖြစ်သည်။

လူသတ်တရားခံကို အ
 ကြမ်းဖျင်း ကောက်ချက်ချနိုင်ပြီဆို
 တော့ တရားခံထွက်ပေါက်များကို
 အချိန်မီပိတ်ဆို့ထားနိုင်ရန် အရေး
 ကြီးသည်။ ပေါက်ခေါင်းနယ်မြေက
 ကျယ်ဝန်းလှသည်။ လမ်းပန်းဆက်
 သွယ်ရေးကလည်း အနည်းငယ်
 ခက်ခဲတဲ့သဘောရှိသည်။

အခင်းဖြစ်ကျေးရွာမှနေ
 ဤ ပိတ်ဆို့ရေးလမ်းကြောင်းကို စဉ်း
 စားကြည့်ပါက၊ အရှေ့ဘက်တွင်
 အုတ်တွင်း၊ ဖြူးနှင့် နတ္ထလင်းမြို့နယ်
 များရှိသည်။ အနောက်ဘက်တွင်
 ပေါင်းတည်၊ သဲကုန်းနှင့် ပုတီးကုန်း
 မြို့နယ်များရှိသည်။ အရှေ့ဘက်မြို့
 နယ်များကတော့ တောနှင့်တောင်
 တန်းများထူထပ်သဖြင့် တရားခံအ
 လွယ်တကူထွက်သွားရန် ခက်ခဲ
 သည့်သဘောရှိသည်။ အနောက်
 ဘက်မြို့နယ်များကတော့ လမ်းပန်း
 ဆက်သွယ်ရေး ပြေပြစ်သည့်သ
 ဘောရှိသည်။ ဤမြို့နယ်များသို့ အ

BURMESE CLASSIC

ရွှေတောင်အင်း၌ ရသေ့ပုဂ္ဂိုလ်

ထူးအာရုံစိုက်ရန် စခန်းမှူးရဲအုပ်လှ မြင့် စိတ်ကူးထားသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နီးစပ် ရာမြို့နယ်များသို့ ပိတ်ဆို့နိုင်ရေးအ တွက် စကားပြောကြေးနန်းဖြင့် အ ကူအညီတောင်းထားရသည်။ မိမိ ဖြန့်ကြက်ထားသော ရဲကင်းများကို လည်း အထူးဂရုစိုက်ကြည့်ရန် တပ် လှန့်ထားရသည်။

အောင်ထူးနှင့် တင်ထွန်း တို့အခြေအနေကို လျှို့ဝှက်ထောက် လှမ်းကြည့်သည့်အခါ ဒီကောင်နှစ် ကောင် ရုတ်တရက်ပျောက်နေ ကြောင်း သိရသည်။ အောင်ထူးက သူ့ဦးလေးတော်သူရှိရာ သဲကုန်းမြို့ သို့သွားကြောင်းလည်းသတင်းအစ အနာရထားသည်။

စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့်နှင့် အဖွဲ့ အချိန်ဆွဲနေ၍မဖြစ်။ သဲကုန်း သို့ သုတ်ခြေတင်ရလေသည်။ အ နည်းငယ်နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ အောင်ထူးသူ့ဦးလေးထံရောက်လာ သည်။ ငွေငါးထောင်တောင်း၍ချက် ချင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ အဖော် တစ်ယောက်လည်း ပါကြောင်းသ တင်းရခဲ့သည်။ သေချာသွားပြီဖြစ်

သည်။ လူသတ်တရားခံ အောင်ထူး သာဖြစ်နိုင်သည်။

စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့်နှင့် အဖွဲ့ ပုတီးကုန်းရဲစခန်းသို့ ခရီးနှင့်ခဲ့ သည်။ ပုတီးကုန်းရဲစခန်းမှူးက လည်း ကိုယ်ဖိရင်ဖိကူညီခဲ့သည်။ ပု တီးကုန်း ရဲစခန်းတွင် အခြေပြု လျက် လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

စိတ်ကူးမှန်သွားသည် ဟု ဆိုရပေမည်။ ပုတီးကုန်းရဲစခန်းမှူး ၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ဦးရဲမြင့် ဆိုသူနှင့် အဆက်အသွယ်ရသည် မှာ အကျိုးသက်ရောက်သွားသည် ဟု ဆိုရပေမည်။ ဦးရဲမြင့်က ကော် လံစားသတင်းထောက်ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်က မဟုတ်မခံ၊ အမှန် ဘက်က အမြဲရပ်တည်ခဲ့ သူဖြစ် သည်။ အမှန်တရားကို အများအ တွက် သက်ဆိုင်ရာသို့တင်ပြမည်ဆို လျှင် အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ မှတ်ပုံ တင်တွင်မက သူ့ဓာတ်ပုံပါကပ်၍ တင်ပြရဲသူဖြစ်သည်။

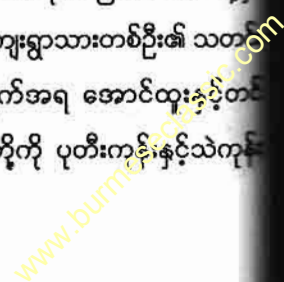
စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့်က ဦးလှမြင့်ကို တရင်းတနီးမိတ်ဆက် ဆက်ဆံ၍ ဤအမှုမှ တရားခံကို ဖမ်းမိရေးအတွက် အကူအညီ

တောင်းရသည်။ ဦးရဲမြင့်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်နှင့်လက်ခံခဲ့သည်။

ဦးရဲမြင့်က ပုတီးကုန်း၊ သဲ ကုန်းမြို့နယ်များကို နှံစပ်သည်။ အ ပေါင်းအသင်းလည်းများသည်။ အ များအတွက်ရပ်တည်တတ်သော ဦးရဲမြင့်ကို နယ်သူနယ်သားများက လေးစားကြသည်။ ယုံကြည်မှု လည်းရှိကြသည်။ ဦးရဲမြင့်က ကျေး ရွာများသို့လှည့်၍ ပွင့်လင်းမြင်သာ အောင် ရှင်းပြထားသည်။

“ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ်က လူသတ်တရားခံနှစ်ယောက် ကွန် တော်တို့နယ်မြေဘက် ရောက်နေ တယ်လို့ သတင်းထွက်နေတယ်။ အဲ ဒါခင်ဗျားတို့ လက်ခံမထားကြပါနဲ့ လက်ခံမိရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ပဲအမှု ပတ်မှာ သေချာတယ်နော်”

ဦးရဲမြင့်က ဤမျှသာပြော သည်။ သူ့စကားများသည် လူသတ် ကောင်များအတွက် နယ်မြေကျင့် သွားသည့်သဘောရှိသည်။ အခင် ဖြစ်ပြီး ငါးရက်မြောက်သောနေ့မှာ ပင် ကျေးရွာသားတစ်ဦး၏ သတင်း ပေးချက်အရ အောင်ထူးနှင့်တင် ထွန်းတို့ကို ပုတီးကုန်းနှင့်သဲကုန်း

ရှုဖောင်ပျံ့အင်း၊ ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

အကြားတွင် ဖမ်းဆီးမိခဲ့သည်။

x x x

ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် ရဲစ

ခန်း၏ရုံးခန်းတွင်ဖြစ်သည်။

“မောင်အောင်ထူး အမှု

အခြေအနေကတော့ ရှင်းနေပါပြီ၊

မင်းတို့ဘယ်လိုကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆို

တာ ပြောပြစမ်းပါဦး”

အောင်ထူးထံမှ စကားသံ

ချက်ချင်းထွက်မလာ။ ခေါင်းငိုက်

စိုက်လျက် မျက်ရည်များသာကျနေ

သည်။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်

ချက်ရှိက်ချလိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေ

ကွဲသံဖြင့်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အေးမေကို

အရမ်းချစ်ခဲ့ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊

သူက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝမချစ်ဘူး
ဖြစ်နေပါတယ်”

“အဲဒါရှင်းနေတာပဲကွ၊

သူ့လမ်းသူ့သွား၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
သွားရုံပဲပေါ့”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို မ
စွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ တ

နေပြန်ချစ်နိုး၊ ပြန်ချစ်နိုးနဲ့ အခွင့်ကြံ့
တိုင်း ကြိုးစားနေမိတာပါ”

“မင်းမလဲကွာ၊ မရောင်းပါ

ဘူးဆိုတာကို အတင်းချိန်ပါ၊ ချိန်ပါ
ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီ

ကြားထဲ ပိုဆိုတာက အေးမေဟာ

သူတို့အိမ်ကသူရင်းငှား ရေချမ်းနဲ့

လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်

တော် အတော်ခံပြင်းသွားပါတယ်၊
အရမ်းလဲ ခံစားခဲ့ရတယ်၊ တောက်”

အောင်ထူးက သူ့စကား

ကိုမဆက်နိုင်ဘဲ တောက်တစ်ချက်
ခေါက်လျက် မျက်ရည်များတွေတွေ

ကျကာ မချီတင်ကဲခံစားနေရပါ
သည်။

“ဒီမှာအောင်ထူး အချစ်

မှာမျက်စိမရှိဘူးဆိုတာ မင်းမကြား
ဖူးဘူးလား၊ ရှမ်းကြိုက်ရင်နွားချော

တယ်တဲ့ကွ၊ ထားပါတော့လေ မင်း
ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ ပြောပါ

ဦး”

“ကျွန်တော် အတော် ခံ

စားနေတယ်ဗျာ၊ အရက်ကိုပဲ ဖိ
သောက်နေမိတယ်၊ တစ်နေ့အရက်

ဝိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို
တင်ထွန်းကိုပြောပြမိတယ်၊ ကိုတင်

ထွန်းက ဒီကောင့်ကိုရှင်းပစ်လိုက်
ရင်ပြီးတာပဲ၊ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်လို့

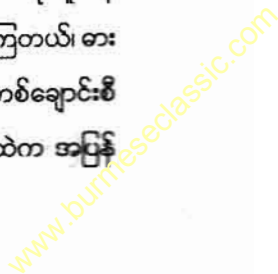
ပြောပါတယ်--

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်

တို့နှစ်ယောက် အရက်ကို မူးနေ
အောင်သောက်လိုက်ကြတယ်၊ ဓား

မြှောင် တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ
ကိုင်ပြီး ရေချမ်းလယ်ထဲက အပြန်

ဒီမှာအောင်ထူး အချစ်
မှာမျက်စိမရှိဘူးဆိုတာ မင်းမကြား
ဖူးဘူးလား၊ ရှမ်းကြိုက်ရင်နွားချော
တယ်တဲ့ကွ၊ ထားပါတော့လေ မင်း
ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ

ရွှေတောင်ရွာဒုက္ခရောက်ရောက်

မှာ တောတန်းလေးတစ်နေရာက စောင့်နေကြပါတယ်--

“ရေချမ်း ရောက်တဲ့အခါ ကိုတင်ထွန်းက နောက်ကနေ ပွေ့ဖက်ပြီး ရင်ဝကို ဓားနှံထိုးလိုက်ပါတယ်။ ရေချမ်းလဲကျသွားတော့ ကိုတင်ထွန်းက ကျွန်တော့်ကို ဟေ့ကောင် လုပ်လေကွာလို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းဗိုက်ကို တစ်ချက် ထိုးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်တို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ထွက်ပြေးကြတော့ အခုလွတ်သေးရဲ့လား။ ရာဖဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်နိုင်ဘူးကွ၊ နောက်တစ်ခုမေးဦးမယ်၊ အခုရေချမ်းသေသွားပြီ၊ မင်းမျှော်မှန်းထားသလို မအေးမေဆီက အချစ်ကို မင်းရရဲ့လား။”

အောင်ထူး ဘာမျှ မဖြေနိုင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်သာ ငြိမ်နေတော့သည်။

“အေး---မင်း မှတ်ထား၊ အချစ်ဆိုတာ လူယူလို့လဲမရဘူး၊ ဓားပြတိုက်ယူလို့လဲမရဘူး၊ အချစ်

ကို အချစ်နဲ့ပဲ ရယူနိုင်တယ်ကွ”

“ဟိုကောင်တင်ထွန်းက လဲ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲပြောစမ်း”

“ကျွန်တော့်ကို အောင်ထူးက နေ့တိုင်း အရက်တိုက်ပါတယ်။ သူ့ကျေးဇူးတွေက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာအများကြီးရှိပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ တောင်းလာတော့ ကျွန်တော်ကလဲ မူးမူးတူးတူးနဲ့ အလွယ်တကူပြောလိုက်တာကနေ အခုလိုဖြစ်သွားတာပါ”

“ကောင်းရောကွာ၊ မင်းဟာကူညီတာမဟုတ်ဘူး ဒုက္ခပေးတာ၊ မင်းတို့အခုအချုပ်ထဲရောက်ပြီ။ နောက်ထောင်ထဲရောက်ဦးမယ် နားလည်လား၊ မင်းတို့သိပ်မိုက်တဲ့ ကောင်တွေ”

စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့်က ကရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကင်းမှူးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့--ကင်းမှူး ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်၊ ရဲစာရေးကြီး ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကို ရေချမ်း

သတ်မှုနဲ့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၃၄ အရ အဖမ်းပြုလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန် ရီမန်ယူမယ်၊ ရီမန်စေ့တာနဲ့ တရားစွဲမယ်”

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ အောင်ထူးနှင့် တင်ထွန်းတို့က ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော သွေးစွန်းနေသည့် ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးခဲ့သဖြင့် သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သည်။ အခြားသက်သေထွက်ဆိုချက်များလည်း ရရှိပြီးဖြစ်သည်။ အမှုက ပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည်။ အောင်ထူးနှင့် တင်ထွန်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၃၄ (လူသတ်မှု/ပူးပေါင်းကြံစည်ကျူးလွန်မှု)တို့ဖြင့် တရားစွဲဆွဲတင်ခဲ့သည်။

အချစ်မိုက်ရူးရဲလူမိုက်ကလေးများကိုရည်ညွှန်းပါသည်။ အသိတရားဖြင့် သတိထားနိုင်ကြပါစေ။ မောင်မောင်(ပီတောက်မြိုင်)

မူးယစ်ဆေးဝါးသားကောင်
 ဖြစ်ခဲ့ရသူများအကြောင်း
 ဖော်ဖော်ဖြင့် (ဥဿမြို့သစ်)

“မူးယစ်ဆေးဝါး
သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသူများ
အကြောင်း”

မောင်မောင်မြင့်
(ဥဿာမြို့သစ်)
(၁)

ကြာတော့လည်း ကြာ
ခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကြာနေပြီဖြစ်
သော မူးယစ်ဆေးဝါး မှုခင်းဖြစ်
ရပ်များက အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
မူးယစ်ဆေးဝါး အလွဲသုံးစားမှု
နှင့် တရားမဝင် ရောင်းဝယ်မှု
တိုက်ဖျက်ရေးနေ့ဖြစ်သည်။ နှစ်
စဉ် ဇွန်လ ၂၆ ရက်နေ့ရောက်
တိုင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါး သားကောင်
ဖြစ်ခဲ့ရသူများအကြောင်းကို ရင်
နင့်ဖွယ်ရာပြန်လည် ကြားယောင်
နေမိသဖြင့် တွေ့မြင်ကြားသိခဲ့
ရသော ဤဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း
ကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန် မှတ်
တမ်းတင် ဖန်တီးတင်ပြလိုက်ရ
ပါသည်။

ကျွန်တော် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
အရာရှိဝန်ထမ်းဘဝ ပြည်နယ်
တစ်နယ်တွင် တာဝန်ကျခဲ့စဉ် အ
ချိန်က ဖြစ်ပါသည်။ကျွန်တော်
ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ရသော ကိုဇော်
ဆိုသူ ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိငယ်

တစ်ဦးပြောပြခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်
အား ပြန်လည် ကြားယောင်မိ
နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။
ကိုဇော် ပြောခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်
က “ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်တာ
ဝန်ကျရာမြို့က သူဌေး ကိုမောင်
ကောက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ သောက်ကြ ထိုင်ကြရင်း ခင်
မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်
ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က လူပျို
လူလွတ်ဆိုတော့ မြို့ပေါ်မှာ အိမ်
ခန်းလေး တစ်ခန်းငှားနေပါ
တယ်။ ကိုမောင်ကောက်နဲ့ ရင်း
နှီးသွားရာမှ တစ်ယောက်အိမ်
တစ်ယောက် အဝင်အထွက်များ
ရှိလာပါတယ်။ ကိုမောင်ကောက်
အိမ်ဝင်ထွက်သွားလာရင်းနဲ့ သူ့
ဇနီးချော မမူယာနွယ်နဲ့လည်း
ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး
ခင်မင်သွားခဲ့ရသလို ကိုမောင်
ကောက်၊ မမူယာနွယ်တို့ နှစ်
ယောက်လုံးရဲ့ အသက်ဟာ ၃၈
နှစ် အရွယ်တွေရှိပြီး ကျွန်တော်
နဲ့လည်း သက်တူရွယ်တူတွေ
ဖြစ်နေကြပါတယ်။ သူတို့ ဇနီး
မောင်နှံနှစ်ယောက်မှာ အသက်
(၁၈)နှစ်အရွယ်(၁၀)တန်းကျောင်း
သား မောင်ကောင်းထက်နဲ့(၁၆)

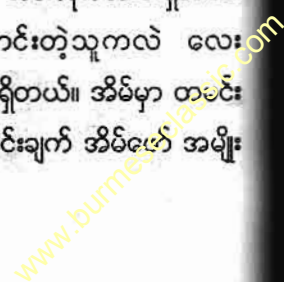
နှစ်အရွယ် (၉)တန်း ကျောင်းသူ
သမီးလေး ပပနွယ်တို့ပါရှိကြတဲ့
အတွက် မိသားစုအားလုံးနဲ့ ခင်
မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကိုဇော်
ပြောနေသည့်ကြားမှ ကြားဖြတ်
၍-

“ကိုမောင်ကောက်တို့
မိသားစုက သူဌေးဆိုတော့ သူတို့
စီးပွားရေးက ဘာလုပ်ငန်းတွေ
လုပ်ပြီး ဘယ်လောက်ချမ်းသာ
နေကြသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကို
ဇော်က-

“ဘာ စီးပွားရေးတွေ
လုပ်လဲဆိုတာကိုတော့ကျွန်တော်
လဲ အတိအကျ မသိရသေးဘူး။
ချမ်းသာတဲ့အနေအထားကတော့
နေတဲ့တိုက်အိမ်ကြီးကလဲဟီးနေ
တယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်
စီးတဲ့ကားကလဲ တစ်ယောက်
တစ်စီး၊ သားနဲ့သမီးကျောင်းပို့
ကျောင်းကြိုကားက တစ်စီး ဈေး
သွား ဈေးပြန်ကားက တစ်စီး
ဆိုတော့ အားလုံးလေးစီးရှိတယ်။
ကားမောင်းတဲ့သူကလဲ လေး
ယောက်ရှိတယ်။ အိမ်မှာ တမင်း
ချက် ဟင်းချက် အိမ်ဇော် အမျိုး

ရှင်မောင်နှမနှစ်ယောက်

သမီးကြီးက နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒါမြင်နေရတဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေ ချမ်းသာနေမှုကိုပြောပြတာပါ။

ကျွန်တော်က

“အခု မြင်နေရတဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေကတောင် တော်တော် ချမ်းသာနေတာပဲ နော်။ နောက်တော့ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဆက်ပြောပါဦးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကိုဇော်က-

“ကျွန်တော်နဲ့ ကိုမောင်ကောက်တို့ မိသားစုအားလုံး ခင်မင်ရင်းနှီးတာ (၆)လလောက်ကြာတော့ ကိုမောင်ကောက်တို့ နီးမောင်နှံက တစ်နေ့ သူတို့ အိမ်သွားလည်ရင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်းနေရတာ နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေး အခက်အခဲရှိမှာပေါ့။ သူတို့အိမ်ကလဲ အကျယ်ကြီး၊ မိသားစုကလဲ နည်းနေတော့ အခန်းလွတ်တွေကလဲ

ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကို လာနေပါလို့ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ အခက်အခဲမရှိပါဘူး ရပါတယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ အတင်းအကျပ် အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်လဲ အားနာနာနဲ့ နေသွားဖြစ်ခဲ့တယ်။ အနေအထိုင်အစား အသောက် အားလုံး အခမဲ့ ပေါ့ဗျာ”

ကိုမောင်ကောက်က ပြောသေးတယ်-

“သူ့အိမ်မှာ ဝန်ထမ်းအရာရှိ တစ်ယောက်ရှိနေတော့ လူတွေက ပိုလေးစားတာပေါ့တဲ့။ ကိုမောင်ကောက် အိမ်ကိုလဲ နေ့ည လူဝင်လူထွက်၊ ကားဝင်၊ ကားထွက်ကလဲများနေတာတွေ နေရတယ်--

“ကျွန်တော်လဲ ကိုမောင်ကောက် အိမ်မှာနေပြီး တစ်လလောက်နေတော့ တစ်နေ့ည ၉ နာရီလောက်ပေါ့ဗျာ။ ကိုမောင်ကောက်က သူ့အိမ်က အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင် ခေါ်တော့ ကျွန်တော်လဲ သွားခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်မှည့်အင်္ဂါရသနိဗ္ဗာန်

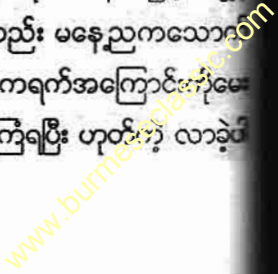
ကို အစားအသောက်၊ ဘီယာ၊ စီးကရက်တွေနဲ့ ညှဉ်ခံတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဘီယာ သောက် တတ်တော့ သောက်မိတယ်။ ဘီယာလေး သောက်တာများလာ တော့ ကျွန်တော့်ကို စီးကရက် သောက်ခိုင်းတယ်။ စီးကရက်က တော့ ၅ သုံးလုံးဘူး ဖောက်ထား တာပါ။ ကျွန်တော်က စီးကရက်လဲ ကြိုက်တော့သောက်မိတယ်။ စီးက ရက်သောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ခေါင်းတွေပိုမူးလာပြီး အိပ်ချင် လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အိပ် ပျော်သွားတယ်။ ည ၁၂ နာရီ လောက်ကျတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးပြီးကြည့်လိုက်တော့ ကိုမောင်ကောက်က စီးကရက် ကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အခန်းထဲ သွားအိပ် တော့မယ် ပြောတော့ ကိုမောင် ကောက်က ရပါတယ်ဗျာ။ ဒီမှာ ပဲ အိပ်ပါ။ စီးကရက်လဲ ထပ် သောက်ပါဦးလို့ ပြောတော့ ကျွန် တော်လဲ စီးကရက်ကို အကြိုက် တွေ့ပြီး နောက်တစ်လိပ် ထပ် သောက်မိပြီး အိပ်ပျော်သွားပြန် တယ်။ နောက်နေ့မိုးလင်းမှ နှစ်

ယောက်စလုံး နိုးလာကြတယ်။ အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာကလဲအဆင် သင့်ရှိတော့ စီးကရက်သောက်ပြီး အိပ်ကောင်းသွားတာပေါ့ဗျာ”

“အိပ်ရာက နိုးတော့ ကိုမောင်ကောက်က ကျွန်တော့် ကိုညက အိပ်ကောင်းရဲ့လား စီး ကရက်က အိပ်ဆေးပါတဲ့ စီးက ရက်ဆိုတော့ အိပ်ကောင်းတယ် ပြောရာ ကျွန်တော်က သောက် လို့လည်း ကောင်းတယ်။ အိပ် လို့လည်းကောင်းတယ်။ ဒါပေ မယ့် ခေါင်းသိပ်မကြည့်သေးဘူး ဗျာ”ဟုပြောရာ ကိုမောင်ကောက် က သောက်လေ့သောက်ထ မရှိသေးလို့ပါ။ နောက်ဆိုရင် တော့ ခေါင်းပါကြည့်လာမှာပါ ဟုပြောရာ ကျွန်တော်က ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ရုံးသွားရဦးမယ်ဆိုတော့ ကျွန် တော့် အခန်းပြန်လိုက်တော့ မယ် ပြောပြီး အခန်းပြန်၍ ရေမိုး ချိုးပြီး ရုံးသွားရန် ပြင်လိုက်ပါ တယ်။ ဦးခေါင်းကတော့ ရေချိုး လိုက်တော့ ကြည့်သလိုဖြစ်သွား ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရုံး သွားအလုပ်ကိစ္စများလုပ်ပြီး ည

နေ ၅ နာရီလောက်ရုံးဆင်း အိမ် ပြန်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက် ရေမိုး ချိုးပြီး အနားယူရင်း ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်းစား ကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကို မောင်ကောက် ကိုယ်တိုင် ကျွန် တော့်ကို ထမင်းစား လာခေါ်သ ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ညနေ ၆ နာရီလောက် ထမင်းစားခန်း လိုက်သွားပြီး ကိုမောင်ကောက် နဲ့ နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစား နေရင်းက ကိုမောင်ကောက်က ဒီညလည်း ၉ နာရီလောက် ညက ဘီယာသောက်တဲ့ အခန်း ထဲလာပြီး ဘီယာသောက်ရ အောင်လို့ပြောရာ ကျွန်တော်က မသောက်တော့ပါဘူးဗျာ။ အား နာပါတယ် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ကိုမောင်ကောက်က အားနာစရာ မလိုပါဘူး။ ဒီညတော့ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ် ထားတော့ သူနဲ့လည်းမိတ်ဆက် ပေးရမယ်။ လာဖြစ်အောင်လာ ခဲ့ပါဗျာ ဟုခေါ်နေသဖြင့် ကျွန် တော်လည်း မနေ့ညကသောက် ခဲ့တဲ့ စီးကရက်အကြောင်းကိုမေး မယ်အကြံရပြီး ဟုတ်တဲ့ လာခဲ့ပါ

ရှုထောင့်မှခင်နှင်ရာသီခွင်

မယ်ဟု ပြောလိုက်ပါတယ်။
ညဉ့်နာရီကျော်လောက်
အချိန် ဘီယာသောက်တဲ့ အခန်း
ထဲ ကျွန်တော်သွားခဲ့ရာ ကိုမောင်
ကောက်နဲ့အတူ အသားဖြူဖြူ
ခန့်ခန့်ညားညား ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အ
သက်အရွယ်လောက်ပဲရှိတဲ့ ဧည့်
သည် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြီး
နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်တီခုံပေါ်
ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်
ကြပြီး ကိုမောင်ကောက်က ကျွန်
တော့်ကို ဧည့်သည်နဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးတယ်-

“ဒီက ကျွန်တော်တို့

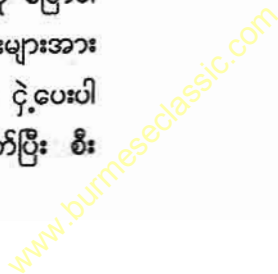
မြို့က လောပန်ကြီး ကိုထွန်း
တောက်ပေါ့ဗျာ။ ဈေးရပ်ကွက်
မှာနေပြီး စတိုးဆိုင်ကြီးဖွင့်ထား
တယ်။ ကားအရောင်းအဝယ်
တွေလဲ လုပ်တယ်။ သဘောလဲ
ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
ခင်မင်သလိုပဲ ခင်ပါဗျာ” ဟု မိတ်
ဆက်ပေးရာ ဧည့်သည်ကလည်း
လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိလည်း
ပြောရန်နဲ့ အိမ်လည်း လာလည်
ပါဟု ခေါ်ပါတယ်။

ကိုမောင်ကောက်က
ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း
“ဌာနဆိုင်ရာက အရာရှိ ကို
ဇော်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ခင်တာက

တော့ ၆ လလောက်ရှိသွားပါပြီ။
သဘောလည်းကောင်းပါတယ်။
အားလည်းကိုးရပါတယ်။ လူရိုး
လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။
တစ်ယောက်တည်း အိမ်ငှားနေ
ပြီး ထမင်းကို ဆိုင်မှာလခပေး
စားနေတဲ့အတွက် အိမ်မှာခေါ်
ထားတာပါ” ဟုပြောလိုက်စဉ်
ကိုထွန်းတောက်အား ကျွန်တော်
က သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။
မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တစ်
ယောက်လိုပဲ ခင်ပါဗျာ။ လိုအပ်
တဲ့ အကူအညီရှိရင်လည်း ပြော
ပါဟု အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်
ကြရင်း ရင်းနှီးခင်မင်စွာသိကျွမ်း
ခဲ့ကြရပါတယ်ဗျာ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကို
မောင်ကောက်က “ဘီယာလဲ
သောက် စီးကရက်လဲသောက်
ကြရအောင် ပြောလျက် စားပွဲ
ပေါ်ကို ဘီယာပုလင်းများ ချပေး
ပြီး ဖောက်ထားတဲ့ ၅ သုံးလုံးစီး
ကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ကို ချပေးပြီး
ကဲ သောက်ကြပါဦးဟု ပြောပါ
တယ်။ ဘီယာပုလင်းများအား
ဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲ့ပေးပါ
တယ်။ ဘီယာသောက်ပြီး စီး

ဘီယာလဲသောက် စီးကရက်လဲသောက်
ကြရအောင် ပြောလျက် စားပွဲပေါ်ကို
ဘီယာပုလင်းများ ချပေးပြီး ဖောက်ထားတဲ့
၅သုံးလုံးစီး ကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ကို ချပေးပြီး
ကဲ သောက်ကြပါဦးဟု ပြောပါတယ်။
ဘီယာပုလင်းများအား ဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲ
ငှဲ့ပေးပါတယ်။

ရှုထောင့်မှအမြင်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

ကရက်လည်း သောက်ကြပါဟု လည်းပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘီယာသောက်လိုက် စီးကရက် သောက်လိုက်နဲ့ အပန်းဖြေနေကြပါတယ်”

ကျွန်တော်က စီးကရက် သောက်နေရင်းက ကိုထွန်းတောက်အား “ဒီ စီးကရက် ၅ သုံးလုံး စီးကရက် ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်သောက်ဖူးခဲ့တဲ့ ၅သုံးလုံးစီးကရက်နဲ့ မတူဘူးနော်။ အရသာပိုရှိပြီး ခံစားမှုက အပြည့်ပဲ” ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုထွန်းတောက်က “ဒီစီးကရက်က ကျွန်တော့်အိမ်မှာလည်း ရောင်းတယ်။ ကိုမောင်ကောက် အိမ်မှာလည်း ရောင်းတယ်။ သောက်ကောင်းအောင်ဆေးနည်းနည်းထည့်ထားတယ်” ပြောရာ၊ ကျွန်တော်က “ဘာဆေးလဲ” ဟုမေးလိုက်ရာ ကိုထွန်းတောက်က

“ကိုဇော်ကလည်းဗျာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ဒီလောက်အရသာရှိတဲ့ ဆေးကို မသိဘူးလား၊ လိုတရပြီး စည်းစိမ်ယစ်မူးစေတဲ့ ဆေးဖြူပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော်လည်း “ဗျာ” ဟု စကား

တစ်လုံးသာထွက်နိုင်ပြီး အံ့ဩသွားရသော်လည်း လက်ထဲညှပ်သောက်နေသော စီးကရက်ကို ဆက်သောက်နေရင်း မျက်လုံးများမေးလာပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စီးကရက် နှစ်လိပ်ဆက်သောက်မိသွားသဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာမှ အိပ်ရာမှ နိုး၍ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ နံနက် ၆ နာရီကျော်နေပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲကျန်နေသဖြင့် ကမန်းကတန်း အိပ်ရာကထပြီး ကျွန်တော်နေတဲ့ အခန်းပြန်သွားပြီး ခဏအကြာရေမိုးချိုးအနားယူလိုက်ရပါတယ်။

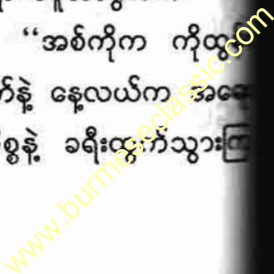
(၂)

ကျွန်တော်လည်း ရုံးကို နံနက် ၈ နာရီအရောက်သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဘာမှမစားတော့ဘဲ ခြိုးခြံချွေတာစွာနှင့်စုဆောင်းဝယ်ယူထားတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးစီးပြီး ရုံးကိုထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ရုံးရောက်ပြီး အလုပ်များလုပ်နေရင်းက နံနက် ၉ နာရီကျော်လောက်မှာခိုက်ကဆာလာလို့ ရုံးဝင်းအတွင်းရှိ လက်

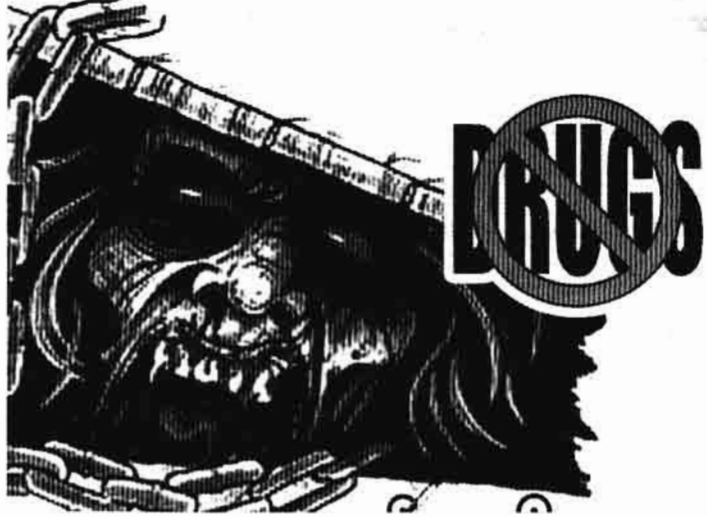
ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲမှာ စားပြီး အလုပ်များဆက်လုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ နံနက်စာကိုတော့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော်မှ ဆိုင်မှာသွားစားပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်နေခဲ့ရာမှ ညနေ ၆ နာရီကျော်မှ အလုပ်များပြီး၍ အိမ်ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ရေမိုးချိုးလျက် ကျွန်တော်နေတဲ့အခန်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် အနားယူလျက် သတင်းစာဖတ်နေစဉ် အချိန် ကိုမောင်ကောက်၏ ဇနီးမမူယာနွယ်က အခန်းအဝမှနေပြီး ကျွန်တော့်အား ထမင်းစားလာခေါ်သဖြင့် နာရီကြည့်လိုက်ရာ ည ၇ နာရီထိုးနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ယခင်ရက်တွေက ကိုမောင်ကောက် ထမင်းစားလာခေါ်နေကျဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှာ မမူယာနွယ်က ထမင်းစားလာခေါ်သဖြင့် “ကိုမောင်ကောက် တွေ့ဘူး၊ ဘယ်သွားလဲ” မေးလိုက်ရာ မမူယာနွယ်က

“အစ်ကိုက ကိုထွန်းတောက်နဲ့ နေ့လယ်က အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားကြ

တယ်။ လေး၊ ငါးရက်လောက် ကြာမယ်။ အစ်ကိုက ကိုဇော် ကို စားသောက်နေထိုင်ရေး၊ လိုအပ်တာ အားလုံးအကုန်လုပ်ပေး လိုက်ပါလို့ မှာသွားတယ်။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ ကျွန်မ အကုန်အကူအညီပေးပါမယ်” ပြောရာ၊ ကျွန်တော်က “အားနာပါတယ် မမူယာနွယ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ထမင်းစားပြီးရင် ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး” ဟု ပြောလျက် ထမင်းစားခန်းထဲ လိုက်သွားပြီး ထမင်းစားရာ ထမင်းပွဲတွင် ကျွန်တော်နဲ့ မမူယာနွယ် နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ မမူယာနွယ်က “ကိုဇော် ဘာမှ အားမနာနဲ့နော်၊ အစ်ကိုက မှာသွားတယ်။ ည ၉ နာရီ ကျရင်လည်း အခန်းထဲကို ဘီယာနဲ့ စီးကရက်ဘူးချပေးထား လို့ မှာသွားတယ်” ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်က “ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲလည်းမသောက်တတ်ပါဘူး။ ညကျရင် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့” လို့ ပြောလိုက်ရာ မမူယာနွယ်က “ကိုဇော်ရယ် အားမနာ

ပါနဲ့၊ အစ်ကိုက သေသေချာချာ မှာသွားတာ၊ ကျွန်မ မလုပ်ပေးရင် အစ်ကို ပြန်လာရင် ကျွန်မကို ဆူနေဦးမယ်” ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က “ကိုမောင်ကောက် ပြန်လာရင် ကျွန်တော့် ပြောပါမယ်၊ မဆူစေရပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။

(၃)

ကျွန်တော်လည်း ည ၉ နာရီလောက်ကျတော့ နေ့လယ်ကလည်း မနားရတဲ့အတွက် စောစောပဲ အိပ်တော့မယ်စိတ်ကူးနှင့် အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်မရ၊ အချိန်ကျလာတော့ ဘီယာသောက်ချင်သလိုလို၊ စီးကရက်သောက်ချင်သလိုလို စိတ်တွေက ပြင်းပြလာတယ်။ ကြိတ်မှိတ်ပြီး အိပ်ကြည့်တော့လည်းမရ၊ ထထိုင်လိုက်၊ အိပ်လိုက်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့ စီးကရက်သောက်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အာသာမပြေ မရဖြစ်နေတယ်။

ဒီနေရာမှာတော့ ကိုဇော်ပြောပြနေတဲ့ကြားက ကျွန်တော် အင်းစိန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှာ “မူးယစ်ဆေးဝါး စုံစမ်းမှု သင်

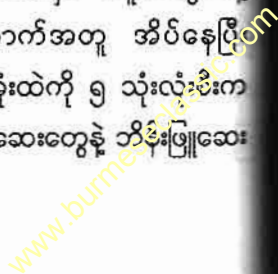
တန်း”တက်ရောက်စဉ်အချိန်က ဆရာများ သင်ကြားပြောပြခဲ့သော “မူးယစ်ဆေးဝါးကို ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုပြီး တစ်ခါတလေတောင် မစမ်းကြည့်နဲ့ စွဲသွားတတ်တယ်” ဆိုတာကို သတိရလိုက်မိပါတယ်။ ကိုဇော်လည်း တစ်ခါနှစ်ခါသုံးရာက နေစွဲလမ်းသွားတဲ့အခြေအနေ ဖြစ်နေတယ်လို့ သိလိုက်ရပါတယ်။

ကိုဇော် ဆက်ပြောနေတာကတော့ “ကျွန်တော်လည်း အိပ်မရ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ အခန်းဝက “ကိုဇော်”ဟု မမူယာနွယ်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး “အခန်းထဲမှာ ဘီယာနဲ့ စီးကရက် အဆင်သင့်ချထားပြီးပါပြီ”ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်က ဟန်ဆောင်ပြီး “ဒီညတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မသောက်တော့ပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်ရာ မမူယာနွယ်က အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး “လာပါကိုဇော်ရယ်၊ အဖော်မရှိရင် မမူယာလည်း အတူသောက်ပေးပါမယ်” ပြောလျက် ကျွန်တော့်လက်ကို အတင်းလာဆွဲသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မလွှဲမရှောင်သာတော့ဘဲ

မမူယာနွယ် လက်ဆွဲခေါ်ရာ အခန်းထဲကို လိုက်သွားမိပါတယ်” အခန်းထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် မမူယာနွယ်က စားပွဲပေါ်အသင့်ရှိနေတဲ့ ဘီယာဘူးများအား ဖောက်လျက် ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးပြီး သောက်ခိုင်းသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အားမနာနိုင်တော့ဘဲ သောက်နေစဉ် မမူယာနွယ်က ဘီယာဘူး ဖောက်သောက်နေသည်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘီယာသောက်နေရင်းမှ ငါးသုံးလုံးဘူးထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုပါ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မီးညှိပြီး ဖွာနေရင်းက ကျွန်တော့်ကိုလည်း စီးကရက် သောက်ရန် ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အောင့်မထားနိုင်တော့ဘဲ မမူယာနွယ်လက်ထဲက စီးကရက်ကို ယူပြီး သောက်လိုက်ရာ မကြာခင်မှာပင် မျက်လုံးများမှေးလာပြီး အိပ်ချင်စိတ်များဖြစ်လာစဉ် မမူယာနွယ်က ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာရာမှ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။ ည ၁၂နာရီခန့်အချိန် တစ်ရေး နိုး၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင်လည်း မမူယာနွယ်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်

ထဲ၌ပင် ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သိလိုက်ရတာကတော့ ကျွန်တော်လည်း မူးယစ်သားကောင် အမိုက်ကောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ကိုဇော်ပြောပြနေသည်ကို နားထောင်ရင်းကပင် “စိတ်ဝင်စားဖို့ တောင် ကောင်းလာပါလား ကိုဇော်ရဲ့ ဆက်ပြောပါဦး” လို့ ပြောလိုက်ရာ ကိုဇော်က ဆက်ပြောပြလိုက်တာကတော့ ကိုမောင်ကောက်ဟာ လေးရက် ငါးရက်ပြန်လာမယ် ပြောပေမယ့် တစ်လလောက်အထိ ပြန်မရောက်လာတော့ကျွန်တော်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါး သားကောင်နဲ့ လူမှုရေးဖောက်ပြန်တဲ့ သားကောင် အကြိမ်ကြိမ်ဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်ဆုံး မူးယစ်ဆေးဝါး သားကောင် ဘယ်လောက်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပြီးဘယ်လောက်အထိ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလဲဆိုရင်၊ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ မမူယာနွယ်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူ အိပ်နေပြီး ခေါင်းအုံးထဲကို ၅ သုံးလုံးခိုးကရက်ကဆေးတွေနဲ့ ဘီဗုံးဖြူဆေး

နဲ့တွေ့ အပြည့်ရောထည့်ထား
ပြီး အိပ်တဲ့ခုတင်ဘေးမှာလည်း
ခခေါင်းတစ်လုံးထား ခေါင်းအုံး
ထဲကို ပိုက်တစ်ချောင်းတပ်ထား
ပျက် မီးရှို့ရှုနေရာမှ ခေါင်းအုံး
ထဲက ဆေးတွေလည်းကုန် လူ
ပည်းသေပြီး အခေါင်းထဲက အ
ကျဖြစ်အောင်တောင် စိတ်ကူး
ယဉ်ခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း
စိတ်ကူးယဉ်ချင်တိုင်းယဉ်၊မူးယစ်
ဆေးဝါးသားကောင်ဖြစ်ချင်တိုင်း
ခွဲစိ၊လူမှုရေးဖောက်ပြန်ချင်တိုင်း

ဖောက်ပြန်နေရာက၊ မကြာခင်
ရက်ပိုင်းမှာပဲ၊ကိုမောင်ကောက်
နဲ့ကိုထွန်းတောက်တို့ နှစ်ယောက်
နယ်စပ် တစ်နေရာမှာ မူးယစ်
ဆေးဝါးတွေနဲ့ အဖမ်းခံလိုက်ရ
တယ်လို့ သတင်းအတိအကျကြား
လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်
အသိတရား တစ်ခုရလာတယ်။

“ငါဟာ ဝန်ထမ်း တစ်
ယောက် ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေလို့
မသင့်တော်တော့ဘူးဆိုပြီး မမူ
ယာကိုယ်တောင် ဘာမှမပြော
အသိမပေးဘဲ အဆက်အသွယ်

အားလုံးဖြတ်ပြီး သူတို့အိမ်ပေါ်
ကပါ တစ်နေရာကိုပြောင်းနေခဲ့
ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးကိုပါ နည်း
မျိုးစုံနဲ့ မရရအောင် ဖြတ်ခဲ့ပါ
တယ်ဗျာ”လို့ပြောနေသော်လည်း
ကိုဇော်ဟာ ပြောနေရင်းက တ
ဝါးဝါးနဲ့ သမ်းလိုက်၊ ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်လိုက်၊ မျက်ရည်တွေကျလိုက်
ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
မူးယစ်ဆေးဝါး ဖြတ်တာမကြာ
သေးဘူး။ သုံးနေကျအချိန် မသုံး
ရလို့ဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာတွေ ပြနေ
တယ်ဆိုတာကို အတွေ့အကြုံ
များအရ သိလိုက်ရပါတယ်။

(၄)

ဪ ကြောက်စရာ
ကောင်းလိုက်တဲ့။ လူကိုအညွန့်
တုံးစေနိုင်တဲ့၊ သေစေနိုင်တဲ့ မူး
ယစ်ဆေးဝါးရယ်၊မြေကြီးပေါ်မှာ
ပေါက်နေကြတဲ့ ဘိန်းပင်၊ ကို
ကားပင်၊ ဆေးခြောက်ပင်တွေ
က တစ်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မူး
ယစ်ဆေးဝါးတွေက မြေကြီးပေါ်
မှာ အတူနေထိုင်တဲ့ လူသား
တွေကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးပြီး
နှိပ်စက်နေတာပဲလို့တောင်
ကလေးတွေေးတွေေးမိလိုက်ပါတယ်။
တကယ်တော့လည်း အပင်တွေ

ကျွန်တော်လည်း
စိတ်ကူးယဉ်ချင်တိုင်းယဉ်၊မူးယစ်
ဆေးဝါးသားကောင်ဖြစ်ချင်တိုင်း
ဖြစ်၊လူမှုရေးဖောက်ပြန်ချင်တိုင်း
ဖောက်ပြန်နေရာက၊ မကြာခင်
ရက်ပိုင်းမှာပဲ၊ကိုမောင်ကောက်
နဲ့ကိုထွန်းတောက်တို့နှစ်ယောက်
နယ်စပ်တစ်နေရာမှာ . . .

က လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ အပင်တွေကို လူတွေက အမျိုးမျိုးပြုပြင် ပြောင်းလဲပြီး မူးယစ်ဆေးဝါး အမျိုးမျိုး ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ကြပြီး လူသား အချင်းချင်း သတ်နေကြ၊ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်နေကြတာပါ။

နိုင်ငံတော်ကလည်း လူတွေ ဒုက္ခမရောက်အောင် ဒီ အပင်တွေကို မစိုက်ရတဲ့အပြင်၊ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနက “မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာ ဥပဒေအမှတ်-၁/၉၃ အရ အမိန့်ကြော်ငြာစာထုတ်ပြန်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါး ၁၂၅ မျိုးကို သတ်မှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် အမိန့်ကြော်ငြာစာနဲ့လည်း ဘိန်းစာပင်၊ မှိုပင်တစ်မျိုးနဲ့ရှားစောင်းပင်တစ်မျိုးကိုပါ မူးယစ်ဆေးဝါးများအဖြစ် သတ်မှတ်ကြေညာခဲ့သည့်အပြင် အင်မိဖက်ထမင်း (Amphetamine)အပါအဝင် ဆေးဝါး ၂၈မျိုးကိုပါ မူးယစ်ဆေးဝါးများအဖြစ် ကြေညာခဲ့ပါသေးသည်။

နိုင်ငံတော် အစိုးရ အနေဖြင့်လည်း လူများကို လူညွန့်

တုံး၍ သေစေနိုင်သည်အထိ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေသော မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ၊ အန္တရာယ်မှ တားဆီးကာကွယ်နိုင်ရန် ဗဟိုအဖွဲ့၊ ပြည်နယ်၊ တိုင်းအဖွဲ့၊ ခရိုင်အဖွဲ့၊ မြို့နယ်အဖွဲ့၊ ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာအဖွဲ့များကိုပါ ဖွဲ့စည်းလျက် လုပ်ငန်းတာဝန်အသီးသီးကိုပါ ချမှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးများကိုလည်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း၊ ဆေးကုသပေးခြင်းတို့ကိုလည်း ဥပဒေနှင့်အညီ ထိရောက်စွာ အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများအား အမိန့်၊ ညွှန်ကြားချက်နှင့်ဥပဒေများအတိုင်း ထုတ်ပြန်ထားသည်ကို မလိုက်နာလျှင်လည်း အနည်းဆုံးထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်မှ၁၅ နှစ်အထိနှင့် အကန့်အသတ်မရှိ ထောင်ဒဏ်အပြင် သေဒဏ်အထိပါ သတ်မှတ်ထားပါသည်။

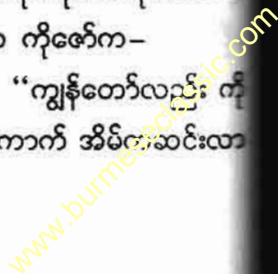
ဒီလောက်အထိ အမိန့်ညွှန်ကြားချက်များ၊ ဥပဒေများ ထုတ်ထားပြီး လိုက်နာခြင်းမရှိ

သူများကို ကျူးလွန်တဲ့ပြစ်မှု အမျိုးအစားအလိုက် ထောင်ဒဏ်မှ သေဒဏ်အထိပါ သတ်မှတ်ထားသည့် လူများကို သေသည်အထိ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေသော မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ဘာကြောင့် အသုံးပြုခဲ့ရသလဲ ကိုဇော်ရယ်လို့သာ စိတ်ထဲမှာ ရင်နှင့်ရင်နာစွာနှင့်ပင် ကိုဇော်ကိုအပြစ်တင်လိုက်မိပါသည်။

(၅)

ကိုဇော်ရဲ့ သေသည်အထိ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မှုများ နောင်တစကားများကို ကြားရပြီး နောက် ကျွန်တော်လည်း ကိုဇော်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိနေရာက “ကဲ ကိုဇော်ရဲ့ ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ အကြောင်းများကို သိလိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနဲ့ ရင်နာရပါတယ်။ ကိုဇော်ရယ်လို့ ပြောလိုက်မိပြီး နောက်ဆုံး ကိုမောင်ကောက်၊ မမူယာနွယ်တို့ မိသားစုတွေရော ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”ဟု ကိုဇော်ကိုဆက်မေးလိုက်ရာ ကိုဇော်က-

“ကျွန်တော်လည်း ကိုမောင်ကောက် အိမ်ထဲဆင်းလာ

ရှုထောင့်မှသင်ကြားရသင့်စရာများ

ပြီးကတည်းက သူ့အိမ်ကိုတစ် ခါမှ ပြန်မသွားခဲ့ပါဘူး။ နောက် ဆုံးအသိ တစ်ယောက်ဆီက ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းကတော့ ကို မောင်ကောက်နဲ့ ကိုထွန်းတောက် တို့နှစ်ယောက်ဟာ နယ်စပ်တစ် နေရာမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေကို ရောင်းဖို့အတွက်လက်ထဲမှာဖမ်း မိခြင်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခြင်း တို့အတွက် စစ်ဆေးပေါ်ပေါက် ချက်တွေအရ ထောင်ဒဏ် (၁၅) နှစ် ကျသွားတယ်လို့ ကြားရပါ တယ်။ မမူယာနွယ်ကလည်း သူ့ အိမ်လာနေကျ မူးယစ်ဆေးဝါး အရောင်းအဝယ်သမား တစ် ယောက်နဲ့လိုက်ပြေးတယ်။ သား ဖြစ်သူ မောင်ကောင်းထက်က လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ အနေနီး နေတော့ မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသွားပြီး သုံးစွဲရန်အတွက် မူးယစ်ဆေးဝါး ကို လက်ဝယ်ထားရှိသည်ကိုဖမ်း မိသွားသဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် အချခံရပြီး ထောင်ထဲမှာ ရောက် နေပါတယ်။ သမီးဖြစ်သူ ပပနွယ် ကတော့ သူတို့အိမ်မှာ ကျောင်း မှီ/ ကျောင်းကြို လုပ်နေတဲ့

ကောင်လေးနဲ့ လိုက်ပြေးတယ်။ ဒီကောင်လေးကလည်း မူးယစ် ဆေးစွဲနေတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်ဗျာ” လို့ ပြောပြ သိ လိုက်ရတော့ ကြားရတဲ့ ကျွန် တော်ပင် ကိုဇော်နှင့်အတူ ကို မောင်ကောက်တို့ မိသားစုအ တွက် ရင်နှင့်အောင် ခံစားလိုက်ရ ပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ကိုဇော်နဲ့ ကိုမောင်ကောက်တို့ရဲ့ မိသားစု အားလုံး ဇာတ်လမ်းဟာ ကြားရသူတိုင်းအတွက် ရင် နာစရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ် နေမှာအမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ သော်လည်း ဘယ်သူမပြု မိမိ မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုဇော်ပြော ပြခဲ့သော ဤဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်း အား အမည်များပြောင်းလဲ ဖန် တီး တင်ပြလိုက်ရသော်လည်း ဇာတ်လမ်းမှ ဇာတ်ကောင်အချို့ မှာ မူးယစ်ဆေးဝါး၏ ဒုက္ခပေးမှု ကြောင့်၊ လူ့ဘဝမှ ပျောက်ကွယ် သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ “မူးယစ်ဆေး ဝါး သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသူများ အကြောင်း”ကို အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ မူးယစ်ဆေးဝါးအလွဲ သုံး စားမှုနှင့်တရားမဝင် ရောင်းဝယ် မှုများ တိုက်ဖျက်ရေးနေ့ဖြစ် သည့် ယခုနှစ် ဇွန်လ ၂၆ ရက် နေ့မှ နေ့စဉ်ရက်ဆက် နောက် နှစ် နောက်နှစ် ဇွန်လ ၂၆ ရက် နေ့များတိုင်အောင် မူးယစ်ဆေး ဝါးအလွဲသုံးစားမှုနှင့် တရားမဝင် ရောင်းဝယ်မှုများအား လူသား တိုင်းက ခွန်အား စွမ်းအားရှိသမျှ တိုက်ဖျက်နိုင်ကြရန်နှင့် သင်ခန်း စာများယူနိုင်ကြရန်မူခင်းရှုထောင့် မှ မူခင်းဖြစ်ရပ်မှန်အား ပုံဖော် ဖန်တီး တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မူးယစ်ကင်းစင်သော ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ် လျက်-

မောင်မောင်မြင့်
(ဥဒ္ဓါရီ၊ သစ်)

ကျွန်မချစ်တဲ့သူ

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး

ရွှေစာအုပ်အဖွဲ့ရသံစုံမဂ္ဂဇင်း

“ကျွန်မချစ်တဲ့သူ”

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး

“သမီး ချစ်သူရှိနေပြီ

လား။”

“ချစ်ကော ချစ်တတ်ရဲ့

လား။”

ဒီစကားတွေက အမေ့

နှုတ်ဖျားကနေ ထွက်လာတဲ့စကား။

ကျွန်မကို ပြောခဲ့တဲ့စကား။ ကျွန်မ

တို့ ချစ်သူရှိနေပြီလား။ ချစ်တတ်ပြီ

တဲ့လား ---။

x x x

အဖေ့ အသုဘချပြီး ၊

သုသာန်ကအပြန်မှာတော့ ကျွန်မ

တို့အိမ်လေးထဲမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်

ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အမေ့ခမျာ အဖေ

သေခင်နဲ့ သေပြီးတဲ့အချိန် အသု

ဘချပြီးတဲ့ အခုအချိန်အထိ ငိုခဲ့တာ

ဘောင် မျက်ရည်က မကုန်နိုင်ဘူး။

“ကိုအေးကျော်ရယ် ...

ခြစ်ရလေတော်”

ပြောရင်းငိုရင်းနဲ့မို့ အမေ့

ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မရော၊ အစ်ကို

ကြီးရော မောင်လေးဖြစ်သူပါ မျက်

ရည်တွေနဲ့လေ။ ဪဘော် ... ဘဝဆို

တာ အိမ်မက်ဆိုရင် သေခြင်းတရား

ဆိုတာ အိမ်မက်ထဲက သွေးပျက်စ

ရာတွေပဲ ဖြစ်တော့မပေါ့လေ။ အဲဒီ

အိပ်မက်သေးသေးလေးလောက်

သာနေကြရတဲ့ ဘဝဆိုတဲ့ တံလျှပ်ပ

မာဏာလေးထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာ

က အရာရာကို ပြောင်းလဲပေးနေခဲ့

တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ် ---။

ကြည့်လေ။ ကျွန်မချစ်တဲ့

အဖေ၊ အမေချစ်တဲ့အဖေ၊ အစ်ကို

ကြီးနဲ့ မောင်လေးချစ်တဲ့ အဖေ သေ

သွားပြီ။ အပြန်လမ်းကို သွားခဲ့ပြီ။

အဖေဆိုတာ အမေ့အပေါ်ရော

ကျွန်မနဲ့ သူ့သားနှစ်ယောက် အပေါ်

မှာရော သိပ်ကိုချစ်ခဲ့တာ။ အဲ- ချစ်ခဲ့

ပေမယ့် မလွဲမရှောင်သာတော့တဲ့အ

ချိန်၊ သေချိန်ရောက်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ

တော့ လမ်းခွဲသွားကြတာပဲလေ။

“တိတ်ပါတော့ အမေရယ်

... နော်”

အစ်ကိုကြီးချစ်မောင်က

ပြောရင်း အစ်မေ့ကို ချော့တယ်။

ချော့နေတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့မျက်လုံး

တွေမှာလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့။

မောင်လေး ချစ်အေးမှာတော့ အိမ်

ထောင့်မှာထိုင်ရင်း လက်နဲ့မျက်နှာ

အုပ်ပြီး ငိုနေရှာတာ။ ကျွန်မမှာ

တော့ ဖြေဆည်ရာမရဖြစ်နေရင်းနဲ့

အမေ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့

အသံတိတ်ငိုနေမိတယ်လေ ---။

ဒီနှစ် ကျွန်မခြောက်တန်း

တက်တဲ့နှစ်၊ မောင်လေးချစ်အေး

ငါးတန်းတက်တဲ့နှစ်။ အစ်ကို ချစ်

မောင်ကတော့ စီးပွားရေးအခြေအ

နေအရ မတက်နိုင်လို့ ကျောင်းထွက်

ခဲ့ရရှာတာ။ လေးတန်းအောင်အပြီး

ငါးတန်းတက်မယ်အလုပ် ကျောင်း

ထွက်၊ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အ

လုပ်တွေလုပ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝမျိုး။

အခု ကျွန်မအသက်

ဆယ့်တစ်နှစ်၊ မောင်လေးအသက်

က ဆယ်နှစ်။ အစ်ကိုချစ်မောင်အ

သက်က တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်။

ဒီအချိန် ဦးစီးဦးရွက်ပြုပြီး မိသားစု

စားဝတ်နေရေးကို ရှာကျွေးခဲ့တဲ့

အဖေ---။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ

ချစ်တဲ့ အဖေ---

အဖေချစ်တဲ့ မိသားစု--။

ဝေးခဲ့ကြပြီ။ အချစ်ဆို

တဲ့အရာက တကယ်ဝေးကြရတော့

မှ တကယ်လွမ်းကြရတာပါလားလို့

နားလည်မိလိုက်တဲ့ ကျွန်မ---။

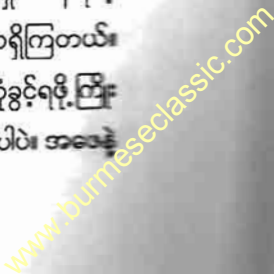
x x x

နှလုံးသားနဲ့ရှင်သန်ရတဲ့

လူတိုင်း အချစ်ဆိုတာရှိကြတယ်။

အချစ်ရှိတော့ ပေါင်းဆုံခွင့်ရဖို့ ကြိုး

စားတတ်ကြတာချည်းပါပဲ။ အဖေနဲ့

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်၊ ရသစုံဗဂ္ဂစင်း

အမေတို့ရဲ့ဘဝက ဘဝတူဆင်းရဲ သားအချင်းချင်းဖြစ်ပေမယ့် အချစ် ဆိုတဲ့အရာကိုတော့ ခင်မင်မှုနဲ့ရပ် တန့်မသွားနိုင်ကြဘူး။ ခင်မင်မှု ထက်ကျော်လွန်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ချစ် ခဲ့ကြတယ်လေ။

“ဟုတ်တယ်အေးရင် ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်”

ဆင်းရဲပေမယ့် အရိုးရှင်း ဆုံးပြောခဲ့တဲ့စကား။

“ကိုကျော်အေးကလဲ ... ဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ အေးရင်ရှက် တယ်”

အဲဒါ- အဖေ့ကို အမေက ပြန်ချစ်တဲ့ အဖြေပေးခဲ့တဲ့စကား။

ချစ်ပါတယ်လို့ မပြောပေမယ့် အမေ့ မျက်လုံးတွေက အဖေ့အချစ်ကို လက်ခံသလို ကြည်နေတာကိုး။ ချစ် သူတွေဘဝ ရောက်ပြီးတဲ့နောက် နှစ်ဖက်မိဘတွေ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ကန် တော့တစ်ပွဲပြင်၊ လူကြီးသူမ လေး ငါးဦးနဲ့ မင်္ဂလာပွဲပြီးလိုက်ကြတာ။

နလုံးသားရှိတဲ့ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ဘဝက အချစ်နဲ့တည် ဆောက်လိုက်ကြရင်းနဲ့ ပေါင်းဆုံခွင့် ရခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက်၊ အမေက အ ဖေ့မိဘတွေဆီ အပြီးလိုက်ခဲ့ပြီး ဘဝကို ထူထောင်ခဲ့ကြတာတဲ့။

အိမ်ထောင်ကျအပြီးအ ဖေက ထွန်ငှား၊ ထယ်ထိုးအလုပ်

လုပ်တာရှိသလို၊ တောလည်ထွက် တာ၊ ထင်းခုတ်ထွက်တာလည်းရှိခဲ့ အမေကတော့ ပျိုးနုတ်ကောက်စိုက် ပဲသိမ်းငရုတ်ဆွတ် အလုပ်အပြင် ဟင်းရွက်ရောင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ ဘဝ ဝမ်းမီးကို ဖြေရှင်းရင်းနဲ့ ကိုယ်ဝန် ရှိခဲ့တာအမေ---။

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော် အေး ... ကျုပ် ... ဟိုဒင်းရှိနေပြီ တော့”

ဗိုက်ကို ပွတ်ရင်း ဖြော တော့ အဖေ့ခမျာ သိပ်ကိုဝမ်းသာ သွားတယ်။

“တကယ်နော်၊ အေးရင်” “အင်း”

အဲဒီနောက်မှာတော့ အ မေ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ရော၊ မမြင် ရတဲ့ ရင်သွေးအတွေးကြောင့်ရော အဖေက အမေ့ကိုတော့ အလုပ်မ ခိုင်းတော့ဘူး။ နောက်တော့ အမေ မွေးလာတော့ သားယောက်ျား လေး။

“သားဦးမို့ ချစ်လွန်းလို့ ချစ်မောင်လို့ အမည်ပေးမယ် အေး ရင်”

“အင်း ... ကောင်းသား” အဲဒါနဲ့ အစ်ကိုချစ်မောင် မွေးအပြီး၊ နောက်တစ်နှစ်အကြာ

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်အေး ... ကျုပ် ... ဟိုဒင်းရှိနေပြီတော့”

ရှုထောင့် ဖွဲ့သဖြင့် ရာသီဥတုပေး

ကျွန်မကို ဆက်ပြီးမွေးခဲ့တဲ့ အမေ။

“ဟား-ရုပ်ကလဲချော၊ အသားအရေကလဲကောင်း။ ကုသိုလ်ကံထူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟေ့၊ ဒါကြောင့် ပွေးနုလို့ အမည်ပေးကြတာပေါ့။”

အစ်ကိုချစ်မောင် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ ကျွန်မကိုမွေးတော့ပေးတဲ့အမည်က ပွေးနုတဲ့။ နောက်တစ်နှစ်ကြီးတစ်နှစ်ငယ် သဘောနဲ့ နောက်ထပ် မောင်အငယ်လေး ချစ်အေးကို မွေးပြီးနောက် လုံးဝကလေးမယူခဲ့ကြ တော့ဘူး။

“ဟုတ်တယ်အေးရင် ... ကလေးသုံးယောက်ဆို တော်ရောပေါ့။ နောက်ထပ် သားသမီး မယူတော့နဲ့။ သားသမီးနည်းရင်လဲ မကောင်း။ များပြန်ရင်လဲ အဆင်မတတ်ဘူးတဲ့”

စီမံကိန်းချခဲ့တဲ့ အဖေအကြံ၊ ဒီအကြံကြောင့် နောက်ထပ် သားသမီးမယူတော့ဘဲ ကျွန်မတို့ ဘဝကိုသာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ အဖေနဲ့အမေ။ အရင်ကထက် အလုပ်ပိုလုပ်ခဲ့တဲ့ အဖေ။ အရင်ကထက် ကျွေးမွေးပေးခဲ့တဲ့ အမေ။

အစ်ကို ကျောင်းလိုက်

ရွယ်ရောက်တော့ ကျွန်မနဲ့မောင်လေး ကျောင်းမလိုက်ရသေးဘူး။ ကျောင်းသွားတိုင်း နှုတ်ဆက်တဲ့ အစ်ကို။ ကျောင်းပြန်လာရင် စာကျက်တတ်တဲ့အစ်ကို။ နောက်နှစ်အစ်ကို နှစ်တန်းအရောက် ကျွန်မတစ်ကန်းတက်၊ မောင်လေးချစ်အေး ကျောင်းမလိုက်သေးဘူး။ နောက် အစ်ကို သုံးတန်း၊ ကျွန်မနှစ်တန်း၊ မောင်လေးက တစ်တန်းအတက် ---။

မောင်နှမသုံးယောက်၊ ကျောင်းသွားအတူတူ၊ ကျောင်းပြန်အတူတူ---။

ကျွန်မတို့ကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေတဲ့ အဖေ။ ဝမ်းသာနေတဲ့ အမေ။ ဆုံးမစကားတွေ ပြောခဲ့တဲ့အဖေ။ ကြိုးစားဖို့ပြောခဲ့တဲ့ အမေ။ အဲဒါ--- အချစ်စိတ်ကြောင့်၊ သံယောဇဉ်ကြောင့်၊ မေတ္တာတရားကြောင့် ---။

နောက်တော့ အစ်ကိုချစ်မောင် လေးတန်းမြေအပြီး ငါးတန်းတက်မယ်အလုပ် ကျောင်းက အပြီးထွက်လိုက်ရတယ်လေ---။

“စိတ်မကောင်းဘူး သားရယ် ... နော်။ မင်း ... ကျောင်းထွက်တော့၊ အဖေနဲ့အတူ တောထဲလိုက်

လုပ်ကွာ ... နော်”

အဖေစကား နားထောင်ရင်း အစ်ကိုချစ်မောင် မျက်ရည်ကျနေတယ်။ အမေ အားလုံးရှင်းပြပါတယ်။ ဒီနှစ်ထဲရောက်မှ အဖေခမျာ အလုပ်ကပင်ပန်းလွန်းတော့ ကျန်းမာ ရေး ချ။ ချာ လာ တယ် ။ အရင်ကလို သွက်သွက်လက်လက် မရှိတော့ ဘူး။ ပိန်လည်း ပိန်သွားတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ပြီးတော့ ထွန်ငှား၊ ထယ်ထိုးအလုပ်ထက် တောထဲသွားသားကောင်ရှာတာ၊ ထင်းခုတ်တာ လောက်ပဲလုပ်တော့တဲ့ အဖေ။ အမေခမျာမှာလည်း အဖေခုတ်ပေးတဲ့ထင်း၊ အဖေရှာလာတဲ့သားကောင်တွေ ရောင်းရုံ၊ ဟင်းရွက်ခူးရောင်းရုံ သာလုပ်နေရတာ။ ဒီအလုပ်ရဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ သားသမီးသုံးဦး ကျောင်းထားပေးလို့ မဖြစ်တော့တဲ့အခြေအနေ။ ဒီအကြောင်းတွေ ရှင်းပြရင်း အစ်ကိုချစ်မောင် နားလည်သွားတယ်။ မငိုတော့ဘဲ ကျောင်းထွက်ပါ့မယ်လို့ ပြောရှာတယ်။

“ကျွန်တော် ... ကျောင်းထွက်ပါ့မယ် အဖေရယ် ... နော်”

ဒီတုန်းက ကျွန်မရင်ထဲ အတော်ခံစားခဲ့ရတယ်။ သာသနာ့

ရှုထောင့်ပြောင်းလဲခြင်း

တရား အကြောင်းချင်းရာကိုလည်း မကျေနပ်ချင်ဘူး။ မြေနိမ့်ရာလုံ စိုက်ချင်တဲ့ အကုသိုလ်တရားရဲ့ တိုက်ကွက်ကို ရင်ဆိုင်ချင်ပေမယ့် ကုသိုလ်တရား အားနည်းခဲ့လေတော့ ဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်ရဲတော့တဲ့ ဘဝ မျိုးဆိုတော့ ဖူးထောက် အရှုံးပေး ရုံက လွဲလို့ ဘာတက်နိုင်မှာလဲ။

ကျောင်းတွေဖွင့်တော့ ကျွန်မနဲ့ မောင်လေးကျောင်းသွား တော့ အစ်ကိုခမျာ ငေးကြည့်ရင်းနဲ့ လေ။

“ညီမလေး ကောင်း ကောင်းသွားနော်၊ ညီလေးကို ဂရု စိုက်၊ စာလဲကြိုးစား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကို”
ပြောရင်း နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်မတို့ ကျောင်းလာခဲ့ပေမယ့် အစ်ကိုကတော့ အဖေနဲ့တောထဲ လိုက်ရတယ်။ အဖေနဲ့ တောထဲ ထွက်ရတယ်။ အဖေနဲ့လိုက်ရရင် ဆင်းခွေသယ်ရ၊ သားကောင်တွေ ကောက်ရတဲ့ အစ်ကို။ အဖေနဲ့လိုက် ရရင်လည်း ဟင်းရွက်ခူးရတဲ့ အစ် ကို။ အဖေနဲ့ရွာထဲလိုက်ပြီး သား ကောင်တွေရောင်း၊ ထင်းတွေဟင်း ရွက်တွေ ရောင်းရတဲ့အစ်ကို။ အစ် ကိုကိုကြည့်ပြီး မချင့်မရဲနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့

ကျွန်မ။ ပြီးတော့ အဖေနဲ့အမေကို ကြည့်ပြီး မိဘဝတ္တရားနဲ့ တာဝန် တွေကျေလွန်းလှပါလားဆိုပြီး သနား မိတဲ့ကျွန်မ။ နားလည်မိတဲ့ ကျွန်မ - --။

အဲသလိုနဲ့ ကျွန်မနဲ့ မောင်လေး ကျောင်းအတူတူ တက် ရင်းနဲ့ အဖေနဲ့အမေ အရိပ်ကိုခိုရင်း၊ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ချွေးစက်တွေ ကျနေ တာကိုကြည့်ရင်း ခြောက်တန်းအ တက်၊ မောင်လေးချစ်အေး ငါးတန်း အရောက်၊ အဖေဆုံးပါးခဲ့တယ် လေ။

“ကျောင်းတွေ ဖွင့်တော့ မယ်နော် အေးရင်”

တောထဲကထင်းခုတ်ရာ ကအပြန် အဖေက အမေ့ကို ပြော ခဲ့တဲ့စကား။ ကျနေတဲ့ချွေးစက်တွေ ကို လက်ဖမိုးမည်းကြီးနဲ့ ဘယ်ပြန် ညာပြန်သုတ်ရင်း ပြောခဲ့တဲ့အဖေ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မသိ တယ်။ အစ်ကိုကြီးရော မောင်လေး ပါသိတယ်။ ကျောင်းတွေဖွင့်ရင် ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်အတွက် အဖေပူနေ တာ။

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော် အေး”

“ငွေလိုပြီလေ---” လို့ အဖေက ကျွန်မတို့ကို မသိမသာအထဲ ခတ်ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး ပြော ခဲ့တယ်။ အမေက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြုံးပြခဲ့တာ၊ အမေ့အပြုံးတွေက ခပ် ချိုချို၊ ခပ်သဲ့သဲ့လေး။ နောက်တော့ အဖေ့ခမျာ ထင်းခုတ်ခားကြီးကို သွေး၊ အရင်ရက်ကထက် ထင်းတွေ ပိုခုတ်၊ ရွာထဲလှည့်ရောင်း။ အခြား ရွာတွေလည်းရောင်း။ ပြီးတော့ တောလည်ထွက်ရင် အရင်က နေ ခင်းသာထွက်တဲ့အဖေ။ အခု ညပိုင်း ပါထွက်။ ပြောင်းခင်းတွေ၊ နှမ်းခင်း တွေထဲအိပ်တဲ့ တောစာဝါတွေကို ပိုက်ထောင်ပြီးဖမ်း။ အခုည တော လည်ထွက်ရင် မိုးလင်းခါနီးမှပြန် လာ။ ရလာတဲ့ငှက်တွေကို အဖေ

ရှေးဟောင်းအနုပညာရေး

နတ်၊ အမေကလှည့်ရောင်း နာရီ
ဝက်ခန့်ပဲအိပ်။ ပြီးတော့ ထင်းခုတ်
ထွက်။ အဖေပင်ပန်းသလို အမေ
လည်းပင်ပန်း--။ အစ်ကိုကြီးက
လည်း မနားရရှာတဲ့ဘဝ။

ကျောင်းဖွင့်လို့တစ်လအ
ကြာ၊ အဖေတစ်ဦးတည်း ညပိုင်း
တောလည် အထွက်မှာတော့
ပြောင်းခင်းစပ်က ပိုးထိခဲ့တာ။ ပိုးထိ
တာသိတော့ အဖေခမျာ တစ်ဦး
တည်းအိမ်အရောက်ပြန်လာ။ အိမ်
ပေါက်ဝအဝင် ဘိုင်းခန့်ပစ်လဲကျ
သွားတာ---။

“ဟင် ကိုကျော်အေး ...
ဘာ ... ဘာဖြစ်”

“အေး ... အေးရင် ငါ ...
ငါ ... ပိုးထိလာပြီ အဲ ... အဲဒါ ...
ငါ ... နေရတော့မယ်မထင်ဘူး။ ငါ
... ငါလဲရင် ကလေးတွေနောင်ရေး
စိတ်မချဘူးဟာ။ ဒီ ... ဒီတော့ ...
နင် ... နင် ... ကလေးတွေကို ဆုံးမ
သွန်သင် ... ပြီးတော့”

အဖေက ကျွန်မတို့မောင်
နှမသုံးယောက်ကိုကြည့်ရင်း ပြော
နေတယ်။ အသံကတုန်ခါနေတယ်။
မြွေက မြွေဆိုး။ ဒီတော့ အဆိပ်

တက်တာ မြန်တယ်။ အဖေတစ်
ကိုယ်လုံးညှိနေပြီ။ ပြောရင်း ဇက်
ကျိုးကျသွားတဲ့ အဖေ---။

“ကို ... ကိုကျော်အေး”
“အဖေ ... အဖေ ...”
“အဖေ”

အော်သံက အပြိုင်၊ ဝိုသံ
က အပြိုင်။ ကျွန်မတို့ အော်ဟစ်ဝို
သံကြောင့် ဘေးအိမ်ကလူတွေအား
လုံး ရောက်လာကြတယ်။ အကျိုး
အကြောင်းသိတော့။ ညတွင်းချင်းပဲ
အဖေအလောင်းပြင် နောက်ရက်
အသုဘချ။

အဖေရှုပ်လောင်းကို မြေ
မြှုပ်လို့ မြေဖို့တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ
နှလုံးသားတွေ ကြွေကျနေသလိုမျိုး
ခံစားနေခဲ့ရတယ်။ အမေကတော့
ရှိုက်ကြီးတငင်ဝိုရင်း အဖေကို ကြည့်
နေတာ။

“သွားတော့ ကိုကျော်
အေးရယ် ... အရင်က ... တော်
သွားရင် ပြန်လာမယ်ဆိုပြီး မျှော်ခဲ့ရ
တာ။ အခု ... တော်က မပြန်လမ်း
သွားပြီဆိုတော့ ---”

“အဖေရယ်--”

အဖေ့ကို ကန်တော့။
သုသာန်မြေကို ကျောခိုင်းပြီးပြန်ခဲ့
တဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစု မောင်နှမသုံး

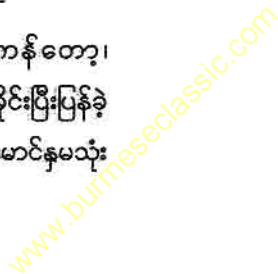
အသံက တုန်ခါနေတယ်။

မြွေက မြွေဆိုး။

ဒီတော့ အဆိပ်တက်တာ မြန်တယ်။

အဖေတစ်ကိုယ်လုံးညှိနေပြီ။

ပြောရင်း ဇက်ကျိုးကျသွားတဲ့ အဖေ---။

ယောက် ငိုရင်းရှိုက်ရင်း ---။
အပြန်လမ်းက ခြောက်
ကပ်ကပ်။

x x x

“သမီးတို့အဖေမရှိတော့
ဘူးဆိုတော့ အမေလုပ်အားနဲ့ သား
ကြီးလုပ်အားနဲ့ ဘဝခရီးဆက်ဖို့ အ
တော်ကြိုးစားရလိမ့်မယ်သမီး။ ဒီ
တော့ ---”

အဖေဆုံးအပြီး တစ်လ
အကြာ တောထဲကပြန်လာတဲ့ အ
မေကပြောလာတယ်။ အမေ ဘာ
ပြောချင်သလဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။
ဘဝဝမ်းရေးတောင်မှ အနိုင်နိုင်ရုန်း
ကန်နေရတာမို့ ကျွန်မတို့မောင်နှမ
ရဲ့ပညာရေးအတွက် အလွန်ခက်ခဲ
တယ်လို့ အမေကပြောတာ။ အမေ
ပြောတာ မှန်တယ်။

“အဲဒီတော့ သမီးကျောင်း
ထွက်မယ်အမေ နော်”

အမေ မပြောခင် အမေ
ကို ကျွန်မပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်
တယ်။ အမေက ကျွန်မကို ကျောင်း
ထွက်ပါလားသမီးရယ်လို့ ပြောမ
ထွက်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျွန်မရင်ထဲ
အရင်ပြောလိုက်တော့ အမေရင်ထဲ
ပေါ့သွားမှာ။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး

သမီးရယ်”

“ရပါတယ်အမေ၊ သမီး
လေ အမေနဲ့အတူ၊ အစ်ကိုနဲ့အတူ
တောထဲလိုက်မယ်၊ ငွေရအောင်ရှာ
မယ်။ ပြီးရင် ဟောဒီမောင်လေးရဲ့
ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်
တော့ထားပေးမယ် အမေ”

ကျွန်မပြောတော့ အမေ
ကငိုတယ်။ အစ်ကိုချစ်မောင်က
ကျွန်မကိုမကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်လှည့်
ငိုနေတာ။ မောင်လေးချစ်အေးက
တော့ ခေါင်းငုံ့ရင်း ရှိုက်နေတယ်။
ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ။ ရေများရာ
မိုးရွာတတ်ပေမယ့် ရေနည်းရာအ
ရပ်မှာတော့ မိုးကခေါင်တာ သဘာ
ဝပဲလေ။ ရေနည်းရာအရပ်မှာ ဖြစ်ရ
တဲ့ငါးတွေလို ရေများရာအရပ်မှာ
ပျော်ချင်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှပြောင်း
ရွှေ့လို့မှ မရတာ။ တောင်ပံပါတဲ့ ငါး
ဆိုရင်လည်း အတောင်ပံအားကိုး
ပြီး ရေများရာအရပ်ကိုပျံ၊ ရေများ
ရာမှာ ပျော်ချင်တာပေါ့။

အခုတော့ ကျွန်မတို့ဘဝ
ရေနည်းငါး။ ငါးရုံပြာလူးဘဝ။ မြေ
နိမ့်ရာ လှံစိုက်ခံနေရတဲ့ဘဝ။ နှုတ်
စွဲနေတဲ့ဘဝ။

“ညီမလေး တကယ်
ကျောင်းထွက်မှာလား”

ဒါ အစ်ကိုချစ်မောင်နဲ့အ
မေး။ ဒီအမေးကို ကျွန်မ ဟန်
ဆောင်ပြီးပြုရင်းခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်
တော့ မျက်ရည် လေးငါးစက်ထဲ
ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျဆင်းသွားတယ်။
မေမေ့မေမေ ခံစားနိုင်ပုံမရ
ဘူး။ အိမ်ထဲဝင် ကျွန်မတို့မသိ
အောင်ငို ---။

“စိတ်မကောင်းဘူးဟာ
အစ်ကိုက ညည်းကို ကျောင်းဆရာ
ဖြစ်အောင်ထားမယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူး
ထားတာ”

မုသားမပါ အညာနတ္တိနဲ့
ပြောခဲ့တဲ့ အစ်ကိုချစ်မောင်ရဲ့ စကား
က ကျွန်မရင်ထဲ အေးမြသွားတယ်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ အစ်
ကိုကြီးရယ် ... နော်”

အစ်ကိုကြီး ဘာမှ မပြော
တော့ဘူး။ နောက်တော့ ခြောက်
တန်းကနေ အပြီးထွက်။ မောင်
လေးကိုကျောင်းဆက်ထား။ အရင်
က ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ပျော်
ခဲ့တဲ့ကျွန်မ။ အခုတော့ အမေနဲ့
အစ် ကိုကြီးနဲ့ အတူတောထွက်။
မောင် လေးချစ်အေးက
ကျောင်းသွား--။

“မောင်လေး ကြိုးစား
နော်”

ရှုထောင့်မှည့်အောင် ရသနာမဂ္ဂဇင်း

“ညီလေး ... ကြီးစားသိ
ထား။ အစ်ကိုတို့ မင်းကို ပညာတက်
ဖြစ်အောင်ထားပေးမယ်။ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငါးတန်းကျောင်းသားကို
ဆုံးမခဲ့တဲ့ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုကြီး။
မောင်လေးရဲ့ အနာဂတ်ဘဝကို
တွေးရင်း အလုပ်လုပ်ရတာကို ပင်
မန်းတယ်လို့ မထင်တဲ့ ကျွန်မနဲ့
အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်မတို့ရဲ့ရည်ရွယ်
ချက်ကိုသိရလို့ ကျေနပ်မှုတွေနဲ့ ရှိ
နေခဲ့တဲ့ အမေ---

အမေခမျာမှာတော့ အ
မေရှိတော့ပေမယ့် သားသမီးသုံး
ဦးရဲ့အလယ်မှာ ဖြေသာသလိုဖြေ
ရင်း နေသာသလိုနေခဲ့တဲ့ အဖြစ်
မျိုး ဒီလိုနဲ့ မောင်လေးခုနစ်တန်း
အောင်သွားတယ်။ လာမယ့်နှစ်ရှစ်
ဆန်း---။

“ညီမလေး”

“ဘာလဲအစ်ကိုကြီး--”

“ဟို-- အမေလေ အ
သက်အရွယ်ကလဲ ကြီးလာပြီ။ တစ်
ဘဝလုံး ပင်ပန်းထားတာရော၊ အ
ဆွဲစိတ်ကြောင့်ရော၊ စိတ်ထောင်း
တိုယ်ကျေဖြစ်နေရှာပြီဟ။

တစ်ခါတစ်လေ တောထဲ
ထွက်ရင် ခြေထောက်တွေမလွတ်

ချင်တော့ဘူး။ မောမောနေရှာတယ်။

ဒီတော့ ဒီနှစ် အမေ့ကို အလုပ်မခိုင်း
တော့ဘူးဟာ။ နားခိုင်းရအောင်”

အစ်ကိုချစ်မောင်စကား
ကြောင့် ကျွန်မ -- အမေ့ကို သတိ
ပြုမိတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အ
သက်အရွယ်ရလာတဲ့ အမေ။ တော
ထဲထွက်ရင် မောနေရှာတဲ့ အမေ။
ပါးရည်နားရည်တွေကျ။ ပိန်ချိုနေတဲ့
အမေ---

“ဟုတ်တယ်နော် အမေ
့ကို အနားပေးကြရအောင်။ အဲဒါ
ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေးတို့
အရင်ကထက် နှစ်ဆပိုပြီး ကြီးစား

မှဖြစ်မှာ”

အဲသလိုနဲ့ မောင်နှမနှစ်
ယောက်တိုင်ပင်။ ပြီးတော့ အရင်က
ထက်အလုပ်ပိုလုပ်။ အမေက ငြင်း
သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်သွား
တိုင်းကိုယ်မပါတော့တဲ့ အမေခမျာ
ကျွန်မတို့ရဲ့ အကြံကို လက်ခံခဲ့ရ
တယ်လေ။ အစ်ကိုက ထင်းခုတ်၊
ကျွန်မကသယ်ပြီးရောင်း။ အစ်ကို
က တောလည်ထွက် ကျွန်မက အစ်
ကိုရတဲ့သားကောင်တွေ ရောင်းရင်း
နဲ့ ဘဝလမ်းကို ဖြေရှင်းရင်း မောင်
လေးရဲ့ပညာရေးကို မြှင့်တင်ပေးကြ
ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ---

ရှုဖော်သည့်အခန်းစာ

ရှစ်တန်းတက်တဲ့ မောင်
လေးချစ်အေး---။

အဲဒီ ရှစ်တန်းနှစ်မှာပဲ
သေ သေခဲ့ရတာ--။

* * *

“ဖြစ်ရလေ--- မောင်
လေးရယ်”

“ညီလေးရာ--- ဖြစ်ရ
လေကွာ”

ညီလေးရဲ့ အလောင်းကို
မြေချခါနီး၊ မောင်လေးရဲ့မျက်နှာ
လေးကို နောက်ဆုံးကြည့်ရင်း ဝိုခံ
ကြရတာ၊ မျက်ရည်မခမ်းနိုင်ကြဘူး။

“လူလေးရဲ့ ... အမေအ
ချစ်ဆုံးကြီးရဲ့။ သေမင်းခေါ်ရာ လိုက်
သွားပြီလား။ သားလေးရဲ့”

ရင်ဘတ်စည်တီးငိုခဲ့တဲ့
အမေ။ ငိုနေတဲ့ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုက
ချောခေါ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်။

“နေရစ်တော့ ... နေရစ်
တော့ သားလေး”

ပြောရင်း မေ့သွားလို့
နှာနပ်ယူ၊ နှိပ်ယူရတဲ့အမေ။ သတိ
ထားပါအမေရယ်လို့ပြောရင်း ကျွန်
မကိုကျွန်မ မေ့မလဲမသွားအောင်
ဂရုစိုက်နေရတဲ့ကျွန်မ။ မောင်လေး
ကို မြေစိုင်းခဲတွေနဲ့ပိုပြီးသွားပြီ။ ကျွန်
မတို့လည်း ရွာထဲဝင် အိမ်ကိုရောက်

ခဲ့ပြီ။ အဖေဆုံးတုန်းက တစ်ခါ အခု
မောင်လေးဆုံးသွားပြန်ပြီ။ ဘဝဆို
တာ သူတရားအတိုင်း သူ့ကံအ
တိုင်း သွားနေကြတဲ့သတ္တဝါတွေ။
သေမျိုးတွေ။ ကံရှိသလောက်နေ။
ကံကုန်ရင် သေရတဲ့အမျိုး။

အခုတော့ ကျွန်မတို့ကို
ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖေနဲ့ မောင်
လေးက စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ စွန့်ခွာသွား
တဲ့သူတွေ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်
မတို့သားအမိသုံးယောက် နေခဲ့ရပြီ
ပဲ။ သေသူကို သေမယ့်လူတွေက
မှန်းပြီး လွမ်းကြငိုကြတာ မဆန်း
တော့ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဘဝအဆက်
ဆက် ငိုလာကြမှာပဲလေ။

မောင်လေး သေခဲ့ရတာ
က အဲဒီနေ့က မိုးတွေမတရားရွာနေ
တာ။ ဒါ မိုးရွာထဲ လေပြင်းထဲကနေ
ကျောင်းသွား။ ထီးမရှိတဲ့ မောင်
လေး။ အဝတ်အစားတွေနဲ့ လွယ်
အိတ်မိုးစိုမှာကြောက်တဲ့ မောင်
လေး။

“မမ ... ဟို ... ပိုက်ဆံအ
ဆင်ပြေရင် ... ထီး ... ထီးတစ်
လက်လောက်၊ ဝယ်ပေးပါလား
ဟင်”

အဲသလို ပြောခဲ့တဲ့ မောင်
လေး။ ဘဝအခြေအနေကိုသိလို့ အ

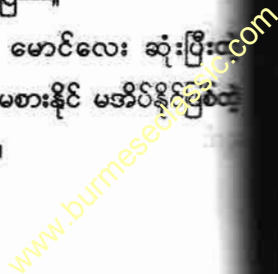
တင်းအကျပ် မပူဆာရှာ၊ ကြိုးစာ
ပြီး သတ္တိမွှေးပြောခဲ့တဲ့ မောင်လေး
“ဒီတစ်ခါ ထင်းတွေ
ရောင်းပြီး မမ ဝယ်ပေးမယ်လေ
နော်”

“ဟုတ်တယ်ညီလေး ဒီ
တစ်ခါ တကယ်ဝယ်ပေးမယ် ညီ
လား”

အစ်ကိုကြီးရော ကျွန်မပါ
ပြောခဲ့သေးတာ။ ဒါပေမဲ့ ဝယ်မပေး
ဖြစ်ဘူး။ အခုတော့ ထင်မှတ်မထား
ပဲရွာတဲ့မိုး။ ထင်မှတ်မထားဘဲ တိုက်
လာတဲ့လေပြင်း။ ဒါနဲ့ ဒီလေပြင်းက
မောင်လေးရဲ့အသက်ကို ခေါ်သွား
တာ။ မောင်လေးခမျာ သစ်ပင်
အောက်အဝင် သစ်ကိုင်းကျိုးကျွန်း
ပိမိပြီး နေရာမှာ ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွား
တာ။

အင်းလေ လူဆိုတာ ခုန်
ရင်လည်းခွဲရမှာ။ မုန်းကြရင်လည်း
ခွဲကြရမှာ။ ပြီးတော့ ချမ်းသာရင်
လည်း သေရမှာ။ ဆင်းရဲရင်လည်း
သေကြရမှာ။ ခုတော့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့
ကျွန်မတို့မိသားစု ဝေးကုန်ကြပြီ။
ဝေးခဲ့ကြပြီ---။

မောင်လေး ဆုံးပြီး
နောက် မစားနိုင် မအိပ်နိုင်ဖြစ်တဲ့
အမေ--။

“အမေ အိပ်နော်၊ ကြိုး
စားအိပ် ... ဘာမှ တွေးမနေနဲ့နော်”
အမေကြိုက်တဲ့ အစာကို
ကျွေး၊ အမေ့ကို ချောရတာက အ
မေ။ အမေကတော့ အရင်တုန်း
ထလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ အဖေပေး
ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ချက်တွေ၊ မောင်လေးပေး
ခဲ့တဲ့ သောကတွေကြောင့် စိတ်ကြေ
ဆိုက်ကြေဖြစ်လို့ ။
အဲသလိုနဲ့ --
အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ --
သူ့အလိုလို သွားနေတဲ့
အချိန်ဆိုတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ လှုပ်
နှားရုန်းကန်ရင်း နေခဲ့ကြတာ---။
အစ်ကိုမှာ ချစ်သူရှိနေသ
လို ကျွန်မမှာလည်း---

ချစ်သူရှိနေပြီလေ---။
x x x
အစ်ကိုချစ်သူက လက်
ထပ်ချင်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း၊ အစ်ကို
က အမေ့ကို ပြောလာတယ်---။
“ဟုတ်တယ်အမေ၊ သူ
က လက်ထပ်ချင်ပြီတဲ့၊ အဲဒါ---”
ဒီစကားကြောင့် အမေ
ရော ကျွန်မပါ ခေါင်းငုံ့နေရင်း စဉ်း
စားခဲ့ရပြီလေ။
“သားရယ် အမေတို့မှာ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တင့်တောင်းတင့်
တယ်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ။
သားရဲ့ဘဝကို သားကောင်မလေး
သိမှာပါ”
“ဟုတ်ပါတယ် အမေ

ကန်တော့တစ်ပွဲ၊ လူလေးငါးဦးနဲ့ဆို
ရင်ရပါပြီ။ ပြောရတာကလဲ ဝတ္တရား
အရပါ။ သားလေ အမေတို့ စိတ်
ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါဘူး။ အသိ
ပေးတဲ့ သဘောပါနော်၊ သားနဲ့
ကောင်မလေးက အားလုံးစီစဉ်ပြီး
သွားပြီ အမေရဲ့။ အမေနဲ့ ညီမလေး
ကို ကြိုပြောထားတာ”
“အင်းလေ အဆင်ပြေရင်
ပြီးတာပါပဲကွယ်နော်”
ကျွန်မ ဘာမှဝင်မပြော
ဘူး။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ယူမယ့် ကောင်မ
လေးကိုလည်း သိတယ်။ ဘဝတူတွေ
ပဲလေ။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားစရာ
မလိုတဲ့ ဘဝမျိုးထဲက။ နှုတ်ခမ်းပဲ့
ချင်းမှုတ်ရမယ့်ဘဝ။ ဆီးသီးနဲ့လဲ
အိုးကွဲဆိုတဲ့ဘဝ။ အသွင်တူ အိမ်
သူဖြစ်ရမယ့်ဘဝ။
နောက်တော့ ကောင်မ
လေးမိဘတွေဆီသွား၊ မင်္ဂလာရက်
ရွေး၊ မင်္ဂလာပွဲ တစ်လအလို၊ အစ်
ကိုကြီးက သူမင်္ဂလာပွဲအတွက် သုံး
ဖို့ငွေရှာခဲ့တယ်လေ။ ထင်းတွေခုတ်၊
တောလည်ထွက်။ ရတဲ့ထင်းတွေ၊
သားကောင်တွေကို ကျွန်မကို ရောင်း
ခိုင်း။ အိမ်အတွက်လည်းသုံး၊ စု
လည်း စုထားခဲ့တဲ့ အစ်ကိုကြီး---။
ဪ--- ဘဝမှာ ထင်

“သားရယ် အမေတို့မှာ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
တင့်တောင်းတင့်တယ်ဖြစ်အောင်
လုပ်နိုင်မှာလဲ။ သားရဲ့ဘဝကို
သားကောင်မလေးသိမှာပါ”

ရွှေတောင်ညောင်ရွှေရတနာမဂ္ဂဇင်း

မှတ်မထားတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တတ်တာ ဘဝရဲ့သစ္စာတရားလေ။ သောကဆိုတာ တောင်ပံပေါက်ပြီးရောက်လာရင်၊ ဒုက္ခတွေကလည်း အဖော်တွေနဲ့ ရောက်လာတတ်တာပဲကိုး။ သေခြင်းဆိုတဲ့ သစ္စာတရားက ကျွန်မတို့မိသားစုကို ဘယ်ဘဝကမျှားအပြီးထားနေသလဲမသိဘူး။ ကြည့်ပါဦးတော့---။

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ တစ်ပတ်အလို အစ်ကိုကြီး ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်လေ---။

“ဖြစ်ရလေ သားကြီးရယ်”

အဖေနဲ့မောင်လေး သေပြီးနောက်၊ သိပ်စကားမပြောတော့တဲ့ အမေရဲ့ အသံလေ။ ကျွန်မတောင်မှ အမေအသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွမ်းနေတဲ့အသည်းတွေ ပိုပြီး ကျွမ်းစေခဲ့တယ်။ အမေ့ခမျာ အစ်ကို့အလောင်းကို ကြည့်ရင်းနဲ့ မငိုတော့ဘူး။ မငိုဘဲနဲ့ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာက ပိုဆိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။

“အမေ ငိုချလိုက်၊ ငိုချလိုက်လေ ... ငို ... ငိုလိုက်”

ငိုသံပါကြီးနဲ့ အမေ့ကို ပြောနေတဲ့ ကျွန်မ။ ဒီတော့မှ ချုံးပွဲ

ချိုငိုလိုက်တဲ့အမေ။ ငိုရင်း ပြောနေတဲ့အမေ---။

“သားကြီးရေ ... မင်းအဖေနောက်၊ မင်းညီလေးနောက် လိုက်သွားပြီပေါ့ဟုတ်လား သားကြီး ... မင်း ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အမေရယ်၊ မင်းညီမရယ်၊ မင်းချစ်သူရယ်ကို မင်း ချစ်ရက်နဲ့ ခွဲခွာသွားခဲ့ပြီပေါ့”

အမေက အစ်ကို့ရုပ်အလောင်းကိုဖက်ရင်း၊ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကိုနှမ်းရင်း ငိုနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မကတော့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားနဲ့ ကိုက်ရင်းကျိတ်ငိုနေခဲ့တယ်။ အစ်ကို့အဖြစ်က တကယ်ကြေကွဲစရာ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ တောထဲ

ထင်းခုတ်ရင်းနဲ့ နေပူလွန်းတော့ နောက် သွေးကြောပြတ်သလိုလို လေဖြတ် သလိုလိုဖြစ်ပြီးတော့ သေခဲ့ရှာတာ။ တောလည်သူတွေတွေ့တော့ အစ်ကို့ အသက်မေ့တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အစ်ကို့ကို အိမ်မှာ သယ်။

အစ်ကိုဆုံးတယ်လို့ကြားတော့ အစ်ကို့ကောင်မလေးရောင်လာပြီး ငိုရှာတယ်လေ။ ချစ်သူဆုံးတယ်ဆိုတော့ ချစ်တဲ့သူငိုတာ မဆန်းပါဘူးလေ။ ဒါနဲ့ နေလယ်ပိုင်း အသုဘချ။ အစ်ကို့ကို မြေမြှုပ်။ အမေကတော့ ပြောရင်းငိုရင်း---။

ကျွန်မကတော့--- အမေ့တုန်းကရယ်၊ မောင်လေးရယ်၊ အစ်

“သားကြီးရေ ... မင်းအဖေနောက်၊ မင်းညီလေးနောက် လိုက်သွားပြီပေါ့ဟုတ်လား သားကြီး ... မင်း ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အမေရယ် မင်းညီမရယ်၊ မင်းချစ်သူရယ်ကို မင်း ချစ်ရက်နဲ့ ခွဲခွာသွားခဲ့ပြီပေါ့”

ရှုထောင့်မှန်းနှင်ရသမျှမဂ္ဂစင်း

ထိုရယ်၊ သူတို့ရှုပ်လောင်းတွေ မြေ မြှုပ်တာကြည့်ရင်း၊ ငိုရင်းနဲ့ ကြံ့ခဲ့ရ ပြီမို့ စိတ်ထဲမှာတော့ အသိတစ်ခု ဝင်လာတယ်။

“ဟင် ... ငါလဲ ... တစ်နေ့ သေရမှာ၊ သူတို့လိုပဲသေရမှာ”

တွေးမိတဲ့ အဲဒီအတွေး။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုရှုပ်အလောင်း မြေမြှုပ် အပြီး အမေ့ကို ချောခေါ်။ အိမ်ကို ပြန်ကြ။ သေတဲ့သူကို သုသာန်ပို့ပေး လိုက်ကြတာက သေမယ့်လူတွေ။ မ သေသေးခင်အချိန်မှာ သေရမယ့် သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်မိကြရဲ့ သား။

ကျွန်မကတော့ ---

x x x

နောက်တော့ အိမ်လေး နာကျန်ခဲ့တာက အမေနဲ့ကျွန်မ။ အ မေကတော့ လုံးဝကိုစကားမပြော တော့ဘူး။ ထမင်းခူးပေးရင် စားချင် စားတယ်၊ မစားချင် မစားဘူး။ ရေ ခပ်ပေးပြန်တော့လည်း သောက်ချင် မသောက်တာ။ အိပ်ချိန်ရောက် ပြန် ခင်လည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ချင် ထိုင် မပြန်ရော---။

သေမင်းကခေါ်သွားကြ တဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ အားကိုး ထားထားရမယ့်လူမရှိတော့ ကျွန်မ

ကိုယ်တိုင်ပဲ တောထဲလိုက်၊ ကြုံရာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ဘဝကိုရုန်းကန်ခဲ့ တာ။ တော်ပါသေးချဲ့။ ကျွန်မမှာ ချစ် သူရှိနေလို့။ ဘဝတူချစ်သူ။ လက် လုပ်လက်စား၊ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ် လှုပ်ရတဲ့ ဘဝတူချစ်သူ။

“ဖွေးနုရယ် ... ငါလေ ... ပြောရမှာအားနာလို့”

“ပြောလေ”

“လက်ထပ်ချင်ပြီဟာ၊ အားနာတာက ဟို ... နင်တို့အိမ်မှာ အပူတွေနဲ့ချည်းကြုံနေရတာ ဆို တော့”

အောင်မြင် က အစ်ကို သေထားတဲ့အကြောင်း ရည်ရွယ်

ပြောလိုက်တာ။

“အပူဆိုတာ လူတိုင်းရှိ တာလေဟယ်၊ လက်တွေ့အပူတွေ သူနဲ့ မတွေ့သေးတာပဲရှိတာပါ။ လူ တိုင်း အဲဒီသေခြင်းကြောင့် ပူတဲ့အပူ မျိုး တွေကြရမှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“နင့်သဘောပဲ အောင် မြင့်”

အဲဒါနဲ့ အစ်ကိုသေပြီး လေးလအကြာမှာ အောင်မြင့်မိဘ တွေက မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ ပြင်လာ တယ်။ ကျွန်မကို ခေါ်ပြခဲ့တာ။ အဲဒါ နဲ့ အမေ့ကိုပြောတော့ အမေကပြုံး

တယ်။

“သမီး သဘော”

“ဟို... အမေ့သဘောက”

“သမီး သဘော”

အမေ့သဘောထားမေးတော့ အဲဒါပဲထပ်ဖြေခဲ့တဲ့ အမေ။ နောက်တော့ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ ရပ်ရွာသူကြီးအချို့ရယ်၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ဆွေမျိုးအချို့ရယ်နဲ့ပဲ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမယ်တဲ့။ မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် အောင်မြင်ကကျွန်မအိမ်မှာ အပြီးလိုက်နေမယ်။ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးမယ်တဲ့။ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ ကျွန်မချစ်တဲ့ အောင်မြင်က မဟာတံတိုင်းကြီး အားကိုးစရာ မဟုတ်ပါလား။

ဒါနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းချုံးပြီး ကျင်းပခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ အောင်မြင်ကတစ်ယောက် ကျွန်မအိမ်လိုက်လာတယ်။

နောက်ရက်---

တောထဲအထွက် အောင်မြင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြန်တယ်လေ။

x x x

“အောင်မြင်ရယ် ...”

ဒီတစ်ခါ အောင်မြင်ရုပ်အလောင်းကိုကြည့်ပြီး မချီတင်ကဲဖြစ်

နေတာကကျွန်မ။ အောင်မြင်အလောင်းကိုဖက်၊ သူ့ရဲ့ ဘယ်ညာပါးပြင်ကို အငမ်းမရနမ်းရင်း ငိုနေတဲ့ ကျွန်မ။ ကျွန်မငိုတာကို --- အမေကကြည့်ရင်းနဲ့---။

အောင်မြင် ဆုံးတဲ့သတင်းကြားတော့ သူ့မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေလာကြ။ ငိုကြ။ အသုဘချဖို့ပြင်ကြ။ မနေကမှ မင်္ဂလာပွဲပြီးတာ။ ဒီကနေ့ အမင်္ဂလာနေ့။ အပြောင်းအလဲကမြန်ပုံ။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကြည်နူးကျေနပ်အပြုံးတွေ ပြုံးခဲ့တာက မနေ့က။ ဒီနေ့တော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ ငိုသံလွှမ်းခဲ့တာ။ လောကတရားအရတော့ သူကံသူ စီရင်သွားတာလေ။ နေခွင့်ရတုန်းလေး နေသွားကြရတာ။ သေ တဲ့ လူနဲ့ သေမယ့် လူ။ ပြုံးနေတဲ့ လူနဲ့ ငိုနေတဲ့ လူ။ ဒါပဲကွာခြားတာ။ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် အပူမီးတွေ အကြိမ်ကြိမ်တွေခွဲဖူးတဲ့ ကျွန်မ။ ဒီတစ်ခါ ပိုပြီး ပူလောင်နေတယ်လို့လည်း ထင်နေတာ။

အသုဘချချိန်ရောက်တော့ အလောင်းကိုမ အခေါင်းထဲထည့်။ ပြီးတော့သူ့သာန်ဆီသယ်။ ကျွန်မကတော့ ရင်ဘတ်စည်တီး ငို

ပွဲကြီးဆင်နွှဲနေလိုက်တာ ဘုရားမေ့တရားမေ့။ ဘေးကနေထိန်းပြီးခေ့နေတဲ့၊ တရားပြနေတဲ့ ဆုံးမစကားတွေ ကျွန်မ နားမဝင်ခဲ့ဘူး။ သူ့သာန်ရောက်တော့ တရားဟောရစေက်ချ။ အောင်မြင်အလောင်းကို မြေမြှုပ်။

“ရှင်သေမင်းကြီး”

မတရားဘူး လုံးဝမတရားဘူး။ ကျွန်မငိုရင်း တီးတိုးပြောမိတဲ့စကား၊ မှန်သလား မှားသလား မသိဘူး။ သေမင်းကို ရန်တွေမိတဲ့ ကျွန်မ။

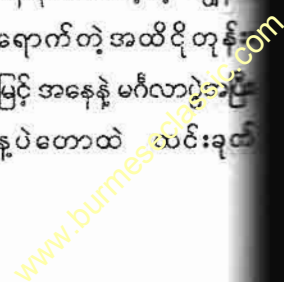
“သမီး ... သတိထား” လို့

အမေက ကျွန်မကိုဖက်ရင်းပြောနေတာ။ အို ကျွန်မ မဖြေသာဘူး။ မြေကျင်းထဲက အလောင်း၊ အလောင်းပေါ်မှာ မြေစိုင်းမြေခဲတွေချကြ။ မကြာပါဘူး။ မြေသားတွေက အောင်မြင်တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်သွားပြီ။

“ပြန်ကြစို့ ဖွေးနု”

“ပြန်ရအောင် သမီး”

အတင်းချော့၊ အတင်းဆွဲခေါ်တော့ ဆံပင်ဖားလျားချရင်း ရုန်း ကန်ရင်းပါလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မအိမ် ရောက်တဲ့ အထိငို တုန်အောင်မြင် အနေနဲ့ မင်္ဂလာပွဲအပြီး ဒီကနေ့ပဲတော့ထဲ ယင်းခုထိ

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

အထွက် တော
ကြောင်တစ်ကောင်မြင်လို့ လိုက်ပြီး
ဖမ်းဖို့အပြေး ရေတွင်းပျက်ထဲကျ
သေခဲ့ရတာ။ ရေမရှိပေမယ့်အောက်
က ငုတ်တွေစူးပြီး သေခဲ့ရတာ။ တစ်
ကိုယ်လုံး သွေးတွေနဲ့ မြင်လို့မ
ကောင်းတဲ့အဖြစ်---။

လူ သေခြင်းတရားထဲ
နေရတဲ့လူ၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အ
ကြောင်းနဲ့၊ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်အ
ချိန် သေရမယ်ဆိုတာ မသိတဲ့သတ္တ
ဝါ။ ဒါ--- လူ---။ လူ---။

အခုတော့ အိမ်မှာ
တူသိုလိက်လက်ကျန်လေးနဲ့ အ
သက်ရှင်နေတာက အမေနဲ့ကျွန်မ။
အမေကလည်း အပူသည်၊ ကျွန်မ
ကလည်း အပူသည်။ အပူသည် အ
ချင်းချင်းတရားမပြနိုင်တဲ့ သောက
တွေနဲ့---။

အို--- ဘဝက အကျည်း
တန်လိုက်တာ---။

x x x
“သမီး ချစ်သူရှိနေပြီ
လား”

“ချစ်ကော ချစ်တတ်ရဲ့
လား”
ကျွန်မကို ပြောခဲ့တဲ့

စကား။ အပူသည်မကြီး အမေက၊
အပူ သည်လက်သစ် ကျွန်မကို
မေးမိတဲ့ စကား။ အခုတော့
အမေမရှိပြန်ဘူး။ အောင်မြင်ဆုံးလို့
တစ်နှစ်အကြာမှာ
သောကအလွမ်းတွေက၊
ဝေဒနာတွေအဖြစ်နဲ့ နှိပ်စက်ခံရတဲ့
အမေ။ ဘယ်မှာ သက်ဆိုးရှည်နိုင်
မှာလဲ။

ကျွန်မကို ချစ်သူရှိနေပြီ
လားတဲ့။

ချစ်တတ်ပြီလားတဲ့---။
အိုး---။ အမေရယ်။ လူ
ဘဝရောက်စက အဖေနဲ့အမေကို
ချစ်ခဲ့တာ။ နောက် အစ်ကိုနဲ့ မောင်
လေးကို ချစ်ခဲ့တာ။ နောက်- ချစ်သူ
တစ်ဦးကို ချစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်မ ချစ်သူ
တွေ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး သေသွားကြ
ပြီ။

ဒါ---ဒါဆိုရင်---အမေ
ပြောတဲ့ တကယ်ချစ်ရမယ့် ချစ်သူ
ကရော--- ကျွန်မရဲ့တကယ်ချစ်သူ
တွေရော ဟုတ်ရဲ့လား။ အမေ မေး
ခဲ့တာ- အဲသလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။
ကျွန်မ အဖြေရှာကြည့်တော့---

ကျွန်မ တကယ်ချစ်ရ
မယ့် ချစ်သူရှာကြည့်တော့ တွေ့ခဲ့ပါ

ပြီ---။
“အမေ-သမီး ချစ်သူရှိနေ
ပြီ၊ တကယ်ချစ်တတ်ပြီ အမေ---”
သေသွားတဲ့ အမေကို
တမ်းတရင်း ပြောမိတဲ့စကား။ တ
ကယ်လည်း ကျွန်မချစ်သူတွေခဲ့ပြီ။
ချစ်တတ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း
ကျွန်မလေ --- လူ့လောကကိုပြီး
ငွေသွားတယ်။ ဘုရားရိပ် တရားရိပ်
ခိုမယ်။ သီလရှင်ဝတ်တော့မယ်လို့
အပြီးဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ရှိနေတဲ့
အိမ်ဝင်းလေးကိုရောင်း၊ ကွယ်လွန်
သွားသူတွေအတွက် ကောင်းမှု
လုပ်၊ အမှုဝေ---။

ပြီးတော့- သီလရှင်ဝတ်ဖို့
စစ်ကိုင်းတောင်ကိုအလာ---။

တကယ် ချစ်ရမယ့်လူက
ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ---။

အဲဒီအချစ်ကမှ သံသရာ
ပြတ်မှာ---။

အဲဒီအချစ်ကမှ တကယ်
အချစ်စစ်---။

ကျွန်မချစ်တတ်သွားပြီ။
တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

ထွက်ပေါက်

ကြည်တင့်နိုင်

“ထွက်ပေါက်”

ကြည်တင့်နိုင်

“ကောင်းတယ် သမီး၊ လုပ်ရပ်မှန်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ထွက်ပေါက်ကို တရားသဖြင့်၊ ဥပဒေဘောင်ထဲက လုပ်ရတဲ့ သမီးစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါ တယ်”

ကျွန်တော် နေ့စဉ်ထိုင် နေကျဖြစ်သော ၄၀ ရပ်ကွက်ရှိ “သိန်းကျော်ပွင့်” လက်ဖက် နည်ဆိုင်တွင် အမှတ်မထင် သိ ကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သည့် အေးမိစ်ဟု ကျွန်တော် နာမည်ပေးထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် စကား ထက်ဆုံကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

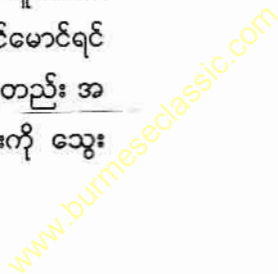
ဤလက်ဖက်ရည်ဆိုင် မိုင်ရှင်သည် တပ်မတော်မှ အငြိမ်း စားယူခဲ့ပြီးသော အရာထမ်း ဝန် ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး တစ်ဖက်မှ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအဖြစ် မိသားစုလက်ဖက်ရည်ပိုင်းလေး ကိုဖွင့်ရန် မန္တလေးမှ ပြောင်းရွှေ့ ထာကြခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ဖက် ရည်ကို အချိုရည်ကျကျနှင့် ကောင်းမွန်စွာ ဖျော်တတ်သော အညာသားလေး အောင်သိန်း

ဌေး၏ လက်ရာကို ကြိုက်နှစ် သက်သဖြင့် သိန်းကျော်ပွင့်လက် ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နေ့စဉ်နံနက် တိုင်း လက်ဖက်ရည် သောက် ရောက်ခဲ့ရသည်။

နိုင်ငံဝန်ထမ်းအငြိမ်းစား ဘဝဖြင့် မိမိဝါသနာပါရှိရာ စာပေ ရေးသားနေသော ကျွန်တော့် ဘဝတွင် ဝန်ထမ်းဘဝမှ ရရှိခဲ့ သော ရောဂါတစ်ခုရှိသည်။ အ ဆိုပါ ရောဂါမှာ တစ်နေ့လျှင် အ နည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်ခန့်မှာ လက် ဖက်ရည်ကျကျ မသောက်ရလျှင် မနေနိုင်သော ရောဂါဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်စွဲသည့် ရောဂါဖြစ် မည်ထင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ နေ့ စဉ် နံနက်တိုင်း နယ်မြို့များသို့ ခရီးမသွားဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ သည်ဆိုင် လေးသို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤ ဆိုင်သို့ အများဆုံးရောက်လာကြ သူများမှာ ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ ပင်စင် စားကြီးများသာဖြစ်သည်။ သို့ သော် တစ်ခါတစ်ရံ လူငယ် စုံတွဲ များနှင့်၊ မေခလာနှင့်ရုပ်ချင်းဆင် တူသော၊ မမိုးမိုးတို့ တူအရီးနှစ် ယောက်နှင့် သူ၏ ဖခင်နှင့်မိခင် တို့လည်း ပါတတ်ကြသည်။ မမိုး မိုးနှင့်အတူ ပါလာတတ်သော သူမ

၏ တူမလေးဖြစ်သူ၊ ကလျာမှာ ချောမောလှပပြီး အသားအရေမှာ ဖြူစင်ဝင်းလဲ့နေသည်။ မနိမ့်မမြင့် အရပ်လေးနှင့် အနည်းငယ်ဝနေ သယောင်ထင်ရသော်လည်းကြည့် ကောင်းသော ဥပမိရုပ်ရည်နှင့် ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာလေးမှာ အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေး ငယ်တစ်ဦး၏ အသွင်သဏ္ဍန်မျိုး ဖြစ်သည်။ စကတ်ထဘီကို ဝတ် တတ်ပြီး ဆံပင်တိုလေးနှင့်ဖြစ်ရာ၊ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မ တူဘဲ ကီမိုနိုဝတ်ထားသောဂျပန် မလေးနှင့် တူနေရာ သူမကို ကျွန် တော်က အေးမိစ်ဟု အမည်ပေး ထားသည်။ သူမ၏ အသက်မှာ လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူမ၌ သားလေး တစ်ယောက်၊ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။

အေးမိစ်လေး၏ ဘဝ မှာ ရုပ်ရည်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ကြမ်းတမ်းလှသည်။ နေပြည် တော်၊ ပျဉ်းမနားဇာတိဖြစ်သော အေးမိစ်လေးမှာ အိမ်ထောင်ရေး ကံဆိုးရှာသူဖြစ်သည်။ သူမ၏ခင် ပွန်းဟောင်းဖြစ်သူ ခင်မောင်ရင် ဆိုသူမှာ တစ်မိသားစုတည်း အ တူနေသူ၊ ညီမအရင်းကို သွေး

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့မင်း

ဆောင် ခိုးယူပေါင်းသင်းပြီး နေ အိမ်မှဆင်းသွားခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် လူမှုရေး သစ္စာဖောက်ဖျက်ခဲ့သူနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီးနောက်၊ သားလေးနှင့် သမီးငယ်လေးတို့ကို ကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီမှ သူဌေး၏ ညီဖြစ်သူ ဘာသာခြား လူငယ်တစ်ဦးက သူတို့၏ ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းပြီး သူနှင့်လက်ထပ်ပါလျှင် တိုက်နှင့်ကားနှင့်ထား၍ ကလေးနှစ်ယောက်၏ ပညာသင်ကြားရေးကို တာဝန်ယူမည် ဟု ပြောဆိုကမ်းလှမ်းပြီး နားပူနားဆာ ဖွတ်အတင်းနှောင့်ယှက်လာရာ အေးမိစံသည် အဆိုပါ ကုမ္ပဏီမှ ချက်ချင်းနုတ်ထွက်ခဲ့သည်။

မိမိဘဝကို မိမိကိုယ်တိုင် သိက္ခာရှိရှိ ထိန်းသိမ်းခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ပန်းရန်သမားဘဝဖြင့် သမ္မာအာဇီဝဘောင်တွင်းမှ ကလေးနှစ်ယောက်ကို မိခင်ကောင်း ပီသစွာ၊ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သော အာဇာနည်မိခင် တစ်

ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လေးစားဖွယ်ကောင်းသော မြန်မာမျိုးချစ် မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်။

“ကဲ သမီး၊ ဇာတ်လမ်းလေး ဆက်ပါဦး”

ကျွန်တော်၏ စကားကြောင့် အေးမိစံသည် သူမ၏ ဒေါ်ဒေါ်ဖြစ်သူ မမိုးအားကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောလိုက်လေ၊ ကလျာဒီဦးဦးက သမီးအကြောင်း ဝတ္ထုရေးမှာ ဦးဦးက စာရေးဆရာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်၊ သမီးပြောပြမယ်။ နားထောင်”

“သမီးက နိုင်ငံက ကုမ္ပဏီ”မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ တစ်နေ့ သမီးအလုပ်က ပြန်လာတာ အမှတ်-၃၆ ဘတ်စကားကြီးပေါ်မှာပေါ့။ လူတစ်ယောက်က ကားပေါ်မှာ နေရာခုံလွတ်တွေရှိရက်သားနဲ့ သမီးနားလာကပ်ထိုင်တယ်။ သူ့ပါးစပ်က အရက်စော်တွေ နံနေတယ်။ သူ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ အရပ်ပုပု အသားညိုညို”

“သူ့လက်တစ်ဖက်က သမီးခါးကို မသိမသာ လှမ်းတတ်တယ်။ ကားပေါ်မှာ လူတွေ

တစ်နေ့ သမီးအလုပ်က ပြန်လာတာ

အမှတ်-၃၆ ဘတ်စကားကြီးပေါ်မှာပေါ့။

လူတစ်ယောက်က ကားပေါ်မှာ နေရာခုံလွတ်တွေရှိရက်သားနဲ့

သမီးနား လာကပ်ထိုင်တယ်။

သူ့ပါးစပ်က အရက်စော်တွေ နံနေတယ်။

သူ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။

အရပ်ပုပု၊ အသားညိုညို--

ရှုထောင့်မှတ်တမ်းအရသစ်မဂ္ဂဇင်း

အများကြီး၊ သမီးသိပ်ရှက်သွား
တယ်။ နေရာပြောင်းဖို့ကလည်းခုံ
ထွတ်ကမရှိ ...”

“သူ့ပါးစပ်က တိုးတိုး
တိုးတိုးနဲ့ ချစ်စရာသိပ်ကောင်း
တာပဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ၊ လိုက်ခဲ့
ရမလားနဲ့ စုံနေတာပဲ ဘာတွေ
ပြောမှန်းမသိဘူး”

သမီး ရှက်လည်းရှက်၊
ဒေါသလည်း ထွက်တာပေါ့နော်။
နောက်ဆုံးသမီး အကြံ
တစ်ခုရပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု
ချလိုက်တယ်။

ဒီကောင်စုတ်ကို မှတ်
လောက်အောင် ပညာပေးလိုက်
ဦးမယ်ပေါ့။

“ဒီမှာ၊ ဒီမှာ၊ ရှင်ငြိမ်
ငြိမ်နော်၊ ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့၊
လူတွေရိပ်မိကုန်မယ်” ဆိုပြီး သူ့
ကို မတိုးမကျယ် ပြောလိုက်
တယ်။

သ ကောင့် သားက၊
သမီးပြောတာ ကြားသွားတယ်။
အရက်ဆီပြန်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာ
က စပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ငြိမ်သွားတယ်။
၃၆ ဘတ်စ်ကားကြီးက

သမီးဆင်းမယ့် မှတ်တိုင်ကျော်
သွားပြီ။ သမီး တွေးထားတဲ့ အ
ကြံအစည်ကို အကောင်အထည်
ဖော်ဖို့ မဝတလမ်းဆုံမှာ ဆင်း
လိုက်တယ်။

အကြံသမား။ တဏှာ
ရှူးကောင်ကလည်း သမီးဆင်းတဲ့
မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းတယ်လေ။
သမီးနောက်ကို လိုက်လာတယ်။
သည်တော့မှ သမီးက သူ့ကို၊
နီးစပ်ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး-

“ရှင် ဒီမှာ ဆက်ဆက်
စောင့်နေနော်။ ကျွန်မ ဒီနားမှာ
တည်းခိုခန်း တစ်ခန်းရှိတယ်။
စုံစမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

ပြောလိုက်တော့ သူ
သိပ်သဘောကျသွားတာပေါ့။

သမီးလဲ သူ့ကိုထားခဲ့
ပြီး ဒဂုံရဲစခန်းကို လက်ကိုင်ဖုန်း
နဲ့ အမြန်ဆက်လိုက်တယ်။

“စခန်းမှူး ဦးဇော်ဝင်း
ရှိပါသလားရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်
တာဝန်မှူးပါ။ ပြောပါ ဘာအကူ
အညီပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်မ မဝတ လမ်း
ဆုံမှာ စောင့်နေပါတယ်ရှင်။

“ရှင်

ဒီမှာ ဆက်ဆက် စောင့်နေနော်။

ကျွန်မ ဒီနားမှာ တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။

စုံစမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဇော်ဝင်းရှိန်ရဲ့အစ်မပါ။ အရေးကြီးလို့ ရဲကားနဲ့နယ်ထိန်းတစ်ဦးပါ အမြန်လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ။ ဇော်ဝင်းရှိန်ကို အခုပဲ လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

မကြာမီ ရဲကားရောက်လာတယ်။ အတော်ပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ သူ့ကို မူးယစ်ရမ်းကားမှုနှင့် လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဖမ်းလိုက်ရော - ဟား ဟား။

သကောင့်သားက ရဲကားနောက်ပါသွားရင်း နောက်

တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့တဲ့။ ကြုံးဝါးသွားလိုက်သေးတယ်။ သူ့စကားလည်း ဆုံးရော လူဆိုးထိန်းလက်ဝါးစောင်းက သူ့နားထင်ကို ဖျောင်းခနဲ ရိုက်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရတယ်လေ။

“မှတ်ထား၊ မိန်းမသားဆိုပြီး စော်ကားချင်တဲ့ ကောင်”

အေးမိစံလေး၏ ပြောစကားနှင့် သူ၏ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်မှု၊ ရဲရင့်မှုရှိပုံကို ကျွန်တော် သဘောကျ နှစ်သက်မိသည်။

မိန်းမသားဆိုပြီး မ

တော်မတရားကြံစည်ချင်သူများကို အေးမိစံကဲ့သို့ သတ္တိရှိရှိ ဥပဒေကိုအကာအကွယ်ယူကာဖြေရှင်းနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိပါသည်။

မိမိတို့၏ အခက်အခဲအကျပ်အတည်းကို ထွက်ပေါက်အနေဖြင့် အမှန်တရားဘက်မှ တရားဥပဒေနှင့်တာဝန်ရှိသူများအမြဲ ထာဝရ ရပ်တည် ကူညီလျက် ရှိပါသည်။

အမျိုးသမီးတိုင်း အရှက်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ကောင်းစွာ ကာကွယ်နိုင်ကြပါစေ။

ကြည်တင်နှိုး

www.burmeseclassic.com

စင်စင်စုစု စေ့စေ့စပ်စပ်
ယုယုလွင်

“စပ်စပ်စုစု
စေ့စေ့စပ်စပ်”

ယုယုလွင်

အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)၊

ထူးခြားသော ဆံပင် အဖြူရောင်ပိုင်ရှင် လူငယ် ကလေးသည် တစ်နေ့သော အားလပ်ရက်တွင် အစီအစဉ်မရှိပါပဲ နှင့် တောင်ကုန်းများ၊ ကုန်းမြင့်များရှိရာနေရာသို့ လမ်းလျှောက်၍ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ ခရီးစဉ် ဒုတိယနေ့တွင် ဘယ်လဒါတောင်ကြားဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာသည် ထူးခြားသောနေရာ ဖြစ်သည်။ တစ်လျှောက်လုံး ကုန်းမြင့်ပြောင်ချောချောများကိုသာ တွေ့လာခဲ့ရပြီးမှ ရုတ်တရက်တွေ့ရသော သစ်တောအုပ်ငယ်ကလေးသည် သီးသန့်ဖြစ်နေသဖြင့် ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ ရှေးခေတ်က ခံတပ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။

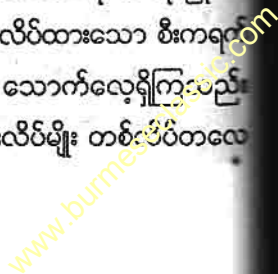
ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျှောက်ကို မောပန်းစွာတက်လာပြီးနောက် တောင်ကုန်းထိပ်

အရောက်တွင် တောင်ကုန်းများ၏အလယ်ရှိ မြေနိမ့်ပိုင်းနေရာသို့ လိုမ့်ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုနေရာသည် ပန်းကန်ပြား ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေသည်။ ဟောဟဲဟောဟဲ ဖြစ်နေသော အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)သည် အသက်ရှူပြန်မှန်အောင် ပြုလုပ်ရင်း လတ်ဆတ်သောလေကို တဝကြီးရှူကာ အမောပန်းဖြေလေသည်။ အမောဖြေနေရင်း ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ခဲ့ရာ ထိုနေရာ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် စီးကရက်တို့များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆေးလိပ်ကို စွဲမြဲစွာ သဲကြီးမဲကြီးသောက်တတ်သူများသည် အမြစ်ကျွတ်၍ လဲနေသော ထင်းရှူးပင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ တော်တော်ကြာကြာ စကားပြောခဲ့ကြပုံရလေသည်။ ပြန်ကြည့်နေသော စီးကရက်တို့များမှာ များလွန်းလှသဖြင့် သတိထားမိရင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုစီးကရက်တို့များကို ရေတွက်ကြည့်သောအခါ အလိပ်တစ်ရာကျော်ခန့် သောက်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် ကုန်

ရန် ဆယ်မိနစ်ကြာသည်ဆို ကြပါစို့။ အနည်းဆုံး နှစ်နာရီခန့် စကားထိုင်ပြောခဲ့ကြသည်ဆိုလျှင်ပင် လူဆယ်ယောက်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။

စီးကရက်တို့များကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်သောအခါရုရှားမှလာသော စီးကရက်အမျိုးအစားများ၊ ဘရက်ဂင်ကာဆေးဖြင့်လိပ်ထားသော တောင်အမေရိကဘက်မှ ဝင်သော ဆေးလိပ်အမျိုးအစားကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အိန္ဒိယ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လူတစ်ဦးမှာမူ ပြင်သစ်ကာပိုရယ် စီးကရက်များကို သောက်ထားသည်။ မက်ဒီတာရိန်းနီးယန်းဘက်တွင် သောက်လေ့ရှိပြီး အထူးသဖြင့် စပိန်တွင် အများအပြားတွေ့ရသော ကိုယ်တိုင်လိပ်စီးကရက်တို့များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများထဲမှ နိုင်ငံခြား စီးကရက် အရသာကို နှစ်သက်သူများသည် ဗာဂျီးနီးယားဆေးကို အသုံးပြုကာ စက်ဖြင့်လိပ်ထားသော စီးကရက်ကိုသာ သောက်လေ့ရှိကြောင်း ထိုဆေးလိပ်မျိုး တစ်လိပ်တလေ

မျှပင် မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် ဤလူအုပ်စုသည် နိုင်ငံခြားသား များပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆ၍ ရသည်။

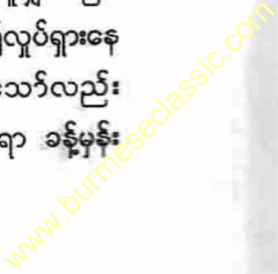
ဤ နိုင်ငံခြား အုပ်စု သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွေးနွေး ရန်အတွက် ဤကဲ့သို့သော ထူး ခြား၍ သီးသန့်ရှိသည့်နေရာကို ခက်ခက်ခဲခဲရွေးချယ် ခဲ့ကြသည် ကို အံ့ဩမိသည်။ အသေးအမွှား လေးကအစ ဂရုထားတတ်သော အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)၏ မွေးရာပါ စူး စမ်းလေ့လာစိတ်တို့ နိုးကြားလာ ခဲ့သည်။

စေ့စေ့စပ်စပ် လျှောက် ကြည့်ရင်းမှ နောက်ထပ်အချက် တစ်ချက်ထပ်ရလာခဲ့သည်။ ဤ သစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ခဲ့ကြသော သူများအနက်မှ တစ်ဦးသည် ကောင်းပြောရင်း နားထောင်ရင်း သူ၏ဓားဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ဟိုပစ်၊ သည်ထစ်လုပ်၍ ဆော့ ဇာစားတတ်သော အကျင့်ရှိ ကြောင်းသိလာသည်။ ကျောက် ဆုံးတွင် ဓားသွေးထားသည့် အရာများ၊ သစ်ပင်ကို ဓားဖြင့် ဖစ်ထားသောအပေါက်များနှင့် ဖင်းစည်တွင် ဓားဖြင့် ထစ်ထား

သော အရာများကိုလည်း တွေ့ ရသည်။ အလွန်ထက်ရှံသာမက ဓားပိုင်ရှင်သည် ဓားကိုအလွန် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ကိုင်တွယ် တတ်ပြီး ခွန်အားမလကြီးသူ ဖြစ်မည်ကိုလည်း ခန့်မှန်း၍ရ သည်။ အပင်အောက်ခြေမြေကြီး ပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပါး လွှာသော သစ်သားအလွှာပါး ခပ်ရှည်ရှည်လေးများ၏ အရွယ် အစားအရ ဓားသွားသည် ခုနစ် လက်မခန့် ရှိမည်ကို ခန့်မှန်းနိုင် သည်။ နောက်ဆုံးဓားထစ်ရာ၏ အဆုံးတစ်ဖက်ကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းသော ဓားကောက်ကြီး ဖြစ်သည်ကို သံသယမရှိ သိ လိုက်ရသည်။ စပိန်လူမျိုးများ နှင့် တောင်အမေရိကဘက်တွင် နေ ထိုင်သူများ၏ တိုက်ခိုက်ရာတွင် သုံးသော လက်နက်တစ်မျိုး ဖြစ် သည်။

သူကောက်ချက်များ ဆွဲနေစဉ်မှာပင် မိုးကရွာချလိုက် သည်။ အစ်ဂနေးရှပ်(စ်) တစ် ယောက် လမ်းလျှောက်ပြန်လာ ခဲ့လေသည်။ မိုးကနေ့လယ်ခင်း တစ်ခင်းလုံး တောက်လျှောက်

အားရပါးရကိုရွာချနေလေသည်။ အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)၊ စိတ် တော့မလျော့ချေ။ သူ့စပ်စပ်စုစု တွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာ နှင့် ပတ်သက်၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ဆက်လုပ်ချင်သည်။ သူ ယခု တည်းခိုနေသော တည်းခိုခန်းရှိ လူများသည်လည်းကောင်း၊ ည နေခင်းတွင် ဘားသို့လာရောက် ကြသော သူများသည် လည်း ကောင်း၊ ဤခရိုင်တစ်ခရိုင်လုံး တွင် မည်သည့် နိုင်ငံခြားသားကို မှ မတွေ့မိကြောင်း ပြောဆိုကြ လေသည်။ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာ ကို ဖြတ်သန်းသွားမည်ဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်စေ၊ ထိုရွာမှ မဟုတ်သူဖြစ်စေ၊ မည်သူမဆို ရွာလူထုက သတိထားမိကြသည် သာ။ ရွာကလူများအထူးတလည် အာရုံစိုက်မခံရဘဲ ဖြတ်သွား၍မရ ချေ။ ယခုမည်သူကမျှ သတိမ ထားမိသည်က ထူးဆန်းနေ သည်။ ကြိုတင်အစီအစဉ်ဆွဲ၍ လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ဘယ်သူမျှ မမြင် အောင် ရှောင်ပုန်း၍လှုပ်ရှားနေ ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း ဘာကိုမျှ ရေရေရာရာ ခန့်မှန်း

ရွှေထောင်မှူးနှင့် ရဲဘဲခံပုဂ္ဂိုလ်

၍လည်း မရသေးချေ။
နောက်တစ်နေ့ မနက်
တွင် သူ၏ခြေလျင်ခရီးကို ဆက်
လက်၍ စတင်လိုက်ပြန်သည်။
စီးကရက်တိုလေးများမှ အစပြု
လိုက်သော အတွေးမျှင်တို့သည်
ယခုအခါ သူ၏စိတ်အာရုံကို
ဖမ်းစားလိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့်
သူ၏ခြေလှမ်းများကို စီးကရက်
တိုများ တွေ့ခဲ့သောနေရာဆီသို့
ဦးတည်လိုက်သည်။

တောင်ကုန်းထိပ်ဘက်
မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျှော
များရှိရာ မနေ့က သူရောက်ခဲ့
သော နေရာသို့ သွားရန် ကွင်း
ပြင်များကိုဖြတ်၍ လူသွားလမ်း
ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့

သည်။ လမ်း၏ဘေးတစ်နေရာ
တွင် ခြေဖြင့်နင်းထားသကဲ့သို့
သော အရာအနည်းငယ်သည်
လမ်းကလေးတစ်လမ်းလိုလို ဖြစ်
နေသည်ကို အမှတ်မထင်တွေ့ရ
သည်။ ထို့ကြောင့် သွားကြည့်
လိုက်ဦးမည်ဟု အတွေးပေါက်
ကာ အရာအတိုင်းလျှောက်သွား
ကြည့်သောအခါ သစ်ပင်ကစ်
ပင်တွင် အဆုံးသတ်လေသည်။
နေရောင်အောက်တွင် အပင်ခြေ
ရှိ စီးကရက်တိုများကို အဖွေး
သားတွေ့လေသည်။

ဤစီးကရက်တိုများ
မှာမူ သူတောင်ကြားတွင် တွေ့
ခဲ့ရသော စီးကရက်တိုများ အ
နက်မှ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ် စီးက

ရက်တိုများ ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့
သည် မနေ့ညက တစ်ညလုံး
ဤနေရာတွင် ရှိနေခဲ့ပုံရသည်။
မနည်းလှသော စီးကရက်တိုများ
၏ အရေအတွက်နှင့် ပစ်ထား
သည်မှာသိပ်မကြာလှသေးသော
အခြေအနေတို့က ဖော်ပြလျက်
သည်။ အချို့ စီးကရက်တိုများမှာ
မိုးရွာချခံထားရပုံရသကဲ့သို့ အချို့
စီးကရက်တိုများမှာ မပျက်မစီး
ရှိနေသေးသည့်အတွက် မိုးတိတ်
ပြီးနောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဆင်
ရှိနေပုံရလေသည်။

ထို့ပြင် ဤမျှကြာကြာ
စီးကရက်သောက်ရင်း ဤနေရာ
တွင်ရှိနေသမျှမှာသစ်ပင်အောက်
တွင် နေနေခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်
မိုးရွာနေစဉ် မိုးရွာပြီး ဤ
လောက် အချိန်ကြာအောင်နေ
သော်လည်း မြေပြင်ပေါ်တွင်
ဖြင့် နင်းထားသောအရာ တစ်
တစ်ရာမျှ ရှိမနေခြင်းက ဖော်ပြ
နေလေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်တွင်
တိတ်တဆိတ်ရှိနေခဲ့ပုံရလေသည်။

အစိဂနေးရှပ်(စ်) သူ
ပင်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်လိုက်
နောက် ဆက်လက်တွေ့ရှိရ
အချက်များက ထိုသူသည်

www.burmeseclassic.com

သမားဖြစ်သည်ဟူ၍ သိရစေသည်။ အနီးရှိ သစ်ကိုင်းကို ဓားဖြင့်ဟိုပစ်၊ သည်ပစ်၊ ဟိုထစ်၊ သည်ထစ်လုပ်ကာဆော့ကစားထားသော အရာများကို တွေ့ရလေသည်။ တွေးကြည့်သည်။ ထိုသူ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်သနည်းဟု။ အပင်ပေါ်မှ ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ တိုက်ခုံရံတွင်တွယ်တက်နေသော နွယ်ပင်စိမ်းများရှိသည့် ရှေးအိမ်တစ်လုံးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုခြင်းစီမှ မီးအလင်း ရောင်ဖြင့် အခန်းများထဲကို မြင်နိုင်သည်။ ထိုသူသည် တစ်ညလုံးထိုင်၍ အချိန်ဖြုန်းကာ ထိုအိမ်တွင် နေထိုင်သူများ၏အခြေအနေကို လေ့လာခဲ့ဟန်တူပေသည်။

အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)သည် ရှေ့ဆက်၍ မသွားတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ သူတည်းခိုရာ ရွာသို့မပြန်တော့ဘဲ ဤအိမ်အနီးအနားရှိ ရွာကလေးတွင် အခန်းတစ်ခန်းငှားလိုက်သည်။ လူအုပ်စုတစ်စု၏ တိတ်တဆိတ်အစည်းအဝေးနှင့်

ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ဓားသမား၏ မကြံကောင်းမစည်ရာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို လည်းကောင်း အဖြေရှာလိုလှသည်။

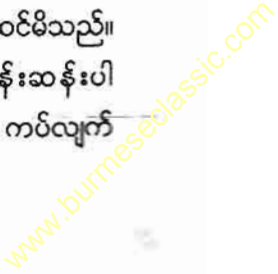
ထိုအိမ်ကြီးအကြောင်းကိုတော့ သိပ်မစုံစမ်းလိုက်ရဘဲ ယခု ထိုအိမ်တွင် ရှိမနေချေ။ အားလပ်ရက် အပန်းဖြေအိမ်ဖြစ်ပြီး နောက်သုံးလေးရက်ကြာလျှင် သူ့မိသားစုနှင့် အတူ ရောက်လာလိမ့်မည် ထင်သည်ဟု သိရသည်။ သူ့ဇနီး၊ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် သမီးတစ်ယောက်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ်သားတစ်ယောက် ပါလာလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ မက်ဂရန်တို့ မိသားစုသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း အဆင်ပြေကြကြောင်း သိရသည်။

အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)သည် ရာဇဝတ်မှုများနှင့် တစ်ခါမျှ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ယခုကိစ္စတွင်မူ ဖြစ်လာနိုင်သော အလားအလာများကို တွေ့နေရသဖြင့် ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ကို ကြိုတင်မှန်းဆမိနေသည်။ ထိုသကောင့်သားသည် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ရန် အစီအစဉ်ပင် ဆွဲထားပြီးနေလောက်

ပြီ။ ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲခန့်တွင် တစ်ရွာလုံးအိပ်မောကျနေသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ ညကလည်း မှောင်မည်းလျက် ရှိသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်မက်ဂရန်၏ အိမ်ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ ရောက်နေသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကြားလိုက်ရသော တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားနေသလို အသံများက သူ့ကို ခြံစည်းရိုးတွင် နွယ်တက်နေသော ချုံပင်များအနီးရှိ ကောက်ရိုးပုံကြီးရှိ ရာသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

မိကျောင်းသွားသွား၍ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူနှစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ချုံပင်များကြောင့် ဘာလုပ်နေသည်ကို မသိရသော်လည်း အသံများကို နားစွင့်ကြည့်သောအခါ မက်ဂရန်၏ ခြံဝင်းအတွင်း ခြံစည်းရိုးနှင့် ကပ်လျက် ကောက်ရိုးပုံထဲတွင် အပေါက် တစ်ပေါက်ဖြစ်အောင် ဖောက်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ ခြံစည်းရိုးနှင့် ကပ်လျက်

ရှုထောင့်မြှောင်နှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

အခြမ်းတွင် အပေါက်ရှိသည်ကို မည်သူကမျှ စဉ်းစားမိလိမ့်မည် မဟုတ်။ ရှာဖွေလိမ့်မည်မဟုတ်။ သိပင်သိလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သူ တွေ့ရှိသမျှကို ဆက်စပ် စဉ်း စားရင်း အချိန်တော်တော် ကြာ သွားသည်။ သူတို့ ဘာကို ဖွက် မည်နည်း။ ပုန်းဖို့နေရာလား။ အပေါက်ဖောက်နေသူများမှာ မည်သူတွေနည်း။

မည်သူတွေနည်းဟူ သော မွေးခွန်းအတွက် မကြာမီ အဖြေရလာသည်။ နှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်က ရုရှား သံဝဲဝဲဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေ သည်။ နောက်တစ်ယောက်က စပိန်လို ပြန်ပြောသည်။ ထို့ နောက် အင်္ဂလိပ်လိုပြောသည်။ သူတို့ အလုပ်အကြောင်းတွေ ပြောနေကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံက ရသင့်ရထက် ပိုရနေ တာကွ။ ငါတို့က အန္တရာယ်များ တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်နေတဲ့ လူ တွေလေ။ ‘ရေးတင်း’ ဆီက အခုလို အလုပ်မျိုးရလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။”

ထိုစကားအရ ရေး

တင်းဟူသော အမည်တစ်ခုကို မှတ်မိလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်ပြီးသွားပုံရသော စကား သံများကို ကြားရသဖြင့် အစ် ဂနေးရှပ်(စ်)သည် ပုန်းခိုရန် အတွက် နေရာရှာကာ ခြေလှမ်း အသာလေး အရွေ့တွင် ခြေ ချော်သွားလေသည်။ လဲမကျ စေရန် ကိုယ်ကိုထိန်းကာ အနီး ရှိ သစ်ပင်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက် သည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ အရှိန် ကြောင့် သစ်ပင်သည် အနည်း ငယ် လှုပ်ယမ်းသွားပြီး ချုံပုတ်မှ

သစ်ရွက်များ လှုပ်ရှားသွားသော အသံ အနည်းငယ် ထွက်သွား သည်။

စပိန်ထံမှ အာမေဇိုထ် အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး နှစ် တရက် ‘ဖတ်’ခနဲအသံနှင့်အတူ အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)၏ ကုပ်အင်္ကျီ ထဲသို့ ဘာမှန်းမသိသော အရာ တစ်ခု ဝင်သွားလေသည်။ နောက် တစ်ကြိမ် ‘ဖတ်’ခနဲအသံနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ခုသည် အစ်ဂနေးရှပ် (စ်)၏ လက်ညှိုးကို ရှုပ်ထဲသွား ကာ သစ်ပင်တွင် သွားစိုက်နေ

ရွှေစောင် ဗျာဒိတ် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

လေသည်။ သူ့လှမ်းကြည့်လိုက်
သောအခါ ငှက်မွှေးကလေးပါ
သော မြားသေးသေးလေး ဖြစ်
နေလေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို
ပင် သူ့လက်ညှိုးသည် ပြင်းထန်
စွာ နာကျင်လာလေသည်။ လျှပ်
တပြက်အတွင်းတွင် မြန်လိုက်
သည့်ဖြစ်ခြင်း။ နောက်ထပ်မြား
တစ်စင်း မပစ်လွှတ်မီ အသံ
တိတ်ခါးကို ကုန်းကာ သတိကြီး
စွာထားပြီး ဝေးဝေးသို့ လျင်မြန်
စွာ ပြေးထွက်ရှောင်ရှားရလေ
သည်။ လိမ္မာပါးနပ်မှ တော်ကာ
ကျမည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင်
သူစောစောက ရှိနေခဲ့သော သစ်
ပင်ဘက်သို့ ရောက်နေလောက်ပြီ
ဖြစ်သော ထိုသူနှစ်ယောက်၏
အနောက်ဘက်သို့ရောက်အောင်
ပြန်ပတ်ကာ သွားပြန်လေသည်။
ဘက်တော့ကောင်းနေသည်။ သူ
ကောက်ရိုးပုံဆီသို့ ရောက်သော
အခါ စောစောက သူရှိခဲ့သော
နေရာတွင် ရောက်နေသော လူ
နှစ်ယောက်သည် သူ့ကို ရှာနေ
ကြသည်။

“ဒီနားမှာ တွေ့လိုက်
တာကွ”

စပိန်က ပြောသည်။
ရရှားက -

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မရှိ
တာ။ သစ်ပင်ကို လေတိုးတဲ့
အသံဖြစ်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်
ယောက်ကွ”

“ဟော ဒီမှာ မင်း ပစ်
လိုက်တဲ့မြား၊ သစ်ပင်မှာ စိုက်
နေတယ် တွေ့လား။ စိုက်နေတဲ့
နေရာက သစ်ခေါက်ကြီးကို မင်း
က လူမျက်နှာလို့ ထင်သွားတာ
ဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာ
ပါလေ။ ငါမြားချက်သာ မှန်လို့
ကတော့ သူ့အလောင်းကို ဒီ
နေရာမှာ တွေ့ရမှာပဲ”

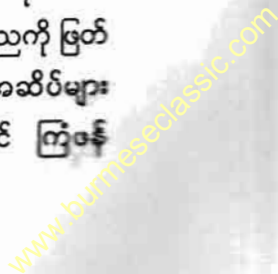
စပိန်သည် သူ ပစ်
လိုက်သည်မှာ လူမဟုတ်ဟု ယုံ
ကြည်သွားကာ ဆက်မရှာတော့
ဘဲ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အခုမှ အစ်ဂနီးရှပ်(စ်)
လန့်လာသည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်
ထဲမှ ကြိုးစကို ထုတ်၍ လက်
ကောက်ဝတ် အထက်နားတွင်
တင်းကျပ်စွာ စည်းလိုက်သည်။
ဒဏ်ရာရှိအဆိပ်များ ပြန့်ကုန်
မည်စိုး၍ လက်ညှိုးကို မလှုပ်မိ

စေရန် ပါလာသော ခဲတံတစ်
ချောင်းဖြင့်ခံ၍ စည်းထားလိုက်
သည်။ စပိန်တို့ အသုံးပြုလေ့
ရှိသော ထိုလက်နက်သည်
ပြောင်းတွင် မြားကိုထည့်ကာ
ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်၍ ပစ်ရသော
လက်နက်ဖြစ်သည်။ ‘ကူရာရီ’
အမည်ရှိသော အဆိပ်ကိုမြား
တွင်သုတ်လိမ်းထားသည်။ တိတ်
တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် အ လွန်ထိ
ရောက်သော သေမင်းတမန်
လက်နက်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်
ကောက်ရိုးပုံကို စစ်ဆေးကြည့်
သောအခါ ကောက်ရိုးပုံထဲတွင်
မိကျောင်းတွားသွား၍ရသော အ
ပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်ထား
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သေမင်းနှင့် သီသီလေး
ကပ်လွဲလာသော အစ်ဂနီးရှပ်
(စ်)သည် တည်းခိုခန်းသို့ အ
သော့နှင့်၍ သူ့အခန်းသို့ ပြန်
ရောက်လာသည်။ ဘယ်ဘက်
လက်သည် နာကျင်လွန်းလှ
သဖြင့် သတိပင် လစ်လုမတတ်
ပင်။ ဆိုးရွားလှသော ညကို ဖြတ်
သန်းနေရင်းမှ ထိုအဆိပ်များ
ပြန့်မကုန်သည်ကိုပင် ကြံဖန်

ရွှေတောင်ရွာအတွင်း ရသေ့မဂုဏ်

ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ အသက်နှင့်ကိုယ်ကတော့ အိုးစားမကွဲသေးချေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုရွာ၌ တာဝန်ကျနေသော လန်ဒန်မှဆရာဝန်ထံတွင် ဆေးကုရသည်။ ဆရာဝန်က သွေးတိတ်ရန်စည်းထားသော ကြိုးရှိနေ၍ သာ ဒဏ်ရာမှတစ်ဆင့် အဆိပ်များသွေးကြောများအတွင်းသို့ ပြန့်မကုန်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ‘ဖတ်’ခနဲအသံမြည်ပြီးနောက် သူ့ကုတ်အင်္ကျီပွကြီးတွင် စိုက်နေသော မြားတိုကလေးကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ အမှန်တကယ်ပင့် “ကူရာရီ” အဆိပ်ဖြစ်နေလေသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ကုတ်အင်္ကျီပွနေပေလို့ဟုတွေးမိသည်။

အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)သည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်လာပြီးနောက် စီအိုင်ဒီမှထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ တင်း(မ်)လီဗာထဲသို့ အဖြစ်အပျက်အပြည့်အစုံကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီးနောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချကာ အနားယူလိုက်လေသည်။

တင်း(မ်)လီဗာရောက်လာသောအခါ အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ပုံစံအတိုင်း ရွှင်ယုသွက်လက်စွာဖြင့် ကိစ္စကို ကိုင်တွယ်သည်။

တင်း(မ်)က “ဒီကိစ္စက တော်တော်ဆိုးရွားတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒီကောင်တွေရဲ့ လက်စွမ်းကတော့အခု ခင်ဗျားကြုံခဲ့ရတာနဲ့ တင် သိခဲ့ရတယ်။ အချက်အလက်တွေအရ နိုင်ငံခြားသားတွေသောက်တဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ် စီးကရက်တိုတွေကတစ်ဆင့် သိလိုက်ရတဲ့ တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၊ လက်နက်ပုန်း၊ စကားသံတွေထဲက “ရေးတင်း(စ်)”ဆိုတဲ့ နာမည်။ ရုရှားသွင်ပြင် လက္ခဏာတွေ၊ ရုရှားစီးကရက်၊ ကောက်ရိုးပုံနားမှာ ရောက်နေတဲ့ စပိန်နဲ့ရုရှားလူမျိုးတစ်ယောက် ချုပ်လိုက်ရင်တော့ ရုရှားကို သတိထားရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင် ‘ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် မက်ဂရန်’ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိလား။”

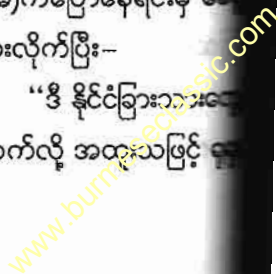
အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)က “သိတာပေါ့ဗျာ၊ သူဟာသိပ်ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့ လူတစ်

ယောက်ပဲ။ ရေတပ် သေနင်္ဂဗျဟာ စစ်ပညာကို စာအုပ်လည်း ထုတ်တယ်။ သင်လည်းသင်ဖေတယ်။ နီးကြားတဲ့ လူဖြစ်ပြီးတော့ ရေတပ်မှာ လက်ရှိအလုပ်လုပ်နေတယ်။သူ့လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ ”

“ ဟိုး ဟိုး ဆရာ တော်အကြောင်းပဲ ပြောပါဗျာ မိန်းမအထိတော့ မလိုပါဘူး တင်း(မ်)လီဗာက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရမှာက ဗိုလ်ချုပ်မက်ဂရန်အကြောင်းပါပဲ၊ သူဟာ ဒီနယ်မြေမှာရှိတဲ့ ရေတပ်ရုံးနဲ့ အဆက်သွယ်ရှိတယ်။ နောင်ဆက်လက်တိုးတက်လာမယ့်ရေတပ်သေနင်္ဂဗျဟာတွေကို ဝေဖန်အကြံပြုတဲ့ အုပ်စုတစ်စုဖွဲ့ထားတယ်။ သူဟာလည်း နောင်ကြုံတွေ့ရမယ့် စစ်ပွဲတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရေတပ်မတော်အတွက် စီမံကိန်းဆွဲအခါ အကူအညီပေးပို့ပါမိတင်း(မ်)ကပြောနေရင်းမှ ရေစဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“ဒီ နိုင်ငံခြားသားတွေပတ်သက်လို့ အထူးသဖြင့် နူး

တွေနဲ့ပေါ့။ တစ်ခုတော့ ဆက်စပ် စဉ်းစားလို့ရတယ်။ ရေတပ်စစ်ပွဲတွေအတွက် ဗိုလ်ချုပ်ဟာ တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်နေတာ ဆိုတော့ ဒီလူတွေဟာ ဗိုလ်ချုပ် ချဲ့အိမ်ကို ဝင်တိုက်ကြမလို့ အစီအစဉ် ဆွဲနေတာများလား။ နောက်တစ်ခုက သူတို့ဟာ နောင်လာမယ့်စစ်ပွဲတွေအတွက် တိတိတဆိတ်အကွက်ချအစီအစဉ်ဆွဲပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကို တစ်ခုခုလုပ်လိမ့်မယ်။ ရုရှားနဲ့ ငါတို့အင်္ဂလိပ်တွေ ကြားက ချစ်ကြည်ရေးတည်မြဲစေမယ့် ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ရေတပ်စစ်ပွဲ တစ်ခုကို ဆက်လက်လှုပ်ရှားဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်လို့ ထင်နေတာ ဖြစ်မယ်။ စစ်ပွဲအတွက် အနှောင့်အယှက်မရှိ ပြင်ဆင်နိုင်အောင် အစီအစဉ်ဆွဲနိုင်ဖို့ အားလပ်ရက်ကို ဒီအိမ်မှာလာ အသုံးပြုလိမ့်မယ်ဆိုတာကို သူတို့ကြိုသိနေလိမ့်မယ်--

“ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့တဲ့ အထောက်အထားတွေဟာ ဒီကိစ္စအတွက်လုပ်နေကြတာ။ ကောက်နုဆုံထဲကအပေါက်ကတော့တိတဆိတ် ချဉ်းကပ်တဲ့ အချိန်မှာ

ပုန်းအောင်းဖို့ဖောက်ထားခဲ့တာပဲ” ထို့နောက် တင်း(မ်)က ဆက်၍-

“ခင်ဗျားကို မစွန့်စားစေချင်ဘူး။ ကျွန်တို့အပိုင်းကို ရှင်းဖို့ပဲ ကျန်ပါတယ်။ ခင်ဗျား တာဝန်ပေးပါပြီ။ ထူးခြားရင် သတင်းပေးပါမယ်”

တင်း(မ်) ထွက်သွားပြီး နောက် အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခု ထင်နေသဖြင့် နိုင်ငံတကာရေးရာနှင့်နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးကို အထူးပြု လေ့လာခဲ့သူ ရှေ့နေများဖြင့်ဖွဲ့စည်းထားသည့်ကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ ဖုန်းဆက်ကာ အလေးအနက်စိတ်ပါလက်ပါ အချိန်ရှည်ကြာစွာစကားပြောနေလေသည်။ ထို့နောက်ငြိမ်သက်စွာ ပြန်ထိုင်နေပြီး စောင့်နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တင်း(မ်)လီဗာသည် အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)နှင့် ဆုံတွေ့ကာ အခြေအနေကို ပြောပြလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပျောက်လူဆိုးတွေကိုတော့ မတွေ့သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖမ်းဖို့

တော့ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ကမ်းရိုးတန်းကနေ တောင်ကြားကို သွားတဲ့လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှာ အသုံးမပြုတော့တဲ့ ထုံးတွင်းဟောင်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကားတစ်စီးထိုးထားတဲ့ အထောက်အထားတွေတွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီထုံးတွင်းနားမှာရှိတဲ့ လမ်းမှာထိုးထားတဲ့ ကားဘီးရဲ့ တာရာကပန်းရဲ့အရာကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီ ဘီးရာတွေဟာ လမ်းမကြီးဆီကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ကားဘီးရဲ့ ပန်းကဒီဇိုင်းကိုမတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကားဘီးမှာ တာယာအပတ်အပိုကို ထပ်ပတ်ပြီး ပြောင်းပစ်လိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ထပ်ပတ်ပြီး လမ်းကြောင်းကို ဖျောက်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မရိုးသားတာကတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးတွင်းနားမှာရော လမ်းတစ်ခုချင်းစီမှာပါ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထူးတပ်ဖွဲ့တွေ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေရာချထားပါတယ်။ မလွတ်စေရပါဘူး”

တင်း(မ်)က ပြုံး၍ပြောလိုက်ပြီးဆက်၍-

“ငိုလ်ချုပ်မက်ဂရန်ရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ သူ့လုံခြုံရေးအတွက် အောက်ထပ်မှာ ရော၊ စာကြည့်ခန်းမှာပါ ငိုလ်ချုပ်အနားမှာ အစောင့်အကြပ်တွေ ချထားပေးပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲမှာလဲ အစောင့်တွေရှိတော့ အိမ်ထဲကို လုံခြုံစေပါတယ်”

တင်း(မ်)နှင့် စကားပြောပြီးသောအခါ သူ့စိတ်ထဲမှ ထင်နေသော ကိစ္စအတွက် နိုင်ငံတကာ ရှေ့နေများအဖွဲ့သို့ ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။ ကျေနပ်လောက်သည့်အချက်ကို မရရှိသေးချေ။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ တင်း(မ်)ထံ အခြေအနေများ စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိနေသော်လည်း ယခုအချိန်အထိ ဘာမှဖြစ်မလာသေးကြောင်း စပိန်ဓားသမားသည် မနေ့ညကလည်း စောင့်ကြည့်နေကျ သစ်ပင်တွင်ရှိသည်ဟု သတင်းပို့ကြောင်း၊ မော်တော်ကားမှာလည်း ထုံးတွင်းသို့ရောက်မလာကြောင်းနှင့် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုမျှမရှိကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ယနေ့လည်း အစစ်

နေ့ရှုပ်(စ်)အဖို့ စိုးရိမ်ပူပန်ရသောနေ့တစ်နေ့ကို ဖြတ်သန်းရပြန်သည်။ ရှေ့နေများအဖွဲ့သို့ နောက်တစ်ကြိမ်ဖုန်းဆက်ကြည့်ပြန်သည်။ မထူးခြားသေးချေ။ ထို့ကြောင့်သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ရှေ့နေများအဖွဲ့၏ အကြီးအကဲထံသို့ စာတိုက်နှင့်ညှိနှိုင်းပေးရန် အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။ ဝင်လာသော ကြေးနန်းအားလုံးကို စစ်ဆေးပေးရန်နှင့် သတင်းထူးခြားလျှင် သူနှင့်ဆက်သွယ်ရန်အတွက် ကိုယ်

တိုင် လက်ခံဆောင်ရွက်ပေးပါရန် တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

လူဆိုးများဘက်မှ ဘာမှ မလှုပ်ရှားလေလေ၊ အစစ်နေ့ရှုပ်(စ်) စိတ်ပူလေလေ ဖြစ်လာသည်။ ညနေဘက်တွင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ အချိန်မရွေး နေ့နေ့ညည လိုအပ်သောအချိန်တွင် အမြန်မောင်းနိုင်သော ကားတစ်စီးကို အဆင်သင့်ပြင်ပေးထားပါရန် ကားအငှားဌာနသို့ ဖုန်းဆက်မှာကြားထားလိုက်သည်။

အချိန်ကို တရွေ့ရွေ့ နှင့်ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီ-ဘာသတင်းမျှ မကြားရ။ ဆယ့်နှစ်နာရီ- ဘာ ဖုန်းမျှမလာ။ တစ်နာရီအထိ သူ မအိပ်နိုင်သေး။ အဝတ်အစားလဲ ကာထိုင်နေသည်။ အဆင်သင့် ထ၍သွားနိုင်အောင်ဖြစ်သည်။ သူ တင်း(မ်)ထံသို့ ဖုန်းဆက် လျှင်ကောင်းမလား။ သို့သော် တင်း(မ်)သည် မက်ဂရန်၏အိမ် တွင် တိတ်တဆိတ် တာဝန်ယူ စောင့်ကြပ်နေသည်။ ဖုန်းသံ မြည်လျှင် အစီအစဉ်အားလုံး ဖျက်ကုန်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။

နှစ်နာရီ-စိတ်မရှည်နိုင် ခြင်းတို့ ဒီဂရီ တက်လာသည်။

အူကြောင်ကြောင် တော့နိုင်လှသည်။ တင်း(မ်)နှင့် အထူးအဖွဲ့သည် လူဆိုးတို့၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်မက် ဂရန်၏ အနီးတွင် ရှိနေသည်။ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာမည့် အ ချိန်အယောက်ပင် မတွေ့ရဘဲ စောင့်ကြပ်နေသည်။ အစစ်နေး ချုပ်(စ်)ဆိုလျှင်လည်း သည်ပုံစံ နှင့်အတိုင်း ထိုင်စောင့်နေရ သည်။ တစ်ခုခုဖြစ်မည်ကို မှန်း

ဆမိသော်လည်း ဘာဖြစ်မည် မှန်းမသိဘဲ စောင့်နေကြရသည် မှာ တကယ်ကို အူကြောင် ကြောင်ပါပဲ။ သူဖုန်းဆက်ထား သောရှေ့နေထံမှ ဘာသတင်းမျှ မရလျှင် သည်အတိုင်း မနက် မိုးလင်းရတော့မည်။

နှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် ခန့်တွင် ဖုန်းထဲမြည်လိုက်သော အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းအတွင်းဝယ်ကျွက်ကျွက် ညံ့နေလေတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ။ သတင်းရပြီလား။ ကျွန်တော် ထင်နေသလို စိုးရိမ်ရတဲ့ ရာဇ ဝတ်မှုနှင့် ပတ်သက်နေပါသ လား”

ရှေ့နေက “ဟုတ်ပါ တယ်။ တော်တော်စိုးရိမ်ရတဲ့ ရာဇဝတ်မှုပါပဲ” ဟုဆိုကာ ရရှိ ထားသော သတင်းကို ဖတ်ပြ နေစဉ်တွင် လူငယ်လေး အစ်ဂ နေးချုပ်(စ်)၏ မျက်နှာသည် ခက်ထန်သော အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ထို့ နောက်တွင်တော့ ဖုန်းဆက်မှာ ထားသော ကားကို ဖုန်းဆက် ကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

နှစ်နာရီကြာမျှ မောင်း ပြီးသောအခါ မင်ချန်ဂန်၏ အိမ် ရှိရာ အနီးသို့ရောက်လာသည်။ အချိန်က မနက်လေးနာရီကျော် ကျော်၊ မိုးလင်းလုနီးပြီ။ အိမ်ဆီ သို့အမြန်မောင်းသွားစဉ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကားတစ်စီး နှင့် ဆုံသည်။ တင်း(မ်)၏ကား မှန်းသိသည့်အတွက် ကားရပ် ၍အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့် သောအခါ တင်း(မ်)က အတို ချုံး၍ ပြောပြသည်။

“ဒီညတော့ အလုပ် ပြီးပါပြီ။ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

“လူဆိုးကောင်တွေ မ လာဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“သူတို့ လာတယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှာ ထုံး တွင်းဟောင်းကို ကားရောက် လာပြီး လူတွေက အိမ်ဘက်ကို ထွက်သွားတယ်လို့ သတင်းပို့ တယ်။ ခုမနက် သုံးနာရီခွဲ လောက်မှာ ထုံးတွင်းမှာ စောင့် နေတဲ့ ကျွန်တော့်လူက ဒီ ကောင်တွေ အားလုံးကားပေါ်ကို တက်ပြီး ပြန်မောင်းထွက် သွား တယ်လို့ အကြောင်းကြားတယ်။ ဘယ်သွားသလဲဆိုတာကိုအဆင့်

ဆင့်နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်
ခိုင်းလိုက်တော့ ပြန်ပြေးသွားတဲ့
ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ဆီကို
လည်း လုံးဝလာဖို့ မကြိုးစား
တော့တာကိုတွေ့ရတယ်။ တစ်ခု
ခုကို ကြောက်သွားလို့ ထင်တာ
ပဲ”

“သေချာလား”

“သေချာတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကြောင်တွေကြွက်
ချောင်းသလိုချောင်းနေကြတာပဲ”

တင်း(မ်)ထံမှ အဖြေ
ကိုရပြီးသောအခါက ချက်ချင်း
ပင် လောဆော်လိုက်ကာ နှစ်ဦး
စလုံးအိမ်ဆီသို့ ပြန်သွားလိုက်
ကြသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လို
ထင်ပြန်လို့လဲ” တင်း(မ်)ကမေး
လိုက်သည်။

“ထင်ပြန်တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ အစကတည်းက အဲဒီလို
ထင်နေတာပါ။ ဘာမှန်းသေချာ
မသိသေးပေမဲ့ ကျွန်တော်တွေ
တာ မှန်ရင်တော့ ခင်ဗျား မြင်ရ
ပါလိမ့်မယ်”

“အတွေးမှန်ပါစေဗျာ
ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ ကျွဲမြီးတိုနေ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပြဿ

နာမရှိ၊ ပြဿနာရှာသလိုဖြစ်နေ
တာကိုး”

ဗိုလ်ချုပ်သည် အမှန်
ပင်စိတ်တိုနေလေသည်။ ဤကဲ့
သို့ မနက်အစောကြီး လေးနာ
ရီခွဲလောက်ကြီးတွင် သူ့ကိုယ်
တိုင်ဆင်း၍ တံခါးဖွင့်ပေးလေ
သည်။ အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)၏ မဆီ
မဆိုင် မေးခွန်းက ဒေါသကို စီး
ခဲဖြစ်အောင် ယပ်ခပ်ပေးလိုက်
သလိုဖြစ်သွားလေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သား အိပ်
ရာထဲမှာ ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“စကော့ တလန်
ယာဒိကတော့ဟေ့-အရူးတွေ
ချည့်ပါပဲလား။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သား
အိပ်ရာထဲမှာရှိပါသလား ဟုတ်
လား။ ငါ့သားက မင်းတို့လို
အရူးတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အိပ်နေ
တယ်”

“သေချာအောင် ကျွန်
တော် ကြည့်လို့ရမလား”

“မရဘူး”
အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)၏ အ
မေးကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်
အော်၍ ဖြေလိုက်သည်။

“အခုကိစ္စက ဗိုလ်ချုပ်
သားရဲ့ အသက်နဲ့ယှဉ်တဲ့ ကိစ္စ

မို့လို့ပါ”

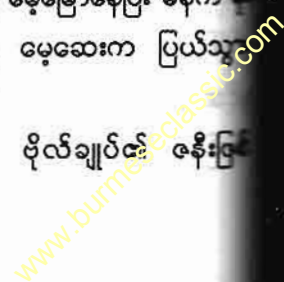
အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)ထ
တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်
က အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)ကို စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့သားအိပ်ခန်း
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။
အမှန်တကယ်ပင် သူ့သားသည်
အိပ်ရာထဲ၌ရှိမနေပါချေ။ သူ
သားကို အိပ်ရာထဲမတွေ့သော
အခါ ထိတ်လန့်စွာ မြည်တမ်း
လေသည်။ သားတော်မောင်၏
အိပ်ခန်းဖြစ်သောပထမထပ်သို့
တက်လာခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသည့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးကလည်း ထိတ်
လန့်စွာ မြည်တမ်းပြန်လေသည်။

အစ်ဂနေးရှပ်(စ်)ထ
ဘာမှ ပြောမနေဘဲ အိပ်ရာထဲ
သို့ ခါးကိုကိုင်ကာ အနံ့ခံကြည့်
လိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း
သူ့အတိုင်း ခါးကိုကိုင်ကာ အနံ့
ခံကြည့်လေသည်။

“ကလိုရီဖောင်း နေ
ဆေးနဲ့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အ
ရမ်းကို မေ့မြောနေပြီး မနက် နို
လင်းမှ မေ့ဆေးက ပြယ်သွား
မှာပါ”

ဗိုလ်ချုပ်၏ ဇနီးဖြစ်

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်း ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဟန်တူသော စောစောကအမျိုး သမီးသည် ငိုကြွေးလေတော့ သည်။

အစ်ဂနေးရပ်(စ်) ချက် ချင်း သဘောပေါက်သွားလေ သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်တစ် ယောက် ချက်ချင်းခေါ်ထားရန် မှာကြားခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ အမြန် ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ တင်း(မ်) နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း သူ့ နောက်မှပြေးလိုက်လာကြသည်။ မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ပြေး ထွက်လာကြရင်း ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကာ အရှုထောင့်၏ အလင်း ရောင် မသဲမကွဲတွင်ပင် သူတို့

ရှေ့မှောက်၌ ကောက်ရိုးပုံကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

အစ်ဂနေးရပ်(စ်)သည် ကောက်ရိုးပုံနှင့် ခြံစည်းရိုးကြား တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ရုရှားနှင့်စပိန် တို့ ဖောက်ထားခဲ့သည့် အ ပေါက်ကြီးကို ပိတ်ထားသော ကောက်ရိုးများကို ဆွဲဖယ်ပစ် လိုက်သည်။ သူ၏ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် တင်း(မ်)နှင့် ဗိုလ် ချုပ်တို့ လာရပ်ကြသည်။ နောက် ဆုံးကျန်သော ကောက်ရိုးများကို ဆွဲဖယ်လိုက်သောအခါတွင် ဗိုလ် ချုပ်က 'ဟာ'ခနဲ အော်လိုက် လေသည်။ အပေါက်ထဲတွင်

ထည့်ထားသော ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်၏ ခေါင်းနှင့် ပခုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ကောင်လေး သည် အိပ်ပျော်နေပုံရလေသည်။

အစ်ဂနေးရပ်(စ်) က အပေါက်ထဲမှ မနက်ခင်း လေထု ထဲသို့ လွင့်ပျော၍ ထွက်လာ သော အငွေ့တန်းကလေးကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒါ အပူထွက်လာတာ ပဲ။ ကောက်ရိုးပုံက အသစ်မို့ ထွက်လာတဲ့အပူပဲ။ တစ်နည်း အားဖြင့် သေမင်းတမန်လို့လဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ထို့နောက် ပြောပြော ဆိုဆို ကောင်လေး၏ ဦးခေါင်း ကို ဆွဲထုတ်၍ လည်ပင်းမှသွေး ကြောမကြီးကို စမ်းကြည့်လိုက် သည်။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေး ဇူးတော်ကြောင့် သူ့အသက်ရှင် နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက် ထပ် နာရိဝက်၊ တစ်နာရီ ဒီထဲမှာ ဆက်ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ သေသွားလိမ့်မယ်”

ကောင်လေးကို ထုတ် ၍ ချွေးစို့နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ပတ်ကာ အိမ်သို့

ပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ အသင့် စောင့်နေသောမိခင်နှင့် ဆရာဝန် ထံသို့ လွှဲပေးလိုက်ကြပြီး သူတို့ သုံးဦး စာကြည့်ခန်းတွင် ဆုံကြ သည်။

အစ်ဂနေးရပ်(စ်)က စတင်၍-

“ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ဇနီးက လက်မထပ်ခင်က နာမည်က မှတ်တမ်းအရဆိုရင် ရေးတင်း မိသားစုကဆို ဟုတ်ပါသလား။ ပြီးတော့ တောင်အမေရိကသူ ဆိုတာရော ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ‘ပီပီရေး တင်း’ နဲ့ မောင်နမဝမ်းကွဲတော် တာပေါ့”

ဗိုလ်ချုပ်က ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံး လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီ ကောင်က သုံးစားမရတဲ့ ကောင် ပါ။ သူ့အကြောင်း ထည့်ပြော စရာ မလိုပါဘူး”

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လေ။ သူက ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ယောက္ခ မကြီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဒေါ်လာသန်း ပေါင်းများစွာကို အမွေရမယ့် ဒုတိယမြောက် ယောက်ျားလေး

ဖြစ်နေပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန် တော် ယောက္ခမကြီးက သူပိုင် ဆိုင်သမျှ အမွေအားလုံးကို ကျွန်တော့်သားကို ပေးပြီးသား ပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီးကွယ်လွန်ပြီး နောက်မှ ကျွန်တော့်သား ပိုင် မှာပါ”

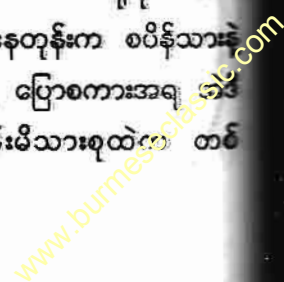
ဗိုလ်ချုပ်က ပြောနေ ရင်း စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ယခုမှ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိ သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာအရောင် ပြောင်းသွားကာ ...

“အို ဘုရားသခင်။ ကိုယ်သိပြီ။ တကယ်လို့ ကိုယ့် သားက သူ့အမေထက် အရင် သေသွားရင်တော့ ပီပီဟာ လုံးဝ ပြိုင်ဘက်မရှိတဲ့ အမွေဆက်ခံသူ ဖြစ်မှာပဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်တာ။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ဇနီးဟာ တောင်အမေရိက သန်း ကြွယ် သူဌေးကြီးရဲ့ သမီး ဖြစ် တယ်။ ကျွန်တော်အမှတ်မထင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူဆိုးတွေက လူ တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ပြော လိုက်တုန်းက သူဌေးကြီးရဲ့ နာ မည်နဲ့ သွားတူတယ်။ ဒါကြောင့်

မစ္စတာ တင်း(မ်)လီဟာ စဉ်းစား တဲ့ ရုရှားစပိုင်ဆိုတဲ့ အတွေ့ ထက်တောင်အမေရိကသားဉာဏ် များတဲ့ လူလည်တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေမလားလို့ စိတ်ထဲ မှာ ထင်မိတယ်။ ဒါနဲ့ နိုင်ငံထဲ ကာ ရှေ့နေများအဖွဲ့ကိုဖုန်းဆက် ပြီးတော့ တောင်အမေရိကသား ရေးတင်းရဲ့ သေတမ်းစာနဲ့ ပတ် သက်ပြီး စုံစမ်းပေးဖို့ တောင်းဆို လိုက်တယ်။ ဒီမနက် (၂)နာရီ ကျော်လောက်မှ သိရတာက ပီပီ ဟာ ဒုတိယမြောက် အမွေဆက် ခံသူ ဖြစ်ရုံသာမကဘူး မကြာ သေးခင်က ငွေအများကြီးကို ချေးယူခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ သိခဲ့ရ တယ်။ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တာကိုလဲ သိလိုက် ရတယ်။

မှတ်တမ်းတွေအရ ပထမဦးဆုံး အမွေဆက်ခံသူဖြစ် တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သားဟာ ကျန်း မာနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်လဲ ဗိုလ်ချုပ်သား သေသွားဖို့ကို ဖန် တီးခဲ့တာ။ ကောက်ရိုးပုံအပေါက် ဖောက်နေတုန်းက စပိန်သားနဲ့ ရုရှားတို့ ပြောစကားအရ ဘဒ် ရေးတန်းမိသားစုထဲက တစ်

ယောက်က သူတို့ငှားခဲ့တာဆို
တာကို သိလိုက်ရပြန်တယ်။
အမွေအားလုံးကို ရချင်လို့ ဗိုလ်
ချုပ်ရဲ့သားကို သတ်ဖို့ဖြစ်နိုင်
တာကို ဆက်စပ်တွေးမိတယ်”

ထိုစဉ် တင်း(မ်)က
“ဒီကောင်တွေ ဘာ
ထုပ်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်
တိတိကျကျ သိနေရတာလဲ”

“ကောက်ရိုးပုံကို သုံး
လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်
သိခဲ့ပါဘူး။ ရှေ့နေဆီက ဒီ
မနက် သတင်းရတဲ့အထိ ကျွန်
တော် ရမ်းဆပြီးတွေးမိထားတာ
ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တင်း(မ်)ရဲ့
ရှားစပိုင်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အယူ
အဆကလည်းအကျိုးအကြောင်း
ခိုင်လုံတဲ့အပြင် လူသတ်သမား
ဟာ သူ့ရဲ့ ဓားနဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း
ခတ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကူရာ
နဲ့ အဆိပ်မြားနဲ့ လုပ်ကြံလိမ့်မယ်။
ဒီလိုပဲ ထင်ထားခဲ့တာပါ။ တင်း
(မ်)နဲ့တွေ့တော့မှ လူဆိုးတွေဟာ
အိမ်အနီးတစ်ဝိုက်မှာ တစ်ချိန်
ထိုင်နေခဲ့ရက်နဲ့ အေးအေးဆေး
ဆေး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပြန်
သွားကြတယ်ဆိုမှတော့ ကောင်
ဆေးရဲ့ အခန်းကို ကြည့်ဖို့ ဆုံး

ဖြတ်လိုက်တာ—

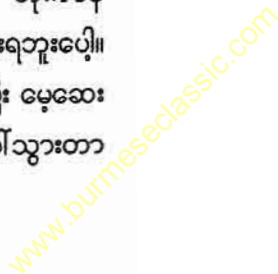
“ကလိုရိုဖောင်းနဲ့ သတိ
မေ့အောင် လုပ်ပြီးခေါ်သွားတာ
ကို သိလိုက်ရတဲ့အခါ ဆက်စပ်
စဉ်းစားလိုက်တော့ ကောက်ရိုး
ပုံထဲက အခေါင်းပေါက်ဟာ
ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ ထူး
ခြားချက်မှန်း သဘောပေါက်
လိုက်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ဖွက်ထားလို့ရတယ်လေ။လူသတ်
သမားရဲ့ အဓိက အသုံးပြုတဲ့
လက်နက်ဟာ ကောက်ရိုးပုံပဲ”

“ထူးထူးခြားခြားပါ
လား၊ ရှင်းပါဦး”

“ဒီကောက်ရိုးပုံက အ
သစ်ကြီးဗျ။ လူသတ်သမားက
အဲဒါကို ထည့်တွက်ထားတာ။
ကောက်ရိုးပုံအသစ်ဟာ အသက်
အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဓာတ်ပြောင်း
လဲမှုဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပူလာ
မယ်။ လူရှိရင် ချွေးတွေပြန်လာ
မယ်။ ဒီဓာတ်ပြုမှုမှာ လွန်ကဲတဲ့
အပူကို ထုတ်ပေးရုံမက တစ်ခါ
တစ်ရံ လောင်ကျွမ်းအပူကြောင့်
မီးထတောက်တတ်တယ်။ အပူ
ငွေ့တွေ ထွက်နေတာ ခင်ဗျားတို့
မြင်ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ ကြာ

လာရင် ‘အက်ဆီတယ်လ်ဒီ
ဟိုက်’ လို့ခေါ်တဲ့ သေစေနိုင်တဲ့
အဆိပ်ငွေ့တွေက တဖြည်းဖြည်း
ထွက်လာတယ်။ ဒါကြောင့်
ကောက်ရိုးပုံလေးက နွေးနေတာ
ပဲဆိုပြီး ကောက်ရိုးပုံပေါ် တက်
အိပ်တဲ့လူတွေ သေသေကုန်တာ
ပေါ့။ တချို့ရွာတွေမှာဆိုရင်
ကောက်ရိုးပုံပေါ် တက်မအိပ်နဲ့
သရဲကုပ်ချိုး သတ်လိမ့်မယ်လို့
တောင်ပြောကြတယ်။ ဒီကောင်
တွေက အဲဒီ စုန်းကဝေ အယူ
အဆတွေနဲ့ သေကြောင်းကြံ
လိုက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်--

ပြတင်းပေါက်က မီး
အလင်းရောင်တွေကို ကြည့်ပြီး
သစ်ပင်ကနေ မှန်ပြောင်းနဲ့ လှေ
လာတာဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကိုမဟုတ်
ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်သားရဲ့ အခန်းကို
လှေလာတာပါ။ လူသတ်သမား
ဟာ အိမ်ဘေးက နွယ်ပင်တွေ
ကတစ်ဆင့် အခန်း ရှိရာကို
မျောက်တစ်ကောင်လို သွားနိုင်
တာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အသံလုံ
တဲ့အပြင် လေကလဲ တိုက်နေ
တော့အသံသိပ်မကြားရဘူးပေါ့။
ပြတင်းပေါက်က ဝင်ပြီး မေ့ဆေး
နဲ့ ကလေးကို အုပ်ခေါ်သွားတာ

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ပဲ။ ပြီးတော့ ကောက်ရိုးပုံထဲက အပေါက်ထဲမှာ ကလေးကို ထည့်ထားလိုက်တာပဲ---

“မနက်ရောက်တော့ ကလေး ပျောက်နေလိမ့်မယ်။ ကလိုရီဖောင်း အနံ့ကလဲ မနက်ဆိုရင် ပျက်နေပြီ။ ပထမတော့ ကလေးဟာ အပြင်ထွက်လည်နေတယ်လို့ပဲ ထင်ကြလိမ့်မယ်။ နောက်မှ ပျောက်နေတာမှန်း သိပေမယ့် ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောက်ရိုးပုံထဲမှာ အပေါက်ရှိတာကို ဘယ်သူမှ စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ကောက်ရိုးပုံကြီးကို ရှင်းတဲ့အချိန် တစ်နှစ်ကြာမှလဲ ဖြစ်ချစ်ဖြစ်မယ်။ ထားပါတော့ အမြန်ဆုံးဆိုရင် တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာဦးမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျမှ ကလေး အလောင်းကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

အစ်ဂနေးရပ်(စ်)က ဗိုလ်ချုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “ဗိုလ်ချုပ် ဆိုရင်ရော ဒီကလေးဟာ ငယ်သေးတဲ့ အတွက် မစဉ်းမစား စွန့်စားပြီး ဆော့ခဲ့တာလို့ ထင်မိမှာပဲ။ ကြီးမားတဲ့ အန္တရာယ်ကို မသိနားမလည်သေးတဲ့ ကလေးအရွယ်

မို့ ဆော့ကစားရင်း သေဆုံးသွားတာလို့ ယူဆမိမှာပဲ။ သေဆုံးသွားပုံကလည်း သဘာဝအတိုင်း သေဆုံးသွားတာ ဖြစ်နေတယ်။ ပီပီရေးတင်း ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာကိုတောင် စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ခုတော့ ရှင်းသွားပါပြီ”

“ကံကောင်းထောက်မစွာ အချိန်မီသွားတာကို ကျေးဇူးတင်ရပါမယ် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျာ”

တင်း(မ်)က သွက်လက်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ...

“ဒီလက်ဖျားခါလောက်တဲ့ အာဂလူဟာ ဘယ်လ်ဒါတောင်ကြားမှာ အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဆေးလိပ်တိုတွေကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မနေဘဲ လေ့လာဆန်းစစ်ရင်းနဲ့ ဒီရာဇဝတ်မှုကြီးကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အပြင် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်နိုင်တဲ့ အနေအထားကို ကောက်ချက်ချနိုင်ခဲ့လို့လဲ ဗိုလ်ချုပ်သားရဲ့ အသက်ကို လက်မတင်လေးမှာ ကယ်လိုက် နိုင်တာပဲ---

“သီးခြားစီရှိနေတဲ့ အ

ချက်အလက်တွေကို လေ့လာပြီး တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ပဟေဠိအကွက်တွေ ဆက်သလို ဆက်စစ်ကြည့်လိုက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရုပ်လုံးပေါ်လာတာပဲ။ မြင်တောင် မမြင်နိုင်ဖူးတဲ့၊ လူသတ်သမားကို ရှာတွေ့နိုင်ခဲ့တာလဲ အစ်ဂနေးရပ်(စ်)ရဲ့ အစွမ်းပါပဲ--

“အံ့ဩတယ်ဗျာ။ အခုခင်ဗျား ကြုံခဲ့ရတဲ့ လူတွေကို တစ်ယောက်မှ ခင်ဗျားမသိဘဲနဲ့ မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ လူသတ်သမားကိုထိန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖမ်းမိလိုက်တာပဲ။ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် စွမ်းရည်ပြည့်ဝတဲ့ ခင်ဗျား ဦးနှောက်ကိုတော့ ချိုးကျူးပါတယ်ဗျာ”

တင်း(မ်)က စကားစတင် ဖြတ်လိုက်သည်။ ရာဇဝတ်ကောင်များကို ဖမ်းရဦးမည်။

ယုယုလွင် DAUGLAS NEWTON ၏ "The Hole In The Haystack" ၏ ဆီ လျော် အောင် ပြန် ဆိုထားသည်။

နာဂစ်ပုန်တိုင်း လေပွေ့ပိုင်းနယ်

စို(တက္ကသိုလ်)

“နာဂစ်မုန်တိုင်း
လေပွေရိုင်းနယ်”

ရှု(တက္ကသိုလ်)

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလ(၂)
ရက်နေ့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သောမုန်
တိုင်း၊ လူတိုင်း မယုံကြည်စွာခံစား
လိုက်ရသောမုန်တိုင်း၊ အသက်
(၈၀)ကျော် အဘိုးအဘွားများရဲ့
သက်တမ်း တစ်လျှောက် မကြုံခဲ့ရ
သောမုန်တိုင်း၊ နာဂစ်မုန်တိုင်း။

နာဂစ်ဆိုသော လေမုန်
တိုင်း၏ ကလူကျီစယ်မှုကြောင့် မြန်
မာနိုင်ငံ ကမ်းရိုးတမ်းဒေသ၊ ဧရာ
ဝတီတိုင်းဒေသကြီးနှင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ
မြို့နယ်အချို့မှာ အားပြင်းသောလေ
ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံခဲ့ကြရသည်။

ယင်းတို့အနက်---။

xxxx

မြို့တစ်မြို့ရဲ့ အရှေ့ပိုင်း
ကမ်းနားလမ်းတွင် မိပိုင်းတို့မိသား
စု နေထိုင်ကြသည်။ မိသားစုဆိုတာ
မိပိုင်းရယ်၊ မိပိုင်းယောက်ျား ဖိုးထူး
ရယ်၊ ငါးနှစ်သားအရွယ် ဖိုးသား
ရယ်၊ (၆)လသားအရွယ်မီးမီးရယ်၊
မိသားစု လေးယောက်တည်းပါ။

မိပိုင်းက ယောက်ျားမျက်နှာ တစ်ရွာ
အမှတ်နဲ့ လိုက်လာခဲ့တဲ့ အညာသူ၊
ဖိုးထူးကတော့ ငါးဖမ်းလှေမှာ အ
လုပ်လုပ်သည်။

ဖိုးထူးက ငါးဖမ်းလှေဖြင့်
ပင်လယ်ထွက်သည်က များသည်။
ဖိုးထူး လှေထွက်သည်နှင့် ပိုင်ရှင်ဦး
စိုးက ငွေကြိုထုတ်ပေးပြီးသား။ ဒါ
ကို မိပိုင်းက ရာသီပေါ်စာများကို
ရင်းနှီးရောင်းချကာ ဖိုးထူး ပြန်မ
လာမချင်း မိသားစုကို ကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်သည်။ မညည်းမညူ
ပင်။

မိပိုင်းသည် သားနှင့်သမီး
ကို အလွန်ချစ်သည်။ ဂရုစိုက်သည်။
ဖခင်မေတ္တာ အပြည့်အဝမရကြသော်
လည်း မိပိုင်းရဲ့ နွေးထွေးသော မိခင်
မေတ္တာအပြည့်နှင့် သားနှင့် သမီးကို
မိပိုင်း ပြုစုယူယသည်။ ဖိုးထူးတို့
လှေဝင်တဲ့နေ့ဆို မိပိုင်းတို့မိသားစု
ပျော်မဆုံး တပြုံးပြုံးနဲ့။ ဖိုးထူးက
လည်းရိုးသားသည်။ မိသားစုကို ခင်
တွယ်မြတ်နိုးသည်။

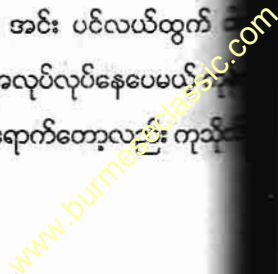
ဒီတစ်ခါ လှေဝင်လာသော
ဖိုးထူး ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မ
သိ။ မိသားစုကို ရွှေတိဂုံဘုရား

လိုက်ပို့သည်။ ကလေးတွေကို အ
ဝတ်အစား၊ ကစားစရာဝယ်ပေးပြီး
မိပိုင်းအတွက် ကျောက်စိမ်းကွင်း
လက်ကောက်တစ်ခုကို အမှတ်
ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ (မိပိုင်းဖြင့် ဖော်
လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ စဉ်
ညားကတည်းက တစ်ခါမှ ဒီလို
သွားဖူးဘူးလေ)

သည်လိုနှင့် ---။

ဖိုးထူး လှေထွက်ဖို့ ပြင်
ဆင်ရပြန်သည်။ လှေမှာက ဖိုးထူး
ရှိ၍ မဖြစ်။ ရိုးသားကြိုးစားသော
ထူးကို ပိုင်ရှင် ဦးစိုးက လူယုံတစ်
ယောက်အဖြစ် လှေမှာ ဦးစီးခိုင်း
သည်။ မိပိုင်းကလည်း ဦးစိုးမိန်းမ
မနွယ်ခိုင်းသမျှကို မညည်းမညာ
လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။ မနွယ်တ
လည်း မိပိုင်းကို ညီမတစ်ယောက်
လို သဘောထားသည်။

“မိပိုင်းရေ ဒီတစ်ခါ ကို
ထူး လှေဝင်လာရင် သားလေး
ရှင်ပြုပေးရအောင်၊ သားလေး
လည်း ရှင်ပြုလိုရတဲ့ အရွယ်ရောက်
နေပြီပဲ။ အင်း ပင်လယ်ထွက်
ဖမ်းတဲ့အလုပ်လုပ်နေပေမယ့်
ပေါပြန်ရောက်တော့လည်း ကုသို

ရှုထောင့်မျှသင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ရအောင် အလှူအတန်းတော့ ပြုလုပ်ချင်သား”

မီးမီးလေးကို နို့တိုက်နေသော မိပိုင်းဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဖိုးထူးကပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပေါ့ ကိုဖိုးထူးရယ် သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် လုပ်တိုင်ရှာဖွေစားသောက်နေရတာပဲ အကုသိုလ်၊ ကုသိုလ်လို့တော့ ဘယ်ခွဲခြားလို့ရမလဲ၊ လှူစရာရှိလို့ လှူပြီဆိုရင် စေတနာသုံးတန်ပြဋ္ဌာန်းပြီး လှူလိုက်၊ အဲ့ဒါ ကိုယ့်အတွက်၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကုသိုလ်အထုပ်ထုပ်ရသလိုပါပဲရှင်”

“အင်း ငါ့မိန်းမပြောမှပဲ ရင်ကိုပေါ့ပြီး အားရှိသွားတော့

တယ်၊ တယ်တော်တဲ့မိန်းမ ကဲ ...”

လျှပ်တစ်ပြက် ဖိုးထူးက မိပိုင်းကိုဖက်ပြီး အနမ်းတစ်ပွင့် ချွေလိုက်သည်။ မိပိုင်းက ရှက်စနိုးဖြင့်-

“အိုး ... ကိုဖိုးထူးက လည်းသမီးလေးရှေ့မှာ” မီးမီးလေးက သူ့အဖေကိုကြည့်ပြီး သူ၏ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို တီးနေသည်။ ဖိုးထူးက

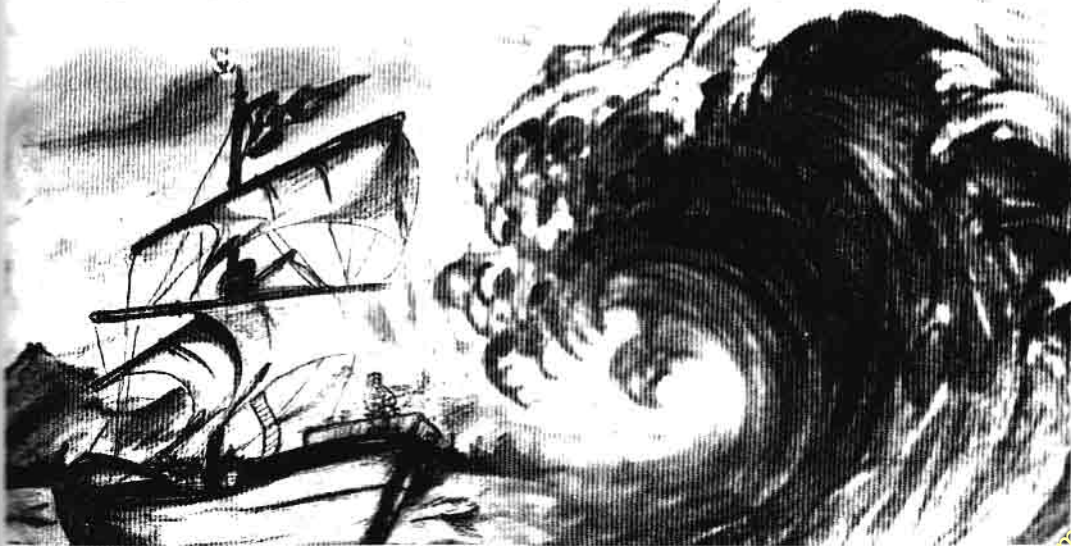
“ဟိုမှာ သမီးကိုကြည့်ပါဦး၊ လက်ခုပ်တီးပြီး ရယ်နေတယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်မလားသမီး၊ ဖေကြီးသမီးကို မွေးမွေးပေးရဦးမယ်” ပြောပြီး မိပိုင်းပေါင်ပေါ်တွင်ရှိသော သမီးကိုဖက်နမ်းပြီး-

“မေကြီးကိုလည်း မွေး

မွေးပေးရမယ် ကဲ ...” “အိုး” မိပိုင်းရဲ့ ပါးပြင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းပြီး ပြေးဆင်းသွားသော ဖိုးထူးရဲ့ကျောပြင်ကို ရင်ခုန်စွာကြည့်နူးတဲ့ အကြည့်ကလေးနဲ့ မိပိုင်းကြည့်နေမိတော့သည်။

ဖိုးထူးတို့ လှေထွက်သွားတာ လဝက်ခန့်ရှိပြီ မိပိုင်းကလည်း ဖိုးထူးကိုလွမ်းတိုင်း ဖိုးထူးဝတ်ဆင်ပေးခဲ့သော ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်လေးကို ပွတ်သပ်ကိုင်ကြည့်ရင်း သားနဲ့သမီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း အလွမ်းဖြေခဲ့ရသည်။

ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင် ဖိုးသားလေးကို ကျောင်းထားရတော့မှာမို့ မိပိုင်းပျော်နေမိသည်။ သား

ရွှေတောင်ရွာခင်းရွာ၊ ရာသီဥတု

လေးကို ကျောင်းအပ်ရင် ကျောင်း စိမ်းဝတ်စုံနဲ့ လွယ်အိတ်လေးကို လွယ်ထားတဲ့ ဖိုးသားကိုလက်တွဲပြီး သမီးလေးကိုချီထားတဲ့ ဖိုးထူးရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တွဲခိုကာ ကျောင်းကြီးဆီသို့ ကျောင်းသားရဲ့ မိဘနေရာကနေ ရင်ခုန်စွာခံစားရင်း ရာသီပေါ်စာများကို ရောင်းချကာ အမြတ်အစွန်းလေးဖြင့် ဝယ်ထား သော ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးလေး နဲ့ရှုပ် အင်္ကျီအဖြူ။ လွယ်အိတ်အစိမ်း ရောင်လေးကို ထုတ်ကြည့်ရတာ အ မောသား။ ဖိုးသားလေးကို ဝတ် ကြည့်ပေးရတာ အခါခါဖြင့် မိဝိုင်းပီ တီဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မိဝိုင်း ဈေးရောင်းထွက် တဲ့အခါတိုင်း ကလေးနှစ်ယောက် ကို ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ကြီးကြီးမေတို့ မိသားစုထံ အပ်နှံခဲ့သည်။ ကလေး နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြီးကြီးမေတို့ မိသားစုက ချစ်ကြသည်။ ဖိုးသား လေးက ကြီးကြီးမေရဲ့သား ကိုအောင် နဲ့ သွားလေရာပါသည်။ မီးမီးလေး ကလည်း ကြီးကြီးမေရဲ့သမီး အိမ် ထောင်ကျပြီး ကလေးမရသေးသော မိချိုနဲ့ ကိုမျိုးတို့လက်ထဲတွင် သွား

လေရာ ချီသွားစမြဲ။ ဒီတစ်ခါ ကိုဖိုးထူးတို့လှေ ဝင်လာရင် မိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံး နားကြမည်၊ အိမ်ကလေးကို ပြန်ပြင် ဆောက်ပြီး သားကလေးကိုလည်း ရှင်ပြုပေးမည်။ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဖြင့် တစ်ဖက်မှလည်း မိဝိုင်းဈေးရောင်းရင်း ချွေးခြံချွေတာ စုဆောင်းခဲ့လေသည်။ ဒီနေ့ ဈေး ရောင်းရင်း မိုးရွာလာတယ်။ မနွယ် တို့ရပ်ကွက်တွင်ဖြစ်လို့ မနွယ်တို့ အိမ်ဝင်ရင်း ကိုဖိုးထူးတို့လှေ ဘယ် တော့ဝင်မလဲဆိုတာကိုပါ စုံစမ်း လိုက်တယ်။

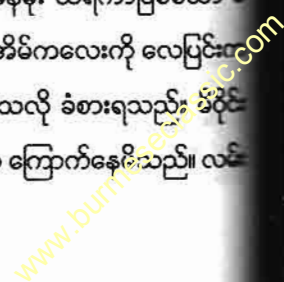
နောက်နှစ်ရက်ဆို ကိုဖိုး ထူးတို့လှေ ဝင်တော့မယ်။ ကိုဖိုးထူး လာရင် မိမိရဲ့စိတ်ကူးတွေကို ပြောပြ မည်။ မိုးကလည်း နားလိုက်ရွာ လိုက်ဖြင့် အေးစိမ့်နေသည်။ ညတီတီ ကို ပြီးအောင်ကြည့်တတ်သော ဖိုး သားကြောင့် ကိုအောင်ပြန်လာပို့မှ မိဝိုင်းအိပ်ရသည်။ မီးမီးလေးက အိပ်ပျော်နေသည်။ မကြာခင် ဖိုး သားလေးကလည်း အိပ်ပျော်သွား သည်။ အိပ်မပျော်တာဆိုလို့ မိဝိုင်း တစ်ယောက်သာ ကျန်နေသည်။

အတွေးတွေက တောင် ရောက်လိုက် မြောက်ရောက်လိုက် နဲ့ မိဝိုင်းအိပ်မရသေး။ ညနေက မနွယ်ပြောလိုက်သော မုန်တိုင်း ဘယ်တဲ့ ကိုဖိုးထူးအတွက်လည်း မိ ဝိုင်းစိတ်ပူမိသည်။

မိဝိုင်းအတွေးတွေနဲ့ အိပ် မရသေး။ သားနဲ့သမီးကတော့ အ ပြစ်ကင်းစွာ အိပ်မောကျလို့ နောင် နေ့မနက်အတွက် ခွန်အားတွင် မိဝိုင်းအိပ်ရန် မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက် သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်။
xxxx

လေပြင်းတစ် ချက်အ တိုက် အိမ်ကလေးသိမ့်ခနဲ တုန် သွားကာ မိဝိုင်း လန့်ပြီးထိုင်မိသည်။ သားနဲ့သမီးနားမှာ အသာထိုင်ရင်း နားစွင့်လိုက်သည်။ လေတိုက်သံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ မိ ဝိုင်း အားငယ်နေမိသည်။ အပြင်မှာ လေတွေပြင်းထန်စွာ တိုက်နေ သည်။ ခနိမိုး ထရံကာဖြစ်သော မိ ဝိုင်းတို့ အိမ်ကလေးကို လေပြင်းက တွန်းလှဲသလို ခံစားရသည်။ မိဝိုင်း ရင်ထဲမှာ ကြောက်နေမိသည်။ လမ်း

ငိုက်နေတဲ့သားကို လှုပ်နှိုး

ပြီး -

“သားလေး မေမေတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြမယ်၊ အပြင်မှာ လေတွေတအားတိုက်နေ တယ်။ သားလေး မအိပ်နဲ့တော့ နော်၊ ညီမလေးကို ပေါင်ပေါ်မှာ ခဏ ချိထား မေမေယူစရာရှိတာ ယူ လိုက်ဦးမယ်”

မိဝိုင်း အတွင်းခန်းထဲသို့ ပြေးအဝင် ယူစရာရှိတာယူနေတုန်း

“ဝုန်း” ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ကို

သရက်ကိုင်းကျိုးသံ ခနိမိုးပေါ်မှတစ် ဆင့် အရှိန်ဖြင့်ကျိုးကြကာ ကံဆိုး ချင်တော့ ပေါင်ပေါ်တွင် မီးမီးလေး ကိုချိပြီးအိပ်ငိုက်နေသော ဖိုးသားရဲ့ အပေါ်တည့်တည့်သို့ မိဝိုင်း မျက်လုံး တွေ ပြာဝေသွားသည်။

“သား ... သား ... အမ လေး”

မိဝိုင်း ကလေးတွေနား ရောက်အောင် သစ်ကိုင်းကို တွန်း ဖယ်သည်။ မရ အပြင်မှာ လေတွေ တအားတိုက်နေသည်။ ကူကယ်ရာ မဲ့တဲ့ မိဝိုင်းရဲ့ဘဝကို ကူညီမယ့်သူ

ထဲကလူတွေရဲ့ ကြောက်လန့်တ ကြား အော်ဟစ်သံတွေလည်း ကြား နေရသည်။

မုန်တိုင်း တကယ်ဝင်ပြီ လား။ ဒါဆို ကိုဖိုးထူးတို့လှေ လွတ် နိုင်ပါ့မလား။ မိဝိုင်းရင်ထဲ ခြောင်း ဆန်စွာပူလောင်မိသည်။ မဖြစ်တော့ ဘူး သားနဲ့သမီးကို နှိုးလိုက်သည်။ သားလေးက အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့။ သမီးက ငိုလိုက်သည်။ သမီးကို မိဝိုင်း ကောက်ချိသည်။ သားကို

ကြည့်တော့ ငိုက်နေသည်။ ထိုစဉ် ခေါင်းရင်းအိမ်က ကြီးကြီးမေအသံ ကို ကြားရသည်။

“ဟဲ့ မိဝိုင်း ... အပြင်မှာ လေတွေတအားတိုက်နေတယ်။ မုန် တိုင်းကျပြီတဲ့၊ နင့်ကလေးတွေခေါ် ပြီး ကုန်းပေါ်က ဘုန်းကြီးကျောင်း ကိုသွား၊ ငါလဲသွားတော့မှာ မြန်မြန် သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး ဟုတ် ကဲ့”

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်အသစ်အစုစုစမ်း

မရှိ။ အားလုံးပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေ သည့်အချိန်။ မိမိပိုင်းရဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်သူမျှ မသိ။ မိမိပိုင်းဘာကိုမျှ မ မြင်။ သူ့သားနဲ့ သမီးကို ပိနေသော သစ်ကိုင်းကို ဆွဲဖယ်တွန်းလှန်နေ သည်။ နေမိုးတွေလည်း အကုန်လန် ကုန်ပြီ ထရဲတစ်ဖက်လည်း ပွင့်ထွက် သွားသည်။ မိမိပိုင်း ဂရုမစိုက်၊ သစ် ကိုင်းကိုသာ ဖယ်နေသည်။

လေတွေ တရကြမ်းတိုက် နေသည်။ မိမိပိုင်းမမှု။ သားနဲ့ သမီးကို ဆွဲထုတ်သည် မရ။ အဲဒီမှာ အိမ် တိုင်တစ်ခုက မိမိပိုင်းခေါင်းပေါ်ပြုတ် ကျကာ မိမိပိုင်းဘဝ အမှောင်အတိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မိမိပိုင်းသတိရတော့ ခေါင်း မှာ အဝတ်စတစ်စဖြင့် ပတ်ထား သည့်သူ့ခေါင်းကို ကိုင်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွေက အကြောင်သား။ လူတွေလည်း အများကြီး။ အားလုံး ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်။ လေ ဒဏ် မိုးဒဏ်ခံခဲ့ရသော လူအချို့ကို ကျောင်းဝန်းထဲမှာ စခန်းချထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“မိမိပိုင်း သမီး သတိရလာ

ပြီလား”
ကြီးကြီးမေရဲ့အမေးကို မိ ပိုင်းမဖြေ အကြောင်သားကြည့်နေ သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကလေးတွေ ဝိုင်းသံကို ကြားလိုက်သည်။ မိမိပိုင်း မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ပြီး ထထိုင် ကာ-

“သား ... သား” ဆိုပြီး ပြေးရန်ပြင်နေသော မိမိပိုင်းကို ကြီး ကြီးမေက ဆွဲထားရင်း “မိမိပိုင်း သတိထားစမ်းပါ ... သမီးရယ်”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ကျွန်မသားလေး သစ်ကိုင်းအောက် မှာ သူတို့ကို သွားခေါ်ပေးပါ။ ကျွန်မ သားလေးရော၊ ဟင့်အင်း သမီးရော ... သမီးပါ သစ်ကိုင်းအောက်မှာ ... ကျွန်မ သွားခေါ်မယ် ... ဟီး ... ဟီး ... ဟင်း”

“အေးပါသမီးရယ် သတိ ထားပါတယ် ... အခုသွားပြီးခေါ်နေ ပါတယ် မိမိပိုင်းရယ်”

စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြီး ကြီးမေဆိုရင်း ကြီးကြီးမေရဲ့ မျက် ဝန်းထဲမှာ မျက် ရည်တွေဝဲလို့ပေါ့ တကယ်တော့-

ဖိုးသားနဲ့ မီးမီးလေးက ကြီးကြီးမေတို့မိသားစုလက်မှာကြီး ခဲ့ကြရတာ။ မိမိပိုင်း ဈေးရောင်းသွား တိုင်း နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးကြီးမေ တို့အိမ်မှာထားနေကြ။ ထမင်းစား သောက်ပြီး အိပ်ခါနီးမှ ပြန်နေကာ ဒီကလေးတွေရဲ့အဖြစ်က သစ်ကိုင်း အောက်မှာ မြင်ရက်စရာမရှိဘူးလို့ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မိမိပိုင်းကိုသွား ကူညီလာသော သားနဲ့သမက်ကဆီ လို့ ကြီးကြီးမေရင်ထဲ မကောင်းပါ အိမ်ကသမီးဆို ကလေးတွေရဲ့အ ဖြစ်ဆိုးကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်က ပြီး ဝိုင်းနေမိတာ။ သားသမီးအရင်း ဟုတ်တာတောင် ဒီလောက်ခံစား နေရတာ သားသမီးတွေရဲ့မိခင်ရင်း ဖြစ်တဲ့မိမိပိုင်း ဘယ်လောက်ခံစား ထိ ခိုက်မယ်ဆိုတာ -

မိမိပိုင်းရဲ့အသိက ရှိတစ် ချက် လွတ်တစ်ချက်နဲ့ မိမိပိုင်း သွေး ပျက်နေပါပြီ။ မိမိရင်သွေးနှစ် ယောက်စလုံး မိမိရဲ့မျက်လုံးရှေ့မှာ တင် အဖြစ်ဆိုးရွားစွာ တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် မိမိပိုင်း သွေးပျက်ရုံတင်မဟုတ် ဦးနှောက်ပါ ပျက်ခဲ့လေသည်။

ရှုဖော်ခြင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

မုန်တိုင်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ခဏလေးပါ နာဂစ်ဆိုသော မုန်တိုင်းဝင်ရောက်ခဲ့တာ ခဏလေးပါ။ သို့သော် ထိုခဏလေးဆိုသောအချိန်ကပင် လူများစွာ သေကျေပျက်စီးကြကုန်ကြသည်။ အဆောက်အအုံတွေ အမိုးတွေ လန်ကုန်ပြီး အိမ်တချို့ပြိုကျပြီး သစ်ပင်တွေ အမြစ်တွေ။ အမြစ်ကနေ ဆွဲနုတ်ထားသလို အမြစ်တွေ လန်ကုန်သည်။ လမ်းတိုင်းမှာရှိသော သစ်ပင်တွေ လဲပြိုလို့ မိဝိုင်းတို့ အိမ်ရှိရာ ရပ်ကွက်သည် အိမ်အ

များစု သစ်ပင်ပါ ပြိုကျ ပျက်စီးမှုများကြောင့် ရပ်ကွက်ပျက်၊ မြို့ပျက်ကြီးသဖွယ် တွေ့မြင်ကြရသည်။ လှေပိုင်ရှင် ဦးစိုးတို့လင်မယား မိဝိုင်းရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကယ်ဆယ်ရေးစခန်းသို့ ရောက်ချလာသည်။ မိဝိုင်းသည် သူ့နေရာလေးမှာ ထိုင်ရင်း ဝေးငိုင်းနေသည်။ တစ်ခါတလေ ကိုဖိုးထူးဝယ်ဝတ်ပေးထားသော ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်လေးကို အသာအယာပွတ်သပ်ရင်း မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်များစီးကျလို့ ဘာမှတော့မပြော

ကြီးကြီးမေက ဦးစိုးတို့လင်မယားကို ကျောင်းပေါ်သို့ခေါ်သွားသည်။

“မောင်စိုး မိဝိုင်းရဲ့ အဖြစ်ကို သိပြီးပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ။ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်အဖြစ်ကတော့ တော်တော်ကြေကွဲစရာကောင်းပါတယ် ကြီးကြီးရယ်။ မိဝိုင်းအဖြစ်ကတော့ ပိုပြီးကြေကွဲဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ဖိုးထူးတို့လှေလည်း မြစ်ဝမှာ မုန်တိုင်းမိပြီး ပျောက်နေတယ်။ ရာသီဥတုငြိမ်သက်ရင်တော့ စုံစမ်းရဦးမယ် ကြီးကြီး။ ဖိုးထူး အသက်ရှင်ရက် ပြန်လာပါနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းကြတာပေါ့ ကြီးကြီးရယ်။ မိဝိုင်းကိုတော့ ဖိုးထူးပြန်မလာမချင်း ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပါမယ်။”

ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဦးစိုးတို့လင်မယားကို မိဝိုင်းတွေတွေကြီးကြည့်နေသည်။ ဦးစိုးမိန်းမ မနွယ်ကတော့ မိဝိုင်းကို ပြေးဖက်ပြီး မျက်ရည်အရွှဲသားနဲ့

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်း ရသဒံမဂ္ဂဇင်း

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမ လေးရယ်၊ မနွယ် စိတ်မကောင်း လိုက်တာ”

မိဝိုင်းကတော့ ဘာမျှမ ပြော သူလည်းမျက်ရည်တွေ စီးကျ နေပါတော့သည်။

ရာသီဥတုတွေလည်း ငြိမ် သက်သွားသည်။ ကယ်ဆယ်ရေး က လူငယ်တွေလည်း ရောက်လာ ကုန်ပြီ။ ပစ္စည်းဝေ၊ ထမင်းဝေနေတဲ့ အချိန်မှာ မိဝိုင်းကိုရှာမတွေ့။ ဘုန်း ကြီးကျောင်းအနံ့ ကြီးကြီးမေရှာ သည် မတွေ့။ လူတစ်ယောက်စ နှစ် ယောက်စကို မေးကြည့်သည် မသိ။ လူတွေလည်း ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်မို့ ကြီးကြီးမေ မမေးတော့။

အဲဒီအချိန်မှာ- ကယ်ဆယ်ရေးက လူ ငယ်တစ်ယောက် ပွေ့ချီလာသော သတိလစ်နေတဲ့ မိဝိုင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လေးကို ကြီးမေက သူ့အိပ်ရာပေါ် သို့တင်ပေးရန် လူငယ်လေးကို လိုက်ပြသည်။ လူငယ်က-

“ကြီးကြီးအသိလား”
“အေး မိဝိုင်းဘာဖြစ် လို့လဲ သား”

ကျွန်တော်တို့ကယ်ဆယ် ရေးအဖွဲ့တွေက အိမ်ပြိုအိမ်ပျက်ထဲ မှာလူတွေရှိမလားလို့ ရှင်းလင်းနေ ကြတာ၊ အဲဒီအစ်မက အိမ်ပြိုတစ် ခုထဲ အတင်းဝင်မွေ့ရင်း သစ်ကိုင်း အောက်မှာပိနေတဲ့ ကလေးအ လောင်းနှစ်လောင်းကို မြင်ပြီး သတိ မေ့သွားတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် လည်း ဒီကယ်ဆယ်ရေးစခန်းကို ခေါ်လာတာ၊ ကလေးတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က မြေမြှုပ်ခဲ့ပြီးပါ ပြီ ကြီးကြီး”

“အဲ့ဒါ သူ့သားနဲ့ သမီးပေါ့ ကွယ်”

ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်စွာ ကြီး ကြီးမေပြောလိုက်သည်။ ယခုအချိန် မှာ လူတိုင်းလူတိုင်း အပူကိုယ်စီနဲ့မို့ မိဝိုင်းကို မကြည့်နိုင်ပါ။ မိဝိုင်းက လည်း ဒုက္ခမပေး။ မိဝိုင်းရဲ့ မသိစိတ် က အိမ်ဝိုင်းလေးကို ရောက်တတ် သည်။ ဟိုရှာ၊ ဒီရှာလုပ်လိုက်။ ဗိုက် ဆာရင် ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းပြန် လာလိုက်။ အဲ့ဒီက ယူထားပေးတဲ့ ထမင်းကို စားပြီး အိပ်ချင်ရင်ရောက် တဲ့နေရာမှာ အိပ်လိုက်နဲ့ မိဝိုင်းဘဝ တစ်နေကုန်ခဲ့ပြန်သည်။

ယခုအချိန်ထိ ကိုဖိုးထူး တို့ သတင်းမရသေးပါ။ မိဝိုင်းကို လည်း ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းမှ ဦးစွာ တို့လင်မယား သူတို့အိမ်သို့ခေါ် ဆောင်သွားလေသည်။

ဖိုးထူးတစ်ယောက် သေ သလား၊ ရှင်သလား ဆိုတာ မိဝိုင်း မသိ။

သားနဲ့ သမီးအပေါ်ကြင် နာမှု မေတ္တာအပြည့်နဲ့ စောင့်ရှောက် လာခဲ့သော မိဝိုင်း။

ယောက်ျားကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခင်တတ်သော မိဝိုင်း။

သားလေးကျောင်းအင် ရန် စိတ်ကူးနဲ့ ပျော်ခဲ့ရသော မိဝိုင်း။

ယခုတော့မူ- နာဂစ်ဆိုသော လေပြင်း မှန်တိုင်း သို့မဟုတ် လေပွေရိုင်း၏ ကလူကျီစယ်မှုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်ကား မိဝိုင်း၏ဘဝ၊ မိဝိုင်း၏စိတ်ကူး၊ မိဝိုင်း၏ မျှော်လင့် ချက်မှန်သမျှကို အားသကုန် ဝါးချီ သွားလေတော့သည်။

ရှီ (တက္ကသိုလ်)

HURRICANE Restaurant

- ချိုသာသောဈေးနှုန်း
- သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော နိုင်ငံအပြင်အဆင်
- ယဉ်ကျေးပျူငှာသော ဝန်ထမ်းများ၏ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှု
- ကျွမ်းကျင်သော စားဖိုမှူးကြီး၏ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များ
- နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံနှင့် မြန်မာ့စည်ဘီယာ၊ အေဘီစီစည်ဘီယာ အခြားအမျိုးရည်မျိုးစုံ

တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ငွေကို အကျိုးရှိရှိကုန်ရကျိုးနပ်အောင်
HURRICANE Restaurant သို့ လာခဲ့ပါ။

အဝတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း
 အထူးအစီအစဉ် ဖျော်ဖြေမှုရှိသည်။

အမှတ်(၇၄)၊ လေးထောင့်ကန်လမ်း၊ တာမွေလေးရပ်ကွက်၊ တာမွေပြိုနယ်။
 ဖုန်း-၀၉ ၇၃၀၃၄၂၁၉၊ ၀၉ ၄၃၀၇၄၃၅၂၊ ၀၉ ၇၃၁၅၅၅၈၉

ညီလေးပတ်ပို့ငှားတဲ့စာ

ခင်ရိုနဲ့ မရခိုလောကီပါ

ဆူးသစ်

“ခင်ရုံနဲ့ မလုံလောက်ပါ”

ဆူးသစ်

အစ်ကိုက ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေး တာဝန်ခံဆိုတော့ အဲဒီ အလုပ်သမားလေးရဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးကိုခေါ်ပြီး လုပ်ကွက်ထဲသွားမေးတယ်။ မြင်မိတဲ့ အလုပ်သမားလေးတွေက လုပ်ကွက် အပြင်ကို ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ပြောတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ မြန်မာကြီးကြပ်ရေးမှူးနှစ်ယောက် လုပ်ကွက်အပြင်ကို လိုက်ရှာခဲ့ကြတယ်။ မတွေ့ပါဘူး။

ဦးလေးရေ---

စင်ကာပူနိုင်ငံက နိုင်ငံသားတော်တော်များများဟာ နေ့ညအချိန်အခါမရွေး အပြေးလုကျင့်ကြပါတယ်။ အစ်ကိုတို့လို တခြားနိုင်ငံက အလုပ်လာလုပ်တဲ့ လူတွေကတော့သူတို့လိုပြေးဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ်ဘာသာ အားအောင်တောင် တော်တော်လုပ်ယူနေရတာဆိုတော့ မပြေးနိုင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုမပြေးနိုင်ရတဲ့ကြားထဲကပဲ တစ်လောကတင် စင်ကာပူရဲ့ အထင်ကရ AYE ဝိုင်းတဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ အစ်ကို တက်ပြေးခဲ့ရပါသေးတယ်။ အကြောင်းက ဒီလိုပါ။

အစ်ကိုအလုပ်လုပ်တဲ့ လုပ်ကွက်မှာ ပရောဂျက် တော်တော်ကျပ်ချိန်မို့ ညဆယ်နာရီလောက်ပဲ အလုပ်လုပ်ကြရပါတယ်။ အဲဒီမှာညဘက်ပိုင်းက နားရီခွဲလောက် အစ်ကိုရုံးဘက်ကို ပြန်တဲ့အချိန် ကြီးကြပ်ရေးမှူးလေးတစ်ယောက်က အစ်ကို့ကို ပြောပါတယ်။ “အစ်ကို အိန္ဒိယ အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက် Siteထဲကနေ Safety Harness ဘွဲ့ချွတ်၊ ဦးထုပ်တွေချွတ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ဖုန်းတွေ ပြုတ်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်” တဲ့။

အစ်ကိုတို့ သတင်းကြားတာက အဲဒီအိန္ဒိယ အလုပ်သမားလေးဟာ မနက်ပိုင်းက သူဌေးက ခေါ် သွားလို့ သွားတွေ့ရတယ်တဲ့။ အကြောင်းက အရင် နေ့ညဘက်အဆောင်မှာ မူးပြီးစိန်ခေါ်လိုတဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ သူနဲ့တစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ယာဉ်မောင်းက သူဌေးကို ပြန်ပြောတော့ သူဌေးက ခေါ်တွေ့ပြီး “မင်း နောက်တစ်ကြိမ် အဲဒီလိုလုပ်ရင် မင်းကို Warning Letter ပေးမယ်” လို့ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

ဒီမှာပဲ အဲဒီအလုပ်သမားလေးဟာ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်ထဲမှာ ဝူဝူခေါင်ခေါင်နဲ့ ထမင်းစားချိန်မှာတောင် တစ်ယောက်တည်းခွဲထွက်သွားတယ်လို့ သူ့ရဲ့ မြန်မာကြီးကြပ်ရေးမှူးလေးက ပြန်ပြောပါတယ်။ တကယ်လို့ စောစောကသာသိရင် အစ်ကိုလည်း သူ့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်မှာဖြစ်ပေမဲ့ အခုကနောက်ကျကုန်ပြီလေ။

ရှုထောင့်မှအမြင်ရသမျှမရစေ

ဒါနဲ့ အလုပ်ထဲလိုက်ရှာလည်း မတွေ့ဘဲ ဆယ်နာရီထိုးလို့ အလုပ်သိမ်းတော့ အစ်ကိုလည်း သူဌေးကို အကြောင်းကြားရပါတော့တယ်။ သူဌေးကလည်း တွေ့အောင်ရှာဖို့ပြောတော့ အလုပ်ပြန်ကားတွေနဲ့ ပြန်ပြီး ရှာတဲ့အခါ တစ်နေရာမှာ လမ်းဘေးမှာအိပ်နေတာကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး အဆောင်ပြန်ပို့ခဲ့ရပါတယ်။ သူဌေးကတော့ မနက်ကျရင် အဲဒီအလုပ်သမားကို သူ့ကို လာတွေ့ဖို့ ထပ်ပြောပါတယ်။

မနက်လည်းရောက်ရော အလုပ်သွားတဲ့ လမ်းမှာ အဲဒီအလုပ်သမားလေး အဆောင်က

အထွက် ဂိတ်ကလုံခြုံရေးကို ပေါက်ကရငြော လုံခြုံရေးက ဖမ်းဖို့ကြိုးစားရာက အလုပ်ကိုလာ ဘတ်စ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လိုက်လာတယ်လို့ ကြားတယ်။ ပါးစပ်က ပေါက်ကရအော်တယ်တဲ့။ ဖြစ်ရတော့ ဘတ်စ်ကားပေါ်ကလူတွေက သူ့ကိုတစ်နေရာမှာ ချပေးခဲ့ပြီး၊ အဲဒီဘတ်စ်ကား ပေါ်ပါလာရုံနဲ့ကဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က အစ်ကိုတို့ စီးလာကားယာဉ်မောင်းကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်ပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီအလုပ်သမားလေးဟာ အစ်ကိုတို့ကား ရောက်နေစင်ကာပူ က အဝေးပြေးလမ်းမတစ်ခုဖြစ်တဲ့ AT

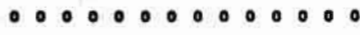
လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းလျှောက်နေရာက အစ်ကိုတို့ လှမ်းခေါ်တဲ့အခါ လမ်းမအလယ်ကောင်ကိုတက်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့တယ်။ ကားပေါ်မှာ Site Manager နဲ့အတူ အစ်ကိုရယ်၊ အင်ဂျင်နီယာတွေရယ်ပါလာလို့ ဆင်းပြီးလိုက်ဖမ်းတဲ့အခါ သူကထွက်ပြေးပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုအရောက် လမ်းချိုးထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်ပြေးလို့ ဆက်လိုက်လို့မရတော့ပါဘူး။

မန်နေဂျာလည်း ကားပေါ်ပြန်တက်၊ သူဌေးကို အကြောင်းကြားပြီး အစ်ကိုတို့အားလုံးအလုပ်ကို ဆက်ထွက်ခဲ့ရတော့တာပေါ့။ AYE လမ်းပေါ်မှာတော့ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားသလို ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်နဲ့ ကားတွေလည်းပိတ်၊ လူတွေလည်း ကြည့်တော့ အစ်ကိုတို့လည်း စင်ကာပူမှာ တကယ့်အတွေ့အကြုံသစ်ကို ရတော့တာပါပဲ။

ညီလေးရေ---

အဲဒီ အိန္ဒိယအလုပ်သမားလေးဟာ လမ်းချိုးထဲဝင်သွားတာ အလကားမဟုတ်ပါဘူး။ သူက အစက အစ်ကိုတို့ကိုရိုက်ဖို့ တုတ်သွားယူတာလို့ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ထားခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယအလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်ကဖုန်းဆက်ပြောပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ လိုက်ဖမ်းတုန်းကလည်း သူ့ကိုမိဖို့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်တဲ့ အိန္ဒိယ အင်ဂျင်နီယာတွေကို သူကပြန်ထိုးမယ်လုပ်လို့ ပြန်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။

သူက အစက အစ်ကိုတို့ကိုရိုက်ဖို့ တုတ်သွားယူတာလို့ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ထားခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယ အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်ပြောပါတယ်။ အစ်ကိုတို့

ဒီလိုနဲ့ ကားမှတ်တိုင်နားမှာ တုတ်ကိုဝင်ပြီး ရမ်းနေတဲ့ သူ့ကို ရဲကဖမ်းသွားတယ်လို့ အလုပ်ထဲ အရောက်ကြားရပါတော့တယ်။ နေ့ခင်းမှာတော့ သူ့ကို လေဆိပ်ကို လိုက်ဖို့ခဲတယ်လို့ ရုံးအဖွဲ့တွေ ဆီက သိရတယ်။

အဲဒါနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ သူ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအချို့ကို အလုပ်ထဲက သူ့သူငယ်ချင်း အိန္ဒိယလူငယ်လေးတစ်ယောက်ဆီက သိရပါတယ်။

ညီလေးရေ---

စိတ်လွတ်သလိုဖြစ်သွားတဲ့ အဲဒီ အလုပ်သမားလေးက အဆောင်မှာ သူ့နဲ့တွဲတဲ့သူတွေ နောက်ထပ်သုံးယောက်ရှိပါသတဲ့။ တစ်ယောက်က သူဌေးနားကလူ၊ သူဌေးရုံးခန်းကလူပါ။ နောက်တစ်ယောက်က ရုံးကကားတွေစီစဉ်တဲ့ ယာဉ်မောင်း။

ရှုထောင့်အသစ်အင်္ဂုသစ်များ

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကတော့ အလုပ်သမားပါ။

အဲဒီ အလုပ်သမားလေးဟာ အဲဒီသုံးယောက်စလုံးနဲ့ တော်တော်လေးခင်ပေမဲ့ လွဲနေတာ တစ်ခုက အဲဒီသုံးယောက်စလုံးက အဲဒီ အလုပ်သမားလေးကို ဝိုင်းကျပ်ကြတယ်လို့ဆိုတယ်။ သူတို့ အားလုံး အိန္ဒိယတွေချည်းပါပဲ။ ကြာတော့ အဲဒီ အလုပ်သမားလေးမှာ ယုံကြည်မှု ပျောက်ဆုံးလာပါတော့တယ်။ သူခင်တဲ့လူတွေက သူ့ကိုမဟုတ်တာတွေပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ခိုင်းပြီး နောက်ဆုံးသူဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတော့တာပါပဲ။

ဒီကြားထဲ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို သူပေါင်းတဲ့လူသုံးယောက်ထဲက အလုပ်သမားကောင်လေးက ခိုးတယ်လို့ယူဆပြီး အဆောင်မှာ ညဘက်အရက်သောက်လို့ ပွဲကြမ်းပါတော့တယ်။ သူက စိန်ခေါ်ပြီး ချမယ်တွေ ဘာတွေလုပ်တော့ နောက်နေမှာ သူဌေးက ခေါ်တွေ့တာတဲ့။ သူဌေးက မင်းနောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုလုပ်ရင် သတိပေးစာ (Warning Letter)

ထုတ်မယ်ပြောတော့ သူ ကြောက်သွားတယ်။ အစ်ကိုတို့ကုမ္ပဏီမှာ အဲဒီလို သတိပေးစာ အထုတ်ခံရရင် Bonus ပြုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်သမားလေးဟာ သူ စင်ကာပူကိုလာတဲ့ အေးဂျင့်ပိုက်ဆံက ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ ကျေတာတဲ့။ ဒီတော့ သူ့အတွက် Bonus ရရင် အမြတ်ကရမှာပါ။

သူထင်တာက သူမမှားဘူး။ သူ့ကို အပေါင်းအသင်းတွေ ကျပ်လို့ သူ့စိန်ခေါ်တယ်။ သူဌေးက အဲဒီလိုပြောတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငါ မမှားဘဲ ငါ့ကို ကျတော့ အပြစ်ပေးမယ်ဆိုတာကို မတရားဘူးလို့ ခံစားရတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စဉ်က အဲဒီလို ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မျိုသိပ်ထားသမျှ ဘယ်သူမျှ မပြောဘဲ သူ့ဘာသာစိတ်တွေ ကစဉ်ကလျားတွေ ဖြစ်သွားပုံပါပဲ။

ညီလေးရေ----

လေဆိပ်ထဲကို ပို့လိုက်တဲ့ အဲဒီအလုပ်သမားလေး ပြန်သွားတယ်လို့ ညီလေးထင်လား။ ကုမ္ပဏီက ပြန်ပို့ပေမယ့် သူကလေဆိပ်ထဲမှာ ဟိုအော်၊ သည်အော်နဲ့မို့ ရဲကဖမ်းပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီဆေးရုံမှာ တစ်ခါရပ်ထားတဲ့ကားကို တက်မောင်းပြီး ထွက်ပြေးလို့ နောက်ဆုံး စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံကို ပို့တာ။ သူ တစ်ခါအော်တိုင်း ဆရာဝန်က ဆေးတစ်လုံးထိုးပြီး အိပ်ခိုင်းတာ နောက်မှာ ပြန်ကောင်းသွားပါတော့တယ်။

ဒါတောင် တစ်ရက်မှာ ဆရာဝန်စားပွဲသွား
ထိုင်ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေကို သူကဆေးကုပေးမယ်
လုပ်နေလို့ ဆရာဝန်က ဆေးထိုးလိုက်မှ ငြိမ်သွား
တော့တယ်တဲ့။ အခုတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်
သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူက ရမ်းကားမှု၊ ကားလုပြေးမှု၊
လေဆိပ်ထဲ အော်ဟစ်မှု စတာတွေကြောင့် စင်ကာပူ
တော့ ပြန်လာလို့ ရမယ်မထင်တော့ပါဘူး။ သူ့စိတ်
ကျန်းမာရေးကလည်း တစ်ခါဖောက်ပြန်ထားတာ
တို့။

ညီလေးရေး----

ဘဝမှာ ကိုယ်နဲ့ခင်ရတဲ့သူတွေ အများကြီး
ရှိပါတယ်။ တကယ်ယုံကြည်ရမယ့်သူ၊ မယုံရတဲ့သူ
ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမလဲ မသိနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ကယုံ
လို့ ပေါင်းပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုနောက်ကျောစားနဲ့ ထိုးသူ
တွေ ရှိတတ်သလို အတည်ပေါက်နဲ့ ကျပ်နေသူတွေ
လည်း တစ်ပုံကြီးပါပဲ။

ဒီတော့ အပေါင်းအသင်းဆိုတာကို ကြည့်
ပေါင်းရင်း ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကိုလည်း မျှိုသိပ်
ထားပါနဲ့ဆိုတာ အစ်ကိုတော့ သတိပေးချင်တယ်။
အပေါင်းအသင်းကောင်းတာတွေ အများကြီးရှိပေမဲ့
မိသားစုဆိုတာကတော့ သွေးသားရင်းတွေမို့ ကိုယ့်
ဘဝရဲ့ အရေးကြီးတာတွေကို မိသားစုနဲ့ တိုင်တိုင်
စင်ပင်လုပ်တာ အကောင်းဆုံးလို့ ပြောချင်တယ်။

ညီလေးရေး--

လူတိုင်းဘဝမှာ မှားခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
စိတ်ဖောက်ပြန် ရူးသွပ်သွားရင်တော့ ပြန်ကောင်း
သည့်တိုင် လူမှုရေးကဏ္ဍတွေမှာ ဆုံးရှုံးသွားတတ်ပါ
တယ်။ အခု အိန္ဒိယအလုပ်သမားလေးကို စင်ကာ
ပူက လက်မခံတော့ပါဘူး။ သူ့အတွက် အစ်ကိုတို့
စိတ်မကောင်းပေမဲ့ သူပြန်လာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆို
လည်း အစ်ကိုတို့ လို ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေး
ဝန်ထမ်းတွေကပါ လန့်ပါတယ်။ မတော်လို့ အမြင့်က
ခုန်ချရင် အားလုံးတာဝန်ကြီးတာကိုး။

ဒီတော့ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ခင်တာနဲ့
တင် မလုံလောက်ဘဲ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း
အဖြစ် ပေါင်းသင်းကြရင် တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက်အတွင်းသိတာကလွဲလို့ ကြည့်ပေါင်း
သင့်တယ်ဆိုတာလေးကို ဒီဆောင်းပါးလေးနဲ့ ဥပမာ
ပေးလိုက်ပါတယ်ကွာ။

ဆူးသစ်
၁၉၉၅ ဇန်နဝါရီ
၁၅-၁၂-၂၀၁၃

နှလုံးသားစုထောင့်၊
မြိုင်ချက်နှလုံးသား

ရင်ဖွင့် အလွမ်း

ဖြူစင်ရှင်း(သင်္ချာ)၊
ဘုတထင်

သတိရစိတ်တွေနှင့် ယုတ်တင်လိမ်ကောက် မွေနှောက်ထားတဲ့ တောင်ပံမဲ့စိတ်လိပ်ပြာရဲ့ တနံ့နံ့ခံစားပြီး ကြေကွဲလေ
တမ်းချင်းတစ်ပုဒ် ဟစ်ကြွေးနေခြင်းကိုပဲ အလွမ်းဟုခေါ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် အလိုအလျောက်စိတ်ဘဝင်နောက်အောင် အတိတ်
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ့ခဲ့တဲ့ ပုံဆောင်ခဲကြေမှုစာများကို အမှတ်ထင်ထင်စွဲဝင်ကျန်ရစ် မမေ့မလျော့နိုင်တဲ့ ပုံရိပ်မှတ်တမ်းတွေ ပြန်လည်မြင်ထောင်
နေခြင်းကိုပဲ အလွမ်းဟုခေါ်လေမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သတိရစိတ်တွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်နဲ့ မမေ့မလျော့နိုင်တဲ့ ရင်တွင်းထုထည်ပူ အ
အခဲကိုပဲ အလွမ်းဟုခေါ်ရမည်လား။ အဲဒါ တွေအားလုံးတိုသာ အလွမ်းဟုခေါ်ရရင် “ယမင်း” “မောင့်” ကို အရမ်းလွန်းနေပြီတဲ့

“လွမ်းတာရှိရင်နာတာလေးနဲ့ ဖြေသိမ့်ရမယ်” လို့ “ယမင်း” ကြားဖူးတယ် “မောင်”။ “မောင်” ဟာ “ယမင်း” အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်နာအောင်မလုပ်ခဲ့ဖူးတော့ “ယမင်း” ရဲ့ ရင်တွင်းတစ်နေရာက လွမ်းချင်းဝေဒနာကို ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ “မောင်”။ မဖြေသာတဲ့ဝေဒနာတွေဟာ အနေကြာလာတော့ “ယမင်း” အတွက် မြင်းချက်မရှိဘဲ ခံစားရတော့မှာပေါ့။ ယခုအချိန်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြိုတင်မိတ်ခံစားနေရသူဟာ “ယမင်း” ပါ “မောင်” ရယ်။ ဟိုစဉ် “မောင်” ပြောခဲ့တဲ့ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် စကားတွေဟာ “ယမင်း” အတွက် ဖြေဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်ခဲ့ရပြီလေ။ အဲ့ဒီဖြေဆေးတစ်ခွက်ဟာ ဆေးခါးကြီးသဖွယ်မို့ နာကြည်းရင်ထိတ်စွာနဲ့ပဲ ဖြေသိမ့်ဖို့ကြိုးစားမျိုးသိပ်နေရပြီပေါ့ “မောင်”။

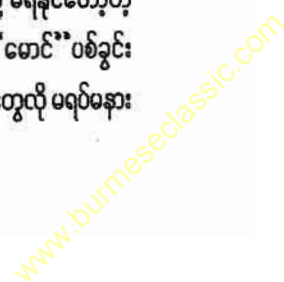
“အတိတ်ကိုလည်း ပြန်မတမ်းတနဲ့။ အနာဂတ်ကိုလည်း မမျှော်မှန်းနဲ့။ ပစ္စုပန်တည်တည်ကိုပဲ ရှုရမယ်” လို့ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိတ်ကပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရတဲ့ “မောင်” နဲ့ “ယမင်း” ရဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့အလင်္ကာတွေက အလွမ်းရသမြောက်လွန်းတော့ မတမ်းမတဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး “မောင်”။ အခုချိန်ထိကိုပဲ တစ်မိမ့်မိမ့်တွေးရင် တရေးရေးမြင်တုန်းပါ “မောင်” ရယ်။

“ယမင်း” ဟာကြိုးမဲ့တဲ့ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ဆိုရင် “ယမင်း” ဘဝကို ပထမဦးဆုံးတက်ကြွဖျတ်လတ်ထုပ်ရှားတတ်အောင် ကြိုးတပ်ပေးခဲ့သူဟာ “မောင်” ပဲမဟုတ်လား။ သက်မဲ့တဲ့အရုပ်လေးတွေကောင် ကြိုးတပ်ပြီးဆွဲပေးရင် ကွေးအောင်တတတ်တော့ နှလုံးသားနှင့်ခံစားမှုပေါင်းစုပြီး ဖြစ်တည်ရှင်သန်နေတဲ့ “ယမင်း” ဟာ ဘယ်လိုငြင်းရတော့မှာလဲ။ တကယ်တော့ “မောင်” တပ်ပေးခဲ့တဲ့ “ယမင်း” အတွက်ကြိုးဟာ သာမန်မဟုတ်တဲ့ သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတစ်မျှင်ပါ “မောင်” ရယ်။

အခုတော့ “ယမင်း” အပေါ်မှာ နတ်မှိုင်းစွာထွက်သိုင်းထားတဲ့ “မောင်” ရဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးလေးက ဘာကြောင့်များဆွေး

မြည့်ပြတ်ထောက်သွားတာလဲ။ “ယမင်း” မဝေခွဲတတ်တော့ဘူး “မောင်”။ တံကြွေကိုပဲ လိုးမယ်ဖွဲ့ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သံသရာဝင်ကြွေးကိုပဲ ပုံချရမလား။ ပြန်ဆုံနိုင်ခွင့်မရတဲ့ “ယမင်း” ဘဝမှာ မူလင်းရှုထောင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်းပေါ်က နှလုံးသားရှုထောင့်စာမျက်နှာတွေမှတစ်ဆင့် “မောင့်” ကို အပြစ်တင်စွပ်စွဲရတော့မှာပေါ့ “မောင်ရယ်”။ ဒါပေမဲ့ “မောင့်” ကို အပြစ်မတင်ရတ်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း အပြစ်တင်ရမှာက “ယမင်း” နဲ့ “မောင်” တို့ဘဝကို နီးစပ်အောင် စည်းသတ်ပေးတဲ့ “ယမင်း” တို့ရွာရဲ့ တွဲဖက်ကျောင်းလေးကိုပါ။ နောက်ပြီးတော့ တွဲဖက်ကျောင်းလေးမှာပဲ လုပ်အားပေးဆရာမဝင်လုပ်မိတဲ့ “ယမင်း” ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အပြစ်ဖို့ရတော့မှာပေါ့ “မောင်”။ ပြီးခဲ့တာတွေကိုမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရုန်းတန်တိုင်း ရင်ကျက်မှုမရှိတဲ့ “ယမင်း” နှလုံးသားက အနာတရဒဏ်ရာဟာ ပြန်တာထဲခဲ့ရတယ်။ နဖူးမှအာမာရွတ်ကိုမြင်တိုင်း “ကေဝင်ပုဏ္ဏား” က “မင်းမဟော်” ကို သတိရသလို ရင်တွင်းအလွမ်းဒဏ်ချက်တွေ “ယမင်း” ကိုနှိပ်စက်တိုင်း အတိတ်က “မောင်” နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှအားလုံး ပြန်လည်မြင်ယောင်မိပါတယ် “မောင်” ရယ်...။

မှတ်မှတ်ရရရှိနေဆဲပါ “မောင်”။ ၂၀၀၄-၂၀၀၅ ပညာသင်နှစ် ပြက္ခဒိန်စာမျက်နှာတွေဟာ “ယမင်း” ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ရှင်သန်နိုးထလာခဲ့တယ်။ ငါးနှစ်ဆိုတဲ့အတိုင်းအတာဟာ တအားချစ်နေရင် ပျော်မြူးနှစ်သိမ့်စရာကောင်းပြီး ဘာမှမကြာနိုင်တဲ့ ကာလအပိုင်းအခြားပါ။ ဒါပေမဲ့ ရေနည်းငါး တစ်ထောင်၊ အပြီးပြတ်အိမ်ခြောင်တစ်ကောင်လို အပြီးသတ်မှာ ဝေဒနာတွေ ရာထောင်မက ပြည့်စုံကြွယ်ဝခဲ့ရသူဟာ “ယမင်း” တစ်ထောင်ပါ “မောင်” ရယ်။ ရုပ်လုံးဖော်ကြည့်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့ “ယမင်း” ရဲ့ နာလန်မထူနိုင်တဲ့ချစ်ခြင်းမှာ “မောင်” ပစ်ခွင်းလိုက်တဲ့ အလွမ်းမြားတစ်ချက်က ယန္တရားစက်တွေလို မရုပ်မနားတရုပ်စပ်သွားနေပါတယ် “မောင်”။

“မောင်” ဟာ “ယမင်း” ရဲ့ အသက်ပိညာဉ်ထဲမှာ အမှတ်မထင်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသူပါ။ “မောင်” ပထမဆုံး “ယမင်း” တို့နှစ်ယောက်ကလေးကို ရောက်လာတဲ့နေ့လေ မှတ်မိသေးပါရဲ့လား “မောင်” ရယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး “ဦးခင်ဆောင်” က လက်ရှိဆရာ/မတွေ၊ ကျောင်းသား/သူ တွေနဲ့ “မောင်” ကို မိတ်ဆက်ပေးတယ်လေ။ ဖော်ရွေရည်မှန်ပြီး စကားပြောကောင်းတဲ့ “သန့်ထွင်မောင်” ဆိုတဲ့ “မောင်” နဲ့ ကျောင်းသူ / ကျောင်းသားတွေ ရော ဆရာ၊ ဆရာမတွေပါ တစ်ခါတည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဟန်ဆောင်မှုမရှိဘဲ ရိုးသားပျူငှာစွာ ကြိုဆိုတတ်တဲ့ ရှာ သူရှာသားတွေနဲ့လည်း တစ်ခါတည်းအတွင်းမှာပဲ တစ်

သားတည်းကျသွားခဲ့တယ်နော်။

သင်ကြားဖို့တာဝန်ကျရာ ဘာသာရပ်မှာ အထောင်ဆိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြတာ “ယမင်း” နဲ့ “မောင်” တို့ရဲ့ ကူညီမှုတွေပဲပေါ့။ “မောင်” ဟာ သင်္ချာမှာ အယူအဆကောင်းပြီး နားရှင်းအောင် ပြသနိုင်သလို မြန်မာစာမှာလည်း ကျောင်းသားတွေကို ဆွဲဆောင်မှုရှိစေတယ်နော်။ “ယမင်း” ကတော့ သင်္ချာနဲ့ပထဝီသင်ကြားရတာ “မောင်” အသိပဲလေ။ ဘာသာပြဆရာ/ဆရာမ အချင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်သင်ကြားရာကနေ တစ်ဆင့် “ယမင်း” နဲ့ “မောင်” ပိုပြီး ရင်းနှီးလာခဲ့တယ်။ အခြေစိုက်ကျောင်းမှ ပင်မကျောင်းသို့ သင်ခန်းစာညှိဖို့သွားရတဲ့ ခရီးထဲ လေးတွေက “ယမင်း” နဲ့ “မောင်” ရဲ့ နီးစပ်မှုအတွက် တွန်းအားအဖြစ်ပုံရိပ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အစကတော့ ရိုးသား ပွင့်လင်း ခင်မင်ခြင်းနဲ့သာ ခင်မင်ခဲ့တာပါ။ နောက်တော့မှ ဝေါဟာရ ကြွယ်ဝစွာပြောလာသမျှ “မောင်” စကားတွေထဲ ငွေ့ရှည်ခွဲတိမ်တောင်တစ်ခုလို လဲပြီအိတ်တွဲ ဖုတ်ခနဲကြွေခဲ့ရတယ် “မောင်” အိုးချင်းထားရင် အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိသလို နှလုံးသားချင်းနီးတော့ ရင်ခုန်သံတွေကို ပဲ့တင်ထပ်စေခဲ့တယ်။

နာရီမှန်မှန်၊ ရစ်သပ်ကိုက်ကိုက်၊ စည်းချက်လိုက်သလို လျှို့ဝှက်ရင်ခုန်သံတွေ နှစ်ဦးစလုံးရင်အရံမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ခုန်ခဲ့ပါစေ ဘေးလူတွေမရှိစားမိကြတာ “မောင်” နဲ့ “ယမင်း” တို့ရဲ့ချစ်ခြင်းမှာ အပြစ်ကင်းခဲ့ကြလို့ပါ “မောင်” ။

ကဗျာစပ်ပိုင်နိုင်သလို အပြောချိုပြီး လိုရာဆွဲဆောင်တတ်တော့ “မောင်” ကိုအထင်ကြီးလေးစားခဲ့ရာက အမောင်ပဲ “မောင်” ရယ်။ “ယမင်း” ကို ရည်းစားစကားပြောတုန်းကပဲ ကြည့်လေ။ သင်္ချာရုထောင့်ကနေ ငြင်ငြင်သာသာ ပြောခဲ့တော့ ခေါင်းခါဖို့မငြင်းသာတော့ဘူးပေါ့။ “မောင်” ရဲ့ ထုတ်နက်မောင်သံမျှတ်လုံးတွေအောက်က တောက်ပစူးရှပြီး ယောက်ျားဆန်သံ အကြည့်နဲ့ တည်ကြည်စွာကြည့်တာ “ယမင်း” အတွက် သင်္ချာ

လေ “အေ” ဟာ “ဘီ” နဲ့ ညီတယ်။ ပြီးတော့ “အေ” ဟာ “စီ” နဲ့လည်းညီတယ်ဆိုရင် “ဘီ” နဲ့ “စီ” ဟာ အလိုအလျောက် ညီသွားပြီပေါ့နော်တဲ့။ “မောင်” ပြောလိုက်တဲ့စကား “ယမင်း” လည်းသိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်များဆန်းပြားသလဲဆိုတာ ဒုတိယစကားကြားမှ “ယမင်း” နှုတ်စိတ်ရှုတ်ရွံ့ခဲ့ရတယ်။ “အဲ့ဒီတော့ “ယမင်း” ရယ် မင်းသမီး “ပန်းဖြူ” က “ယမင်း” နဲ့တူတယ်။ ပြီးတော့ “ပန်းဖြူ” ထိုကျွန်တော် crazy ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မြတ်နိုးစွဲလမ်းနေတာ “ယမင်း” ရော ဖြစ်မနေဘူးလား” တဲ့။ စကားကို ပရိယာယ်ကြွယ်ဝစွာပယ်ချမှရအောင် ပြောလာတော့ ချက်ချင်းပဲ “မောင်” ရဲ့အချစ်စက်ကွင်းထဲမှာ “ယမင်း” သက်ဆင်းမိခဲ့ရတယ်။

“ယမင်း” ကို အညွှာလွယ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ထင်ချင်ထင်သွားလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ချိုမြိန်မှည့်ဝင်းတဲ့ အသီးတိုင်းဟာ အညွှာလွယ်တတ်တာ “မောင်” သိမှာပါ။ နယူတန်ရှေ့မှာ ကြွေကျခဲ့တဲ့ပန်းသီးဆို အညွှာမလွယ်ဘဲ ခိုင်မြဲနေမယ်ဆိုရင် အကျိုးရှိတဲ့သူနိယာမဘယ်လိုမှရခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သက်ရောက်မှုတိုင်း တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိတယ်ဆိုတဲ့ သူနိယာမ အညွှာလွယ်တဲ့ပန်းသီးက အခြေခံပြီးရခဲ့တယ်ဆိုရင် သမိုင်းဆရာမတစ်ယောက်အနေနဲ့ “ယမင်း” ရိုင်းရာကျပါလိမ့်မယ် “မောင်” ။ အနာဂတ်သမိုင်းတွေလှပစွာ လတ်ရှိပစ္စုပ္ပန်အလုပ်တွေ တောင်းရလိမ့်မယ်ပေါ့။ “ယမင်း” နဲ့ “မောင်” ရဲ့အနာဂတ်ချစ်သမိုင်းဟာ ညစ်ထိုင်းသွားလိမ့်လို့မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါဘူး “မောင်” ။

စံပယ်ပန်း အမြဲတမ်းလိုလိုပန်ဆင်တတ်တဲ့ “ယမင်း” ကို မြန်မာစာဆရာပီပီ “မောင်” ကကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးပြီး ပေးခဲ့တယ်နော်။ အဲ့ဒီကဗျာလေးကို “ယမင်း” ခုချိန်ထိ အလွတ်ရနေတုန်းပါပဲ “မောင်” ရယ်။

**“တွေ့စရာ ရင်ခုန်
မြင်ဝံ့ထ သိပ်ဆန်း
ထေသာမှာ စံဝယ်ပန်းနှင့်
အဘားရေ ဖြူဝါဝင်းတယ်
မောင်ရဲ့ ယမင်း”** တဲ့ မှတ်မိသေးတယ်မို့လား။

နောက်ပြီး စံဝယ်ပန်းစွဲလမ်းတတ်တဲ့ “ယမင်း” ကို ဦးပုညရဲ့ စံပယ်ပန်းကဗျာလေးရွတ်ပြပြီး အမိဖွားထွေရှင်းပြသေးတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ “ယမင်း” နဲ့ “မောင်” ဟာ ဘဝနဲ့ဆန္ဒတစ်ထပ်တည်းမကျသူမို့ ခံပန်းခိုင်ဘဝနဲ့သာ ကျေနပ်ခဲ့ရတော့တာပေါ့။ “မြစ်ပြင်က ဗေဒါတွေဟာ ရေကြောင့်ဆုံစည်းကြသလို ရေကြောင့်ပဲကွဲကွဲကြရတယ်” လို့ အရှင်ဆန္ဒာမိကရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အဲ့ဒီလိုဆိုရင် ပညာရေးမြစ်ပြင်ထဲက “ယမင်း” နဲ့ “မောင်” ဟာလည်း ရွာကွဲဖက်ကျောင်းလေးကြောင့် ဆုံစည်းကြသလို အ.လ.က(ခွဲ)ရလို့များ မရမတကွဲသွားရတာလား “မောင်” ။ ဘုရားပြီးရင်တော့ ငြိမ်းဖျက်ကြစမြပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ “မောင်” မောင်ရယ် ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့် ရွှေစောင်းသွားတာကို “ယမင်း” ခံနိုင်ပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းပေါက်ကျပြီး

**“ယမင်း” ကို
အညွှာလွယ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့
ထင်ချင်ထင်သွားလိမ့်မယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ချိုမြိန်မှည့်ဝင်းတဲ့
အသီးတိုင်းဟာ အညွှာလွယ်တတ်တာ
“မောင်” သိမှာပါ။**

“ယမင်း” အိမ်တိုပြန်ရောက်
 တော့လည်း ဘာ့ကြောင့်လဲ
 ဘာ့အတွက်လဲ စတဲ့ မသဲမကွဲ
 မေးခွန်းတွေနဲ့အတူ
 “ယမင်း” ရဲ့ရင်ထဲ ဆူနာမီလျင်ကြီး
 အ ကြိမ်တစ်ရာမကလှုပ်ခဲ့သလို
 အသိစိတ်ဦးနှောက်လှိုင်းမှာ
 နာဂစ်မုန်တိုင်း တိုက်သလို
 ပြင်းထန်စွာခံစားခဲ့ရတယ် “မောင်”။

ကျန်ရစ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး ရင်မဆိုင်ရဲဘူး “မောင်”။ လွမ်းလည်းမ
 လွမ်းရဲသေးဘူး “မောင်” ရယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို တန့်န့်တွေး
 ရင်း တအံ့အံ့ဆွေးရတုန်းပါပဲ “မောင်”။ “မောင့်” ရဲ့အခြေအ
 ဖြစ်မရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကြောင့် စိတ်ဖောင်းပွခဲ့တဲ့ရက်
 တွေ များလှပါပြီ။ မတွေ့ဘူးဆိုပေမဲ့ တွေးမိသေးတယ်
 “မောင်”။

“မောင်” မြို့တိုပြန်သွားပြီ ဆိုတဲ့နေ့ကလေ လင်
 ကိုယ်မထားနှစ်ယောက်တည်းသာရှိပြီး သားအရင်းတမျှမောင်ကို
 ချစ်ကြတဲ့ ဘကြီးသာအောင်နဲ့ ဒေါ်လေးဝိုင်းစိန်တို့ အိမ်တိုသွား
 မေးတော့ “ယမင်း” အတွက် စာတစ်စောင်ပေးခဲ့ကြောင်း
 တရုဏာသတ်တဲ့လေသံတွေနဲ့ အတူပြောကာ လျှို့ဝှက်နက်နဲ
 တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်ကြတယ် “မောင်”။ အဲဒီအချိန်မှာ ခံစား

ချက် မျက်ရည်မိုးတို့ ဖြိုင်ဖြိုင်မရွာခင် “မောင်” ပေးခဲ့တဲ့စာထဲ
 လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့တာပြေးထွက်ခဲ့ရတာ အဲ
 လေးဝိုင်းစိန်တို့အသိပါ “မောင်”။ “ယမင်း” အိမ်တိုပြန်ရောက်
 တော့လည်း ဘာ့ကြောင့်လဲ ဘာ့အတွက်လဲ စတဲ့ မသဲမကွဲ
 မေးခွန်းတွေနဲ့အတူ “ယမင်း” ရဲ့ရင်ထဲ ဆူနာမီလျင်ကြီး အ
 ကြိမ်တစ်ရာမကလှုပ်ခဲ့သလို အသိစိတ်ဦးနှောက်လှိုင်းမှာ နာဂစ်
 မုန်တိုင်းတိုက်သလို ပြင်းထန်စွာခံစားခဲ့ရတယ် “မောင်”။ ရက်
 စက်လိုက်တာ “မောင်” ရယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
 “မောင်” ရောက်လာလိမ့်နဲ့ မျှော်ခိုးစောင့်စားခဲ့ရတာ ကြာလှယ်
 ပြီ။

လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်မင်းသမီးက မောင်တော်ကနောင်
 မင်းသားကြီးကို မျှော်ငေးရင်း သူ့ဘက်ကိုသဘောတော်လည်ထား
 အောင် ဘောလယ်သီချင်းတွေ ရေးစပ်ဆိုညည်းခဲ့တယ် မဟုတ်
 လား။ “မောင်” ကတော့ “ယမင်း” အပေါ်မှာအချစ်လျှော့ပြီး
 Hip Hop သီချင်းတွေပဲ သံကုန်တစ်နေလေမလား။ “ယမင်း”
 အတွက်သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဒီအချိန်မှာ အလွမ်းသီချင်း
 တွေဆိုဖို့မပြောနဲ့ ကြားချင်စိတ်တောင်မရှိဘူး “မောင်” ရယ်။ အဲ
 ဒါ “မောင့်” အပေါ်မှာချစ်ခဲ့ရခြင်းရဲ့ “ယမင်း” အတွက် ရလဒ်တွေ
 ပါ “မောင်”။ “ယမင်း” ခံစားချက်တွေတစ်လှေကြီးနဲ့ အလွမ်း
 ရေစီးမှာ ရေစုံမျောရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေတော့ “မောင့်” ရဲ့
 ဆွေးမြည့်နေတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းကျန်တစ်မျှင်ကလေးကို
 တားဆီးချုပ်နှောင်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား “မောင်”။ ချစ်သူဘဝ
 မှာ အပြစ်တူသမျှသွေကွယ်ဖုံးလို့ အလွယ်ဆုံးကာရန်မဲ့ ကဗျာ
 စပ်နည်းလေးတွေ “မောင်” ပေးခဲ့တယ်။ “ယမင်း” ခံစားချက်
 အပြည့်နဲ့ ထာရန်မဲ့တဗျာတစ်ပုဒ် မွေးထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
 အနုပညာဆန်တဲ့ “မောင့်” အနေနဲ့တော့ ရယ်စရာဖြစ်ချင် ဖြစ်
 နေလိမ့်မယ်။ ပေးဆပ်မှုတွေအမြောက်အမြားနဲ့ နှစ်ယောက်...

ရွှေတောင်ညောင်နှင့်ရသေ့ခရီး

ခင်းကွာသွားတဲ့အချိန်မှာ “ယမင်း” ရဲ့တဗျာလေးက ပိုပြီး
အမိဖွယ်ရှိတယ်လို့ထင်တယ် “မောင်”။ တဗျာလေးရဲ့ခေါင်းစဉ်
ကို “ယမင်း” ဘယ်လိုအမည်ပေးရမလဲ မသိဘူး။

“-----”

မောင်ရယ်---

ရင်ထဲမှာကြေကွဲ

အစကတည်းက

မချစ်ခဲ့မိရင် ကောင်းမိမှာပဲနော်---။

မောင်ရယ်---

အသည်းထဲမှာမွန်းကျပ်

ချစ်တတ်ကတည်းက

မစွဲလမ်းခဲ့မိရင် ကောင်းမှာပဲနော်---။

မောင်ရယ်---

နှလုံးအိမ်မှာ လွမ်းမော

စပြောကတည်းက

ငြင်းပယ်ခဲ့မိရင် ကောင်းမှာပဲနော်---။

မောင်ရယ်---

စိတ်ထဲမှာ ဆွေးမြည့်

စတွေ့ကတည်းက

ရင်ခုန်ခဲ့မိရင် ကောင်းမှာပဲနော်---။

မောင်ရယ် ---

မောင်ရယ် ---

မောင်ရယ် ---

မောင်ရယ် ---

----- ကောင်းမှာပဲနော် -----။

“မောင့်” ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ “ယမင်း” ရဲ့ချစ်ခြင်းရင်စွင့်အ
လွမ်းကို “မောင်” ဖတ်မိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ “ယ
မင်း” နဲ့ “မောင်” ဒီဘဝမှာဒီမျှနဲ့ ဆုံတွေ့နိုင်ခွင့်မရတော့ဘူးဆို
ရင်ထောင် “မောင့်” ရဲ့ဆင်ခြေဆင်လက်တွေနဲ့အတူ ဖြောင့်ချက်
နှလုံးသားတဏှာက ပြေရှင်းချက်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ “ယ
မင်း” ဖတ်ချင်ပါသေးတယ် “မောင်”။ “ယမင်း” ရဲ့ကောင်းဆိုမှု
နိဂုံးကို “မောင်” ဘယ်လိုနိဒါန်းပျိုးပြီး စကားလုံးလှလှနဲ့သုံးနှုန်း
ပြမယ်ဆိုတာ ခေါင်းအုံးထက်ထဲကမျက်ရည်ကြားမှာ ပါးအပ်ပြီး
စောင့်စားနေပါမယ် “မောင်”။

ကြည်နူးစရာ ချစ်ခြင်းထို
ရင်နှင့်စွာလွမ်းမောရင်းနဲ့
မောင့်ရဲ့ ထမင်း။

ဖြူစင်ရှင်း (သင်္ချာ)-ဘုထထင်

ထဲ -- ဖြူစင်ရှင်း (သင်္ချာ) (ဘုထထင်)ရဲ့

“ရင်စွင့်အလွမ်း” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “ယမင်း” ရဲ့
စွပ်စွဲချက်တွေကို “မောင် (ခ) သန့်လွင်မောင်” က ဘယ်လို
ပြန်ပြီးဖြေရှင်းမလဲ။ မောင်ရဲ့ ကိုယ်စားကိုယ်စားခံစားပြီး (၁၁-
၄-၂၀၁၄)ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထားတာ ရေးသားပေးပို့ကြပါလို့
မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပင်ထောင့်)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ရွှေထောင့်ရွှေခင်းနှင့်ရသေ့ခရီး

နှလုံးသားရှုထောင့်၊ ဖြောင့်ချစ်နှလုံးသား

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့သုံးသပ်ချက်

ပထာမရွေးချယ်စိစစ်ချက်

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလထုတ်၊ မှုခင်းရှုထောင့်ရသတင်းစာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ “ပြည့်ဖြိုး(စက်အယ်တ်)” ရဲ့ “အရမ်း
မရှိတဲ့ နားခိုရာ” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “ထွတ်(ခ)အောင်ပြည့်စုံထွတ်” ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို “ထထ (ခ) မေထု
ထိုက်” ရဲ့ တိုင်စားကိုယ်ပွားခံစားပြီး ဖြေရှင်းပေးထားသူတွေထဲက ပထာမရွေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀)ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိမ့်
မိတယ်—

ရှုထောင့် ဖွဲ့ခင်းနှင့် ရသစုံစုံစမ်း

- ၁။ ဇင်ဇင်ဦး “ရွယ်စူးခဲ့ပေမဲ့”
- ၂။ ကြည်သာသူ “လမ်းခွဲစကား”
- ၃။ ဥဗ္ဗာသော် “နားလည်နိုင်ပါစေ”
- ၄။ စိုးစိုးမာ “ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ”
- ၅။ မော်မော်မြင့် “ဖြေသာနိုင်ပါစေ”
- ၆။ ကြော့မှူးခင် “စဉ်းစားကြည့်ပါ”
- ၇။ နန်းသီတာ “ပူအမျှ”
- ၈။ ကိုရဲ (သာကေတ) “တောင်ပံကျိုးတဲ့ ငှက်ဇင်ဇင်”
- ၉။ နှင်းဖြူချွင် (သံတွဲ) “အဆိပ်သင့်ဖြေဆေး ချစ်ရိပ်ဝေး”
- ၁၀။ ဟန်နီ (တောင်ကြီး) “အသိုက်ပြောင်းတဲ့ငှက်”

အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့၊ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်မှာ နည်းနည်းလွဲချော်နေပါတယ်။ မူရင်းနှလုံးသားရှုထောင့်ကို သေ သေချာချာဖတ်ရှုပြီးမှ ပြန်ရှင်းရပါတယ်။

၆။ **ကြော့မှူးခင် “စဉ်းစားကြည့်ပါ”**
 စကားပြေနှဲ့စကားပြော ရောနေပါတယ်။ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ကို ဦးစားပေးရေးသားပါ။ စကားပြောဆိုရင်လည်း စကားပြော ချည်းရေးသားပါ။

၇။ **နန်းသီတာ “ပူအမျှ”**
 ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်ပါတယ်။

၈။ **ကိုရဲ (သာကေတ) “တောင်ပံကျိုးတဲ့ ငှက်ဇင်ဇင်”**
 ထိုင်လလက်ရာကို မမိပါ။

၉။ **နှင်းဖြူချွင်(သံတွဲ) “အဆိပ်သင့်ဖြေဆေး ချစ်ရိပ် ဝေး”**
 ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်ပါတယ်။ ကဗျာကပိုင်နိုင်မှ ထည့်ရေးစေချင်ပါတယ်။

ပြန်လည်စိစစ်ဆုံးသစ်ချက်

- ၁။ ဇင်ဇင်ဦး “ရွယ်စူးခဲ့ပေမဲ့”
 ပွဲဦးထွက်လက်ရာသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြ ချက်မှာ အားနည်းနေပါတယ်။
- ၂။ ကြည်သာသူ “လမ်းခွဲစကား”
 ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်သင့်ပေမဲ့၊ ရန်တွေ့သံတွေညံ့နေလို့ ဆွဲဆောင်မှုရသ ပျက်သွားပါတယ်။
- ၃။ ဥဗ္ဗာသော် “နားလည်နိုင်ပါစေ”
 အစချီလာတာကောင်းပြီး၊ အဖျားရှူးသွားတယ်။ စာရေးရင် စိတ်ရှည်ရပါတယ်။
- ၄။ စိုးစိုးမာ “ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ”
 ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးအ သားပြေပြစ်မှုမှာ အားနည်းနေပါတယ်။
- ၅။ မော်မော်မြင့် “ဖြေသာနိုင်ပါစေ”

၁၀။ **ဟန်နီ (တောင်ကြီး) “အသိုက်ပြောင်းတဲ့ငှက်”**
 ထိုင်လလက်ရာကို မမိပါ။

၁၁။ **ထန်နီ (တောင်ကြီး) “အသိုက်ပြောင်းတဲ့ငှက်”**
 သဘာဝယုတ္တိရှိပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။

၁၂။ **အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နထုံးသားပိုင်ရှင်”**
 ဒီလအတွက် အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက် နှလုံးသားပိုင်ရှင်က တော့ “ထန်နီ (တောင်ကြီး) ဖြစ်ပါသည်။ ကဲ-- ဟန်နီ (တောင်ကြီး)ရဲ့ “အသိုက်ပြောင်းတဲ့ငှက်” ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက် နှလုံးသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပင်ကောက်)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ရှုထောင့်ဖွဲ့ခင်းနှင့် ရသစုံစုံစမ်း

အသိုက်ပြောင်းတဲ့ ငှက်

ဟန်နီ(တောင်ကြီး)

“ထွတ်” ရှင်းမပြု ပြန်ရင် လည်း ပစ်ပြေးတယ်လို့ထင်မယ်။ ရှင်း ပြုပြန်တော့လည်း ဆင်ခြေပေးတယ်လို့ ဆိုလေဦးမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စက ရှင်းရမယ်ထင်လို့ ရှင်းပါစေ။ ထွတ်က ထွတ်ရဲ့အမြင်နဲ့ပြောခဲ့သလို “ယယ” ကလည်း “ယယ” ရဲ့ခံစားခဲ့ရတဲ့ ပြောပါရ စေ။ “ယယ”ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပန်းတိုင်ကို “ထွတ်” ကသိပြီးသားပဲလေ။ “ယယ” က အောင်မြင်တဲ့ မော်ဒယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သလို အောင်မြင်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်း ဖြစ်ချင်တယ်။ “ယယ” က အနုပညာသမား ခပ်များများကို သဘောကျ အထက်တန်း တာလည်း “ထွတ်” အသိပဲလေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ “ယယ” က အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဝင်ချင်လို့ပေါ့။ “ထွတ်” နဲ့စတွေ့ မိတ်ဆက်တုန်းကလည်း “ထွတ်” က “ယယ” အားပေးတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ပဲ။ “ထွတ်” နဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ “ယယ” မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါဘူး။ “ယယ” နဲ့ “ထွတ်” ကို ဆုံတွေ့ဖို့ တံဇာတ်ဆရာကပဲ ဖန်တီးခဲ့တာမတုတ်ဘူးလား။ “ထွတ်” ကို သဘောကျ “ထွတ်” ကို တွယ်တာလို့ပဲ ထွတ်ဆီကိုဖုန်းတွေ ခဏခဏဆက်ဖြစ်ခဲ့တာ ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကြောင့်ပါပဲကွယ်။

မှန်ပါတယ် “ထွတ်” နဲ့ချစ်သူဖြစ်ပြီး “ထွတ်” နောက်ကို တထောက်တောက်လိုက်ခဲ့တာ၊ မျက်နှာပြောင်လို့သိပြီး အိမ်

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်အသစ်အင်္ဂါသစ်များစွာ

ခဏခဏ ဝင်ထွက်ခဲ့တာကလည်း 'ထွတ်' ကိုချစ်လို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ 'ထွတ်' ။ 'ယယ' ခဏခဏ လာလို့ 'ထွတ်' အမေက 'ယယ' ကို နောက်မလာ ဖို့ပြောခဲ့တာကော 'ထွတ်' သိလား။ အရင် တုန်းက 'ထွတ်' အမေက ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး။ 'မေမီလွင်' နဲ့ကျမှ 'ယယ' ကိုမလိုလားတဲ့ပုံစံတွေ ပြခဲ့တာပါ။ မေမီလွင် ထွတ်တို့အိမ်ကို မင်ခလုတ်ထွက်ခလုတ် လုပ်နေတဲ့အချိန်ကျတော့ ထွတ်အမေက 'ယယ' ကို ပေါ်တင်ပြောတာပါ။ မေမီလွင်နဲ့ထွတ်ကို ရည်စူးထားတာမို့ မေမီလွင်ကိုပဲ ကြည့်ဖြူချင်တယ်။ 'ယယ' ကို အသွားအလာဆင်ခြင်ပါလို့ပြောတယ်။ ဒီထက်မက ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ အပြောခံရတဲ့ 'ယယ' ရင်ထဲကို ထွတ်ဝင်ကြည့်စမ်းပါ။ အရှက်စာဖုံးတွေနဲ့ ဘယ်လောက် မှန်းကျပ်နေမလဲဆိုတာ၊ 'ယယ' ကို မလိုလားတာ၊ 'ယယ' ကိုချွေးမမတော်နိုင်တာ 'ယယ' နားလည်တာပေါ့။ မေမီလွင်က ပြည့်စုံချမ်းသာကြွယ်ဝတာကိုးနော်။

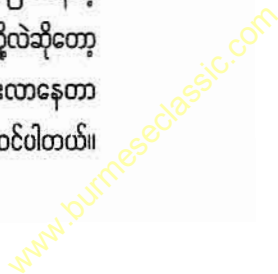
ထွတ်ရဲ့အမေ သဘောကျတာလည်း ယယအပြစ်မထင်ပါဘူး။ ဒါတွေက လူ့သဘာဝတွေပဲဆိုတာ ယယနားလည်ပါတယ်။ ယယလည်း ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်လမ်းစတော့ ပေါ်ဖို့လမ်းရှာခဲ့တာပါ။ ဒီလမ်းကြောင်းကိုရောက်ဖို့ ရှာရင်း လျှောက်ရင်း ထွတ်နဲ့ အလှမ်းဝေးမှန်းမသိ ဝေးခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ အရင်တလို ထွတ်နောက်ကို တကောက်ကောက် မလိုက်တော့ဘူးလေ။ ကိုယ့်ရဲ့လမ်းကြောင်းကို ခိုင်အောင်လုပ်ရဦးမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးစားအားထုတ်မှုမပါဘဲနဲ့တော့၊ ဘယ်တော့မှ နေရာတစ်ခုရလာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ယယ ကောင်းကောင်းနားလည်တာပေါ့။ ယယက ဝါသနာပါပေမဲ့ အိမ်ကအများကြီး မပံ့ပိုးနိုင်ဘူးလေ။ သားသမီးဆိုတာက ယယ တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ။ အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ညီမ၊ မောင်တွေနဲ့ ယယတို့က မောင်နှမများတယ်။ ယယတစ်ယောက်တည်းကို ဘယ်လိုလုပ်အလုပ်ခံ ပံ့ပိုးနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီတော့ ယယလည်း လမ်းကြောင်းရှာတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း အများကြီးအပြောခံရပါတယ်။

အဲဒီထဲမှာပဲ ပညာတွေလည်းအများကြီးရလိုက်သလို သင်ခန်းစာတွေလည်း အများကြီးရလိုက်တယ်။

ယယက ဒီဘက်မှာ အာရုံတွေများသလို ထွတ်လည်း မေမီလွင်နဲ့ အတွဲများနေတာကို ထွတ်ဘာကြောင့် ရေငံ့နှုတ်ပိတ်ပြီးနေနေခဲ့တာလဲ။ ထွတ်က သားလိမ္မာဆိုတာ ယယ သိပါတယ်။ ထွတ်ကို ထွတ်ရဲ့အမေကပဲ စီမံလုပ်ကိုင်ပေးတယ်ဆိုတာကိုလည်း ယယသိတာပေါ့။ အရာရာထွက်က အမေ့စကားပါပဲ။ ယယ ထွတ်ဆီမလာနိုင်လို့ ဖုန်းဆက်ပေမဲ့ ထွတ်ကလာခဲ့ပါလား။ တွေ့ချင်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မခေါ်ခဲ့တာဘာကြောင့်လဲ။ ထွတ်ကတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် အပြေးလာခဲ့မယ့်သူပါ။ ယယ အလာခက်နေတာကို ထွတ် မသိခဲ့တာလား။ ထွတ်ဆီကိုလာရင် ထွတ်အမေရဲ့အကြည့်ဒဏ်ကိုမခံချင်ဘူး။ ယယမှာလည်း မာနရှိပါတယ်။ ရှုတ်တတ်ပါတယ်။ ထွတ်အမေရဲ့ အကြည့်က အရိုက်ခံရတာထက် နာဖို့ကောင်းတယ်။

ထွတ်ရှိမှန်းသိရက်နဲ့ ထွတ်အမေက 'ထွတ်မရှိဘူး'၊ 'အပြင်သွားတယ်'၊ 'အခန်းအဆင်းပြီး သီချင်းတွေ ရေးနေတယ် အနှောင့်အယှက်အပေးနဲ့၊ ဒီလောက်ကောင် နားလည်မှုမရှိဘူးလား' ဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ ထွတ်အိမ်ကခဏခဏ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာ၊ ယယက အပြန် မေမီလွင်က ထွတ်အိမ်ကိုအလာ ဆုံကြတယ်လေ။ ထွတ်အမေက မေမီလွင်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားတယ်။ ယယက ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ယယ ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ထွတ်စဉ်းစားမိဘူးလား။ အဲဒီလို အရှက်ခွဲခံခဲ့ရဖူးလား။ အဲဒီလို ရှက်ရှုံ့သိမ်ငယ်မှုတွေနဲ့ အိမ်ပြန်ခဲ့ဖူးသလား။ ယယ နားလည်သွားခဲ့တယ်။

ထွတ်က အမေ့ရဲ့စီမံမှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းနေတဲ့သူလေ။ ထွတ်ကိုလမ်းခွဲစကားမပြောခဲ့ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သိပ်ချစ်လို့ပေါ့။ ထွတ်ကလည်း မေမီလွင်နဲ့ သွားလာနေတာပဲလေ။ ယယ ထွတ်ကို မေးခဲ့တာ မမေ့သေးဘူးထင်ပါတယ်။

ရှုထောင့်များနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

“ထွတ် မေမိလွင်နဲ့ ခဏခဏ တွေ့တော့နေတယ်နော်” လို့ ယယ ပြောတော့ “အမှေ့သူငယ်ချင်းသမီးမို့ပါ အမေကလိုက်ပို့ခိုင်းလို့” လို့ လေအေးအေးနဲ့ပဲ ပြောခဲ့တယ်နော်။ ယယ ထွတ်ကို ထုံပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ထွတ်က ထွတ်မေမေရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်နေတဲ့သူလို့ မြင်ခဲ့တယ်လေ။ ထွတ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ထွတ် အမေကပဲ ပုံဖော်ပေးခဲ့တာ။ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ။ ဒါကိုတော့ ထွတ်ငြင်းမယ်မထင်ပါဘူး။ နောက်ပိုင်း ထွတ်ကို ဇနီးမဆက် နိုင်တာ တကယ်လည်းမအားသလို၊ ယယဘာလုပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာလည်း ပါပါတယ်။ ယယအချိတ်ပြောင်းဖို့ စဉ်းစား နေခဲ့မိပြီဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။

ထွတ်ရေ အမြေတထွတ်ပြီးသားပါ။ ထွတ်က မေမိ

လွင်ကို မချစ်ပေမဲ့၊ မေမိလွင်က ထွတ်ကို နှစ်သက်ထက် ထွတ်အမေက မေမိလွင်ကိုသဘောကျတယ်။ ထွတ်က ယယထက် ချစ်တယ်။ ထွတ်အမေက ယယကို မလိုထားဘူး။ ထွတ်က ထွတ်ရဲ့အမေစီမံမှုအောက်မှာ နေသားကျ ခေါက်ရိုးကျိုးနေသူ ထွတ်က ထွတ်ရဲ့မိဘကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မသဘော ဘူးလို့လည်း ပြောခဲ့တယ်လေ။ ထွတ်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးခဲ့လို့ မိဘကို စိတ်မဆင် ဓေရဘူးလို့ ထွတ်ဆုံးဖြတ်ထားတာ ယယ သိနေခဲ့တာပဲ။

ယယဘာကိုမျှော်လင့်ပြီး ဘာကိုမျှော်ကိုးပြီး ထွတ်က ငေးခွင့်ရှိမှာလဲ။ တားဆီးမရနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းကလွဲလို့ ထွတ်က ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိမှန်း အစောကြီးကတည်းက နားလည်သိထား ခဲ့တာပါ။ ယယ နောက်ပိုင်း ထွတ်ဆီ မလာနိုင်တော့တာလည်း အလုပ်တွေများခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်အဆင်ပြေဖို့ သူတို့အထက် တွေကိုလည်း လိုက်လုပ်ပေးရသလို သူတို့သွားချင်တဲ့ဆီသို့ လည်း အတော်လိုက်ပေးရတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ပါ၏ မပါ၏ဆိုတာ ကိုယ်တွေးရမယ့် အတွေးမဟုတ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ထိုအခါက ဒါကို လိုချင်ရင်တော့ တစ်ခုခုကို ရင်းနှီးရတာ ဓမ္မတာပဲ မဟုတ်လား။

ယယမှာ ငွေကြေးအလုံအ လောက်မရှိဘူး။ ယယက ပျိုဖောင်းထောင်မယ့် လူကို သူတို့သဘောကျအောင်တော့ ထား ပေးရမှာပေါ့။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပါ။ လူတွင်ပါလို့ နာကျားကိုက်တယ်လို့ စကားနာ ထိုးချင်လည်းထိုးပါ။ ကိုယ်က သိပ်ဖြစ်ချင်နေမှတော့ အထိုက်အလျောက်တော့ ရင်းနှီးရမှာပေါ့။ “ယယက သူတို့စိတ်တိုင်းကျ” ဆိုတဲ့ စကားအထိတော့ သိပ် တွေ့တို အဆုံးအထိ မချခဲ့ပါဘူး။ လူတွေကလည်း အားမပေး အရိုင်းအစိုင်းတွေတော့ မဟုတ်ဘူးလေနော်။

“အနေဝေးရင် သွေးအေးတယ်” ဆိုတဲ့ စကားက ထွတ်ကိုမပိုင်ဆိုင်ရမှန်းသိတတည်းက ငွေပေးသားတွေ

ရှုထောင့် များနှင့် ရသစုံဗဂ္ဂစင်း

အားစက်သွားပေမဲ့၊ ထွက်ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ အတွေးတွေအေးစက်
သွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။ ကိုယ့်ကိုမလိုလားတဲ့၊ မနှစ်သက်တဲ့
သူဆိုကို မလာချင်ဘူး။ ဒါက ယယရဲ့မာနလို့ဆိုချင်ဆို။ ထွက်က
ဖြစ်ပေမဲ့ ထွက်ရဲ့ အမေကမနှစ်သက်၊ သဘောမကျတာ နှုတ်က
ပြောထားတာ။ “မင်းသာရက်တတ်၊ နားလည်တတ်၊ တွေး
တတ်တဲ့သူတစ်ယောက်သာဆိုရင်၊ ငါပြောတာကိုသဘောပေါက်
ပါ။” ဆိုတဲ့ ထွက်အမေရဲ့စကားကြားပြီးကတည်းက ထွက်ကို
ပိုင်ဆိုင်ဖို့ စွန့်လွှတ်ထားပြီးသားပါ။ မမုန်းနိုင်လို့သာ လမ်းခွဲ
ကားမပြောထွက်နိုင်ခဲ့တာ။ အခုလိုထွက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့
ပထမ မထင်ခဲ့ဘူး။

မှန်ပါတယ်။ ထွက်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုအောင်နဲ့
ပတ်သက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ ထွက် ကားအက်ဆီးဒင့်မဖြစ်ခင်
ကပါ။ ယယကိုနားလည်တဲ့ လိုလားတဲ့သူကိုပဲ ယယလက်တွဲ
ပြင်တယ်။ ကိုအောင်က မိဘတွေနဲ့ အရင်ဦးဆုံး လာကြောင်း
ပမ်းတာပါ။ ယယနဲ့ တတွဲတွဲလုပ်နေလို့ ယယရဲ့ အစ်ကိုက
မင်းသဘောကျရင် အိမ်ကိုလာခွင့်တောင်းလို့ ပြောလိုက်တာ။
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါ့ညီမသိက္ခာကျတယ်လို့ ကိုလေးတ
ပြောတာနဲ့ ကိုအောင်က မိဘတွေနဲ့ အရင်လာနားဖောက်လိုက်
တာပဲ။ ဒါကို ထွက် မသိလိုက်ဘူးလေ။ ယယ နှလုံးသားနဲ့
နောက်တွေ ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ယယထွက်ကိုချစ်
တာ သံယောဇဉ်ရှိတာလည်း ကိုအောင်သိတယ်။ ယယ ပြောပြ
လိုက်တာပါ။ ယယ သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်၊ ယယငွေချစ်ခဲ့မိတယ်။
ထွက်စွပ်စွဲသလိုပါပဲ။ ယယရဲ့ အောင်မြင်မှု၊ ယယရဲ့ပန်းတိုင်၊
ယယရဲ့ကျော်ကြားမှုအတွက် ကိုအောင်ကိုလက်တွဲဖို့ ခေါင်း
ပိုက်ခဲ့မိတာပဲ။ ထွက်ကိုလမ်းခွဲစကား ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ ထွက်
ကို စချစ်ခဲ့တာလည်း ယယပါပဲ။ ပစ်ပြေးခဲ့တာလည်း ယယ
ခရင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့တယ်နော်။

ထွက်ကတော့ ယယရဲ့အတွေးကို မသိနိုင်မမြင်နိုင်

ခဲ့လို့ပါ။ မေမိလွင်နဲ့ ရည်စူးထားမှန်း ထွက်လည်း သိတယ်လို့
ထွက် အမေပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထွက် ယယကိုမပြောပြခဲ့ဘူး။
ယယကတော့ ယယရဲ့တစ်ဖက်သတ်အတွေး တစ်ဖက်သတ်
ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကြောင့် ဘေးကို ခြေတစ်လှမ်းစလှမ်းခဲ့တာ
ယယရဲ့ အမှားလို့ဆိုချင်တယ်ဆိုရင် ယယမှားခဲ့ပါတယ်။ ယယရဲ့
ရွှေခရီးအတွက် မရေမရာလှတဲ့အချစ်နဲ့ မသေချာတဲ့ဝတ်စုံ
အတွက် ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ်။ ယယကို
နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်
လေ။ သဘောထားမကြီးနိုင်ရင်၊ သံသယများနေရင်တော့ ယယ
တို့ အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ မခိုင်မြဲနိုင်ဘူး။ ဒါကိုတော့

ထွတ်လည်း အသိဆုံးပဲ။

ထွတ် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်လို့ သတင်းကြားကြားချင်း ယယအလွန်ကို ထိတ်လန့်ခဲ့မိတယ်။ ထွတ်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာကို အလွန်စိုးရိမ်ခဲ့မိတယ်။ ထွတ်ဆေးရုံမှာ ဆိုတာနဲ့ ယယရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ “ထွတ်အမေက ထွတ် အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ထွတ် စိတ်ကောလူကော အနားယူဖို့လိုတယ်” တဲ့၊ ဒါကြောင့် ယယ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ထွတ်ဒီလိုဖြစ်ပြီး မေမီလွင်နဲ့ တစ်ခန်းရပ်ခဲ့တာ ယယ ကြားပါတယ်။ ယယစေ့စပ်သတင်းကို မထည့်ခိုင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိဘနဲ့မောင်နှမတွေ၊ ဟိုဘက်က မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒကြောင့် ထည့်လိုက်တာပါ။ အများအပြင်မှာ ယယကို အမြင်စောင်းမှာ အိမ်ကမလိုလားကြဘူးလေ။ ထွတ်ကို အလွန်အားနာခဲ့ပါတယ်။ ရှက်လည်းရှက်ခဲ့တယ်။ ချစ်သူဒီလို ဖြစ်မှ ပစ်ပြေးခဲ့တဲ့ သတ္တိကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ထွတ်ကိုမမုန်းခဲ့ပါဘူး။ ထွတ်ရဲ့စာကိုဖတ်ပြီး ထွတ်ကိုအားနာခဲ့မိတယ်။ ထွတ်အမေနဲ့ ယယရဲ့ကြားမှာ ကြီးမားတဲ့တံတိုင်းကြီး တစ်ခုရှိမှန်း ထွတ် မသိခဲ့တာ သိခဲ့ရတယ်။

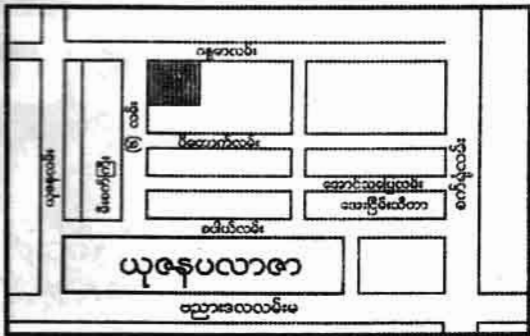
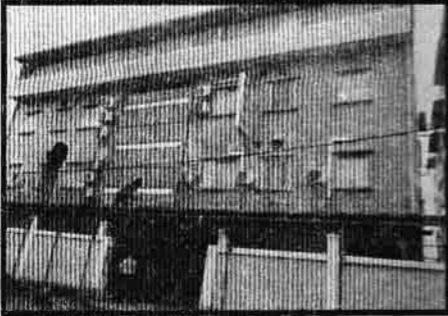
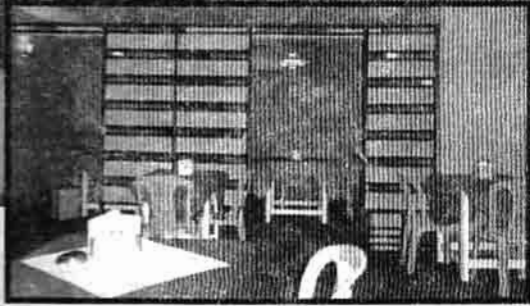
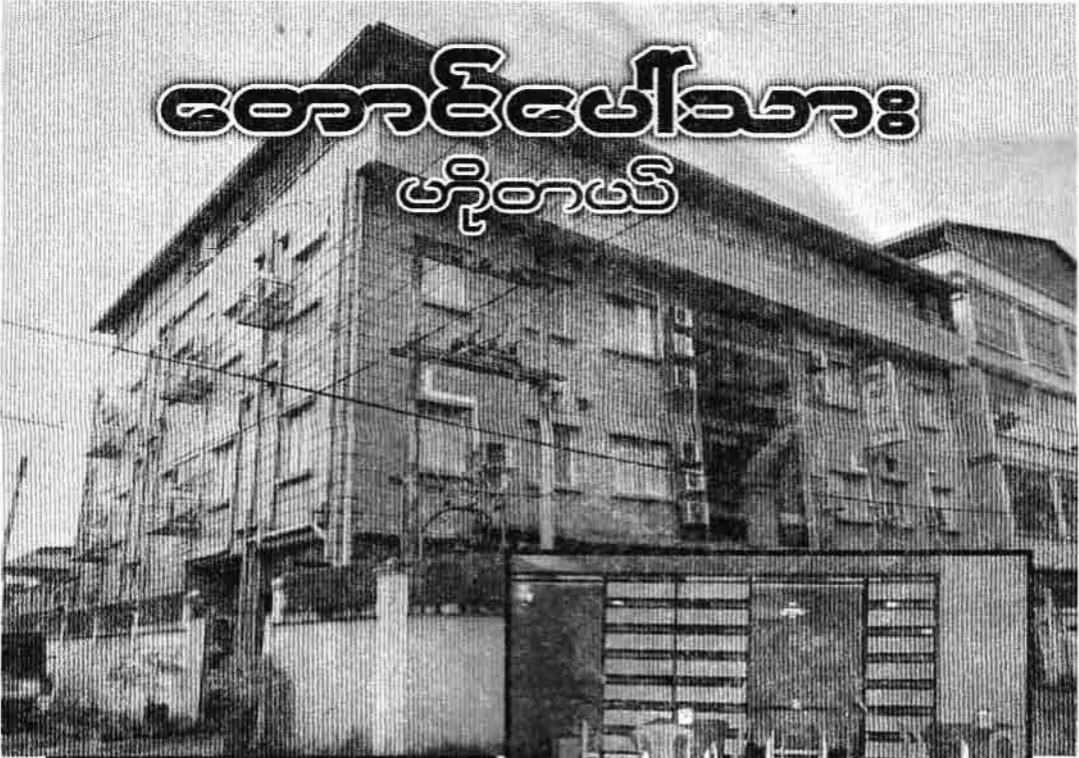
ထွတ်အမေဆေးရုံမှာ ယယကိုအားနာပြီး ဘာစကားမှ သိပ်မပြောခဲ့တာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ထွတ်ရယ် တစ်ဖက်မှာ ကျွဲခဲ့တဲ့စကား၊ ပေးခဲ့တဲ့ကတိ၊ သဘောတူခဲ့တဲ့ ကတိတွေကြောင့် ယယ ဆက်ပြီးလျှောက်ရဦးမှာပဲ။ ထွတ်အပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်။ လမ်းခွဲစကားမဆိုနိုင်လို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့မိတယ်။ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မဆိုချင်ပါဘူး။ ယယ ထွတ်ကို မမုန်းနိုင်ခဲ့လို့ပါ။ ကိုအောင်ကိုတော့ သင့်တော်တယ်လို့ ယုံကြည်လို့ လက်တွဲလိုက်တာပါ။ အဲဒီအတွက် ထွတ်အပေါ် ရယ်စက်

ခဲ့မိတယ်။ ထွတ်ဒီလို ဒုက္ခိတဖြစ်လို့ ပစ်ပြေးသွားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ စေ့စပ်သတင်းကတော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်စွာ နောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ကိုအောင်က လူကြီးတွေနဲ့ နားဖောက်ခဲ့တာ ထွတ်ကားအက်ဆီးဒင့် မဖြစ်ခင် ရှေ့ကပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ယယမှာနဲ့တယ်။ ယယရက်စက်ခဲ့တယ်။ ယယ သစ္စာမဲ့ခဲ့တယ်။ ယယ ဒီလမ်းကိုလျှောက်ဖို့ တွန်းပို့ခဲ့တဲ့အတွက် အမေကိုလည်းစိတ်မိတယ်။ ထွတ်မယုံရင် ထွတ်အမေဒီလို စကားတွေ ယယပြောခဲ့သလားလို့ မေးကြည့်ပါ။ ဒါကိုတော့ ယယ မညာပါဘူး။ ထွတ်ကိုမမုန်းနိုင်လို့ လမ်းခွဲစကားတွေ မပြောခဲ့တဲ့ ယယထွတ်စိတ်နာပါ။ မုန်းလိုက်ပါ။ သစ္စာမဲ့တဲ့ ယယကို နာကြည့်တော့နဲ့ မုန်းလိုက်ပါ ထွတ်ရယ်။ ထွတ်ဒီဘဝရောက်လို့ လက်မဆွဲနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်က ခြေလှမ်းပျက်ခဲ့ရလို့ ဝမ်းနည်းအားနာပါတယ်ထွတ်။

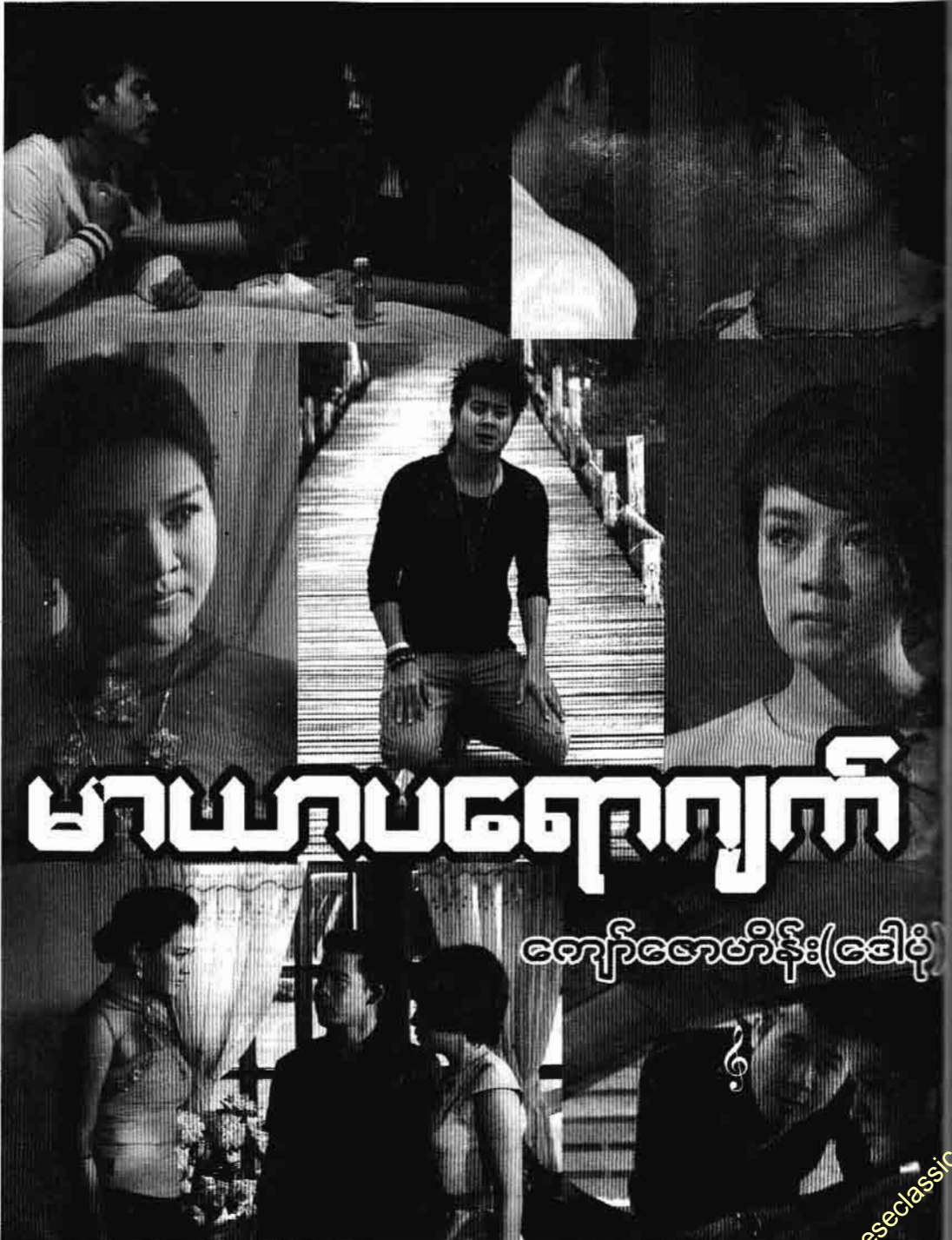
ခွင့်ထွတ်ပါလို့မထောင်းဆိုရဲဘဲ
“ထထ”
ထန်နီ(ထောင်ကြီး)

တောင်ပေါ်သာ ဗဟိုတယ်

အမှတ်(R-1)၊ ဂနမာလမ်း နှင့် (၆)လမ်းထောင့်၊ မင်္ဂလာယူဇနပြင်္ဍိတော်အိမ်ယာစီမံကိန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ။

ဖုန်း - ၂၉၂၉၂၊ ၂၉၆၀၄၆၊ ၂၉၉၂၆၊ ၂၀၅၀၅၄၊ ၂၀၅၄၀၄၊ ၂၀၅၀၀၉

မာယာပရေကျက်

ကျော်ဇောမိန်း(ဒေါ်ဝံ)

ရွှေထောင်၊ ညိုခင်း၊ နှင်း၊ ရသနံ့မဂ္ဂဇင်း

မာယာပရောဂျက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
သူတို့ပါဝင်ထား

ကျော်ဇောဟိန်း (ဒေါပုံ)

ဒါရိုက်တာဝိုင်းက မိုးကောင်းကင် ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်) ရဲ့ ဝတ္ထုကို သီဟစိုးက ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ ပုံဖော်အသက်သွင်းရိုက်ကူးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို **“မာယာပရောဂျက်”** လို့ အမည်ရတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားပါ။

နေတိုးက “မင်းလုလင်”၊ ကျော်ကျော်(35)က “မိုးသက်တံ”၊ သက်မွန်မြင့်က “မိုးကြိုးမေ”၊ ဖွေးဖွေးက “စွဲညှိရှင်” အဖြစ်အဓိကဦးဆောင်ထားကြပြီး ညီရော်၊ လှလှမိုး စတဲ့ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်များစွာ ပါဝင်ထားကြပါတယ်။

မိဘများမရှိကတည်းက မိုးကြိုးမေက မောင်အရင်း မိုးသက်တံကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တယ်။

မိုးသက်တံရဲ့ ချစ်သူ **စွဲညှိရှင်**ကို အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ သဘောမတူကြောင်းပြောပြဖွင့်ပြောတယ်။ စွဲညှိရှင်ကလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ မိုးသက်တံကို ရအောင် ယူမယ်လို့ ပြန်ပြီးစိန်ခေါ်လိုက်တယ်။

စွဲညှိရှင်ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေတဲ့ မိုးကြိုးမေက ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ညှိယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် လင်းလုလင်ကို အခကြေးငွေပေး ငှားရမ်းကာ စွဲညှိရှင်ကို ချဉ်းကပ်စေခဲ့တယ်။

လင်းလုလင်က စွဲညှိရှင်နောက်တစ်ကောက်ကောက် လိုက်ကာ ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ကြိုးစားရင်း အိမ်ကိုပင် မပြန်တော့။ စွဲညှိရှင်တို့ အိမ်အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ညလုံးပေါက်ထိုင်စောင့်တယ်။ စွဲညှိရှင်က မိမိမှာ ချစ်သူရှိကြောင်း ဖွင့်ပြောပေမယ့် အကြောင်းမထူးဘဲ လိုက်မြဲလိုက်နေတယ်။ မိုးသည်းညတစ်ည .. လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ခုံလေးတစ်လုံးနဲ့ မိုးရေထဲတစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတဲ့ လင်းလုလင်ကိုကြည့်ကာ အဲဒီည

ရွှေတောင်အင်းရွက်၊ ရာသီဥတုစဉ်

စွဲညှိရှင် အိပ်မပျော်ခဲ့။ နံနက်မိုးလင်းတဲ့အခါ ခါတိုင်းလို ထိုင်စောင့်နေတဲ့ လင်းလုလင်ကို မတွေ့ရတော့။ အဲဒီနေ့မှစပြီး လင်းလုလင် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့တယ်။ မိမိနောက်မှာ အရိပ်ပမာရှိနေခဲ့ရာမှ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အတွက် စွဲညှိရှင် စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု လစ်ဟာသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

မိုးကြိုးမေမှာ လင်းလုလင်ကို ခေါ်တွေ့ပြီး ဆက်သွယ်ရ လွယ်ကူစေဖို့ Hand Phone တစ်လုံးပေးခဲ့တယ်။

လင်းလုလင် ပြန်ပေါ်လာတဲ့အခါ စွဲညှိရှင် ဝမ်းသာသွားပြီး ရင်းနှီးမှုရသွားကြတယ်။ လင်းလုလင်က အလွမ်းသယ်ရာ စွဲညှိရှင်မှာ မိမိအနေနဲ့ လင်းလုလင်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီလို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒီအတောအတွင်း မိုးကြိုးမေကလည်း လင်းလုလင်ကို ကားတစ်စီးဝယ်ပေးတဲ့အထိ အခွင့်အရေးပေးလာခဲ့သလို၊ တစ်လပြည့်လို့ ရောက်လာတဲ့ မိုးသက်တံကိုလည်း စွဲညှိရှင်က မချစ်နိုင်တော့ကြောင်းပြောကာ လမ်းခွဲလိုက်တယ်။ မိုးသက်တံကလည်း စွဲညှိရှင်ပြောင်းလဲသွားခြင်းမှာ အစ်မဖြစ်သူမိုးကြိုးမေရဲ့ ပယောဂပါဝင်ကြောင်း စွပ်စွဲပြောဆိုကာ မိုးကြိုးမေတားနေတဲ့ ကြားက အိမ်မှ ဆင်းသွားခဲ့တယ်။ လင်းလုလင်နဲ့ စွဲညှိရှင်တို့ ချစ်သူများ ဖြစ်သွားကြတယ်။

တစ်နေ့ လင်းလုလင်ရှိနေခိုက် စွဲညှိရှင် အိမ်ကို မိုးသက်တံ ရောက်လာတယ်။ လင်းလုလင်နဲ့ စကားများရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ကုန်လို့ စွဲညှိရှင်လည်း အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရလေတယ်။

မိုးကြိုးမေက ချိန်းဆိုပြီး စွဲညှိရှင်လာတွေ့တဲ့ အခါ လင်းလုလင်မှာ စွဲညှိရှင်ကို တကယ်ချစ်သူမဟုတ်ဘဲ မိုးသက်တံနဲ့ ပြတ်စဲရေးအတွက် ငှားရမ်းထားတဲ့ အလုပ်သမားသာဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရပြီး နာကြည်းခံပြင်းသွားရတယ်။

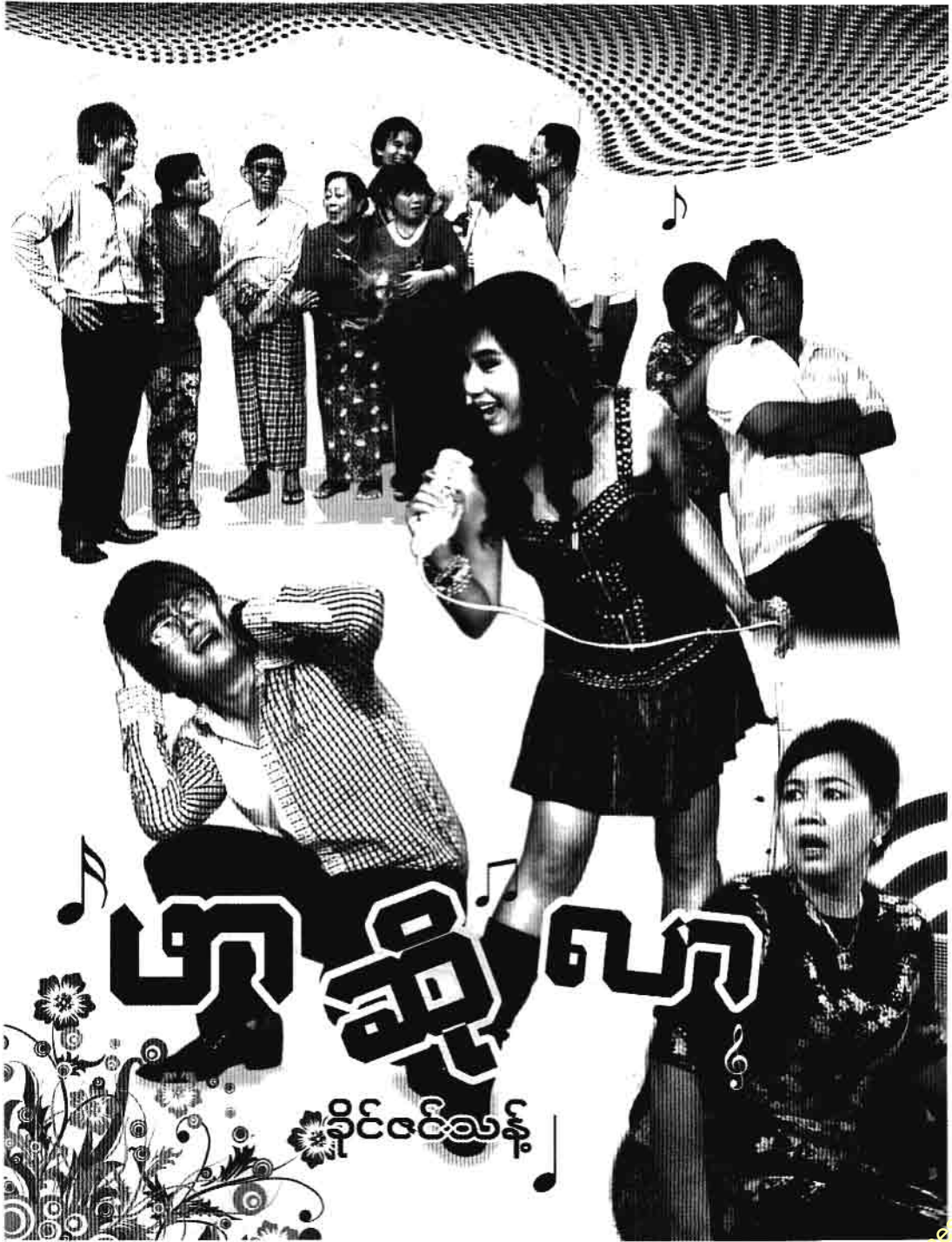
လင်းလုလင်နဲ့ စာရင်းရှင်းတဲ့အခါ လင်းလုလင်က စွဲညှိရှင်ကို မိမိတကယ်ချစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်ပေမဲ့ စွဲညှိရှင် လက်မခံတော့။

လင်းလုလင်က မိမိအား ပေးထားတဲ့ Hand Phone နဲ့ကားကို လာပြန်ပေးပြီး မိုးကြိုးမေကို ချဉ်းကပ်ပြန်တယ်။ မိုးကြိုးမေ အမျိုးမျိုး ငြင်းဆန် ရှောင်ရှားပေမဲ့ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ အရိပ်ပမလိုက်နေတဲ့ လင်းလုလင်ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်လာတော့တယ်။ မိုးသည်းထန်တဲ့ ညတစ်ည ခြံရှေ့အုတ်ခုံမှာထိုင်နေတဲ့ လင်းလုလင်ကို မိုးကြိုးမေ အိမ်ပြန်ခိုင်းနေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးသက်တံရောက်လာပြီး လင်းလုလင်ကို ဒေါသတကြီး ထိုးကြိတ်တယ်။ ပြန်လည်ခုခံခြင်းမပြုဘဲ ငုံ့ခံနေတဲ့ လင်းလုလင်အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့တဲ့ မိုးကြိုးမေက လင်းလုလင်မှာ မိမိချစ်သူဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုဟန့်တားလိုက်ရာ မိုးသက်တံနာကြည်းစွာ ထွက်သွားတော့တယ်။

ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်ပေါ်လာမလဲဆိုတာ စောင့်မျှော်ကြည့်ကြပါ။

ကျော်ဖောယိန်း-ဒေါပုံ

“ဖာဆိုလာ”

ခိုင်ဇင်သန့်

ကိုကြည်ဖြူနဲ့ မသက်မာတို့ လင်မယားမှာ အသွင်မတူသော ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ကြသည်။ ကိုကြည်ဖြူကဂီတနှင့်ပင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေရသူ ဖြစ်သည်။ မသက်မာက ဂီတကိုကျောခိုင်းသူဖြစ်ပြီး အိမ်၌ ကက်ဆက်ဖွင့်သည်ကိုပင် နားငြီးသူဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်မနက် စန္ဒယားဖြင့် သံစဉ်များ စမ်းသပ်ရင်း ‘ဖာဆိုလာ’ ဖာဆိုလာဟု ဆို၍ သံစဉ်ရှာရသည်။ ဒိုရေ မိဖာ၊ ဆိုလာ၊ ဒီဒို တီးခက်ရသည်။ မသက်မာနဲ့မိခင်က ခြံထဲတွင်သစ်ပင် များစိုက်ရင်း ‘ဖာဆိုလာ’ ‘ဖာဆိုလာ’ အသံကို ‘ဖာဆိုလာ’ ‘ဖာဆိုလာ’ ဟုကြား၍ ဒေါသ ဖြစ်ပြီး ကိုကြည်ဖြူအား ရန်ပြုကာစကားများရသည်။

ကိုကြည်ဖြူကတော့ သည်းခံခြင်းသည် အောင်မြင်ခြင်းဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင် ထား သူဖြစ်၍ အစဉ်အလျော့ပေးနေသည်။ လင်မယား

နှစ်ယောက်ကြား အဆင်မပြေဖြစ်နေသည့်အထဲ ကြား ပွဲစား မဥမ္မာဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးကဝင်ပြီး အတို့ အထောင်လုပ်နေသည်။

တစ်နေ့ ဝိုင်းဆရာ ကိုကြည်ဖြူမှာ ဂီတဖျော် ဖြေမှုအတွက် နယ်ခရီးထွက်ပြီးအပြန် လက်ဆွဲသားရေ အိတ်တွင်းမှ အဆိုတော် ပန်းအိန္ဒိယ၏ အင်္ကျီပါလာမှု ကြောင့် ပြဿနာပေါ်ရသည်။ အမှန်မှာ ၎င်းဝိုင်းမှပင် ယောက်ျားပင်တိုင် အဆိုတော် ဇင်အောင်လွင်က ပန်း အိန္ဒိယအား ချစ်ကြိုက်နေ၍ ဆရာ ကိုကြည်ဖြူကပင် ချစ်သူနှစ်ဦးနီးစပ်ဖို့အရေး အကူအညီပေးနေရသည်။

ညဘက် ကိုကြည်ဖြူရဲ့ ဂီတမာလာတေးဂီတ အဖွဲ့မှ တေးသီချင်းသွင်းပြီး အိမ်ပြန်ကြသည်။ အ လုပ်သမားတစ်ဦးက ပန်းအိန္ဒိယ လက်ပွေ့အိတ်အ တွင်းမှ ကျကျန်နေသော ဓာတ်ပုံဘောင်ချာစာရွက်ကို လာရောက်ပေးအပ်သဖြင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့် ထားမိသည်။ အိမ်ပြန်၍ဇနီးဖြစ်သူက လင်တော်မောင်ရဲ့

ရွှေတောင်ရွာနှင့်ရသဒံ့ဗုဒ္ဓ

အကျိုးအိတ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံဘောင်ချာကို မသင်္ကာ ဖြစ်သဖြင့် မညွှန်တင်ပြပြီး ဓာတ်ပုံဆိုင်တွင် ဘောင် ချာပြကာ ဓာတ်ပုံရွေးကြည့်ရာ ပန်းအိန္ဒိယ ဓာတ်ပုံဖြစ် နေ၍ ပြဿနာ တစ်ရပ်တိုးပြန်သည်။ ကိုကြည်ဖြူအား (သည်းခံခြင်းသည်အောင်မြင်ခြင်း) စာတန်းက ထိန်း ထားသည်။

ဇော်အောင်လွင်နဲ့ ပန်းအိန္ဒိယတို့တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်ကြည်နူးသည်အထိ ခရီးရောက်နေကြသည် ကို ဆရာက ကျေနပ်နေမိသည်။ ဇော်အောင်လွင်ရဲ့ အ ချစ်မေးခွန်းတစ်ခုကို နှုတ်ဖြင့်မေးလိုက်သည်ကို ပန်းအိန္ဒိယက ကန့်ကလျ ပြန်ထားသည့်စာကို ဇော်အောင် လွင် တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ကိုကြည်ဖြူ တိုက်ပုံအင်္ကျီ မှား ယွင်းထည့်ထားလိုက်မိသဖြင့် ကိုကြည်ဖြူနှင့် မသက်မာ ပြဿနာပေါ်ရပြန်သည်။

ဇော်အောင်လွင်က ချစ်သူ ပန်းအိန္ဒိယအား နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအရာရှိလေး စိန်လှအောင် ဆိုသူနှင့် မိဘများသဘောတူနေသည့်အပြင် ပန်းအိန္ဒိယအား ချုပ်ချယ်လိုက်သဖြင့် ပန်းအိန္ဒိယက သူ့အားလာခိုးပါရန် ဆိုလာပြန်သဖြင့် ဆရာ ကိုကြည်ဖြူနှင့် နှစ်ယောက် အစီအစဉ်လုပ်ကြရသည်။

အစီအစဉ်မှာ တလွဲတချော်ဖြစ်မှုကြောင့် ကို ကြည်ဖြူနှင့် ပန်းအိန္ဒိယတို့ ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ ဇော်လွင်အောင်တစ်ယောက် အချိန်မီ မရောက်လာ၍ ပန်းအိန္ဒိယအား ကိုကြည်ဖြူ၏ မိခင်အိမ်သို့ခေါ်သွားရာ

ဇနီး မသက်မာနှင့် ပက်ပင်းတိုးသဖြင့် ကိုကြည်ဖြူ တစ်ယောက် ချောက်ကျရပြန်သည်။ ဇော်လွင်အောင် မှာ အချိန်မီပေါက်ချလာသဖြင့် ပန်းအိန္ဒိယအား လွှဲအပ် ထားခဲ့ပြီး ဇနီးသည်ထံ ဖြေရှင်းရန်အပြေးအလွှားလိုက် သွားသော်လည်း (ဒီဘဝဒီမျှသာ) ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် လေးနှင့် အဝတ်သေတ္တာလေးက ဆီးကြိုနေ၍ ပြန်ခဲ့ ရသည်။

ကိုကြည်ဖြူတစ်ယောက် ဇနီးသည်မသက်မာ ကို မည်သို့ဖြေရှင်းပြီး မည်သို့ပြေလည်သွားမယ်ဆိုတာ တော့ ဆက်လက်ကြည့်ရှုခံစားရမှာ ဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်ကားဖြစ်ဖို့အတွက် ဘိတ်က လာတဲ့ ငံပြာရည်၏ ဇာတ်လမ်းကို သီကိုချဲ့ ဇာတ်ညွှန်းအား ဒါရိုက်တာ ကျော်စိုးက မာန်ထက်ချီ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ် ရေးအတွက် မစန်းစန်းဝင်း(မော်လမြိုင်) စီစဉ်ထားမှုနှင့် ပုံဖော်ထားပြီး အသက်သွင်းရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဟိန်းဝေယံက ကိုကြည်ဖြူ။ ခိုင်သင်းကြည်က မသက်သက်မာအဖြစ် အဓိကဦးဆောင်ထားကြပြီး ဝင်းနိုင်(အနုပညာ)၊ မြင့်မိုရ်၊ မြတ်မိုးမိုးသိမ့်၊ မိုးကျော်၊ ကျော်စိုး၊ ခင်မိုးမိုးအေး၊ ဒေါ်အေးမြင့်၊ ငွမ်းပုံလေး၊ အောင် ဇော်မင်း၊ အိမ်ကြာဖြူတို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြ သည်။

ခိုင်ဇင်သန့်

စာအုပ်စင်ရှုထောင့်

ကိုကြီးထူး

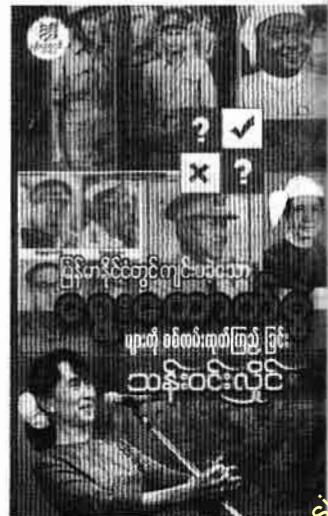
“မြန်မာပြည်စာရေးဆရာများအသင်းမှသည် မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းသို့”

“သုဝေဓုဇော်ဇော်တေတေရသွတ်ဆိပ်တော်ရ ဦးစိုးရှိန်(ခေါင်စိုးထိုက်-သုံးဆယ်)ထူးထူးချွန်(ဝထေအာဘင့်)နှင့် စာဝေဆရာရင်”၏ ဤစာအုပ်တွင် မြန်မာပြည်စာရေးဆရာအသင်း အဆင့်ဆင့်ဖွဲ့စည်းပေါ်ပေါက်လာပုံ သမိုင်းကြောင်းများနှင့် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများကို ပြည့်စုံစွာစုစည်းဖော်ပြထားရာ၊ သုတေသီတိုင်းဝယ်ယူသိမ်းဆည်းထားသင့်သည်။ စာကြည့်တိုက်တိုင်းတွင်လည်း ထားရှိသင့်သည်။ အမေ့သားထိုက်စာပေ ဖုန်း-၀၁-၅၉၀၁၂၃/၀၉-၄၂၁၁၄၆၉၇၈ မှ တစ်အုပ်လျှင် -၃၅၀၀နန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“မြန်မာနိုင်ငံတွင်ထူးထူးထူးထူး ရှေးကောက်ပွဲများထိ ခပ်တမ်းထုတ်ကြည့်ခြင်း”

“ဆရာသန်းဝင်းထိုင်”၏ ဤစာအုပ်တွင် ခေတ်ဟောင်းပါတီစုံစနစ်အစ ပျိုးခဲ့သော ဒိုင်အာရီစနစ်နှင့် ရှေးကောက်ပွဲများ၊ ဥာ ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်ရှေးကောက်ပွဲများ၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပါတီမန်ရှေးကောက်ပွဲများ၊ ပါတီစုံဒီမိုကရေစီခေတ်ရှေးကောက် ပွဲများအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပြစုစည်းရာ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းသည်။ သုတေသီများအကြိုက်ဖြစ်သည်။ ရန်အောင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင်- ၁၅၀၀/နန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“အညံ့စားဒီဂိုထရေစီနှင့် နိုင်ငံရေးအတွေးအမြင်စာစုများ”

“ဆရာခင်မောင်ဌေး(ဝဏ္ဏရေး)”၏ဤစာအုပ်တွင်၊ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်များကို၊ ဖော်ထုတ်ရေးသားထားရာ၊ လေးနက်ထက်မြက်စူးရှထိရောက်မှုရှိသည်။ “အတိုက်အခံရှိနေခြင်းသည်၊ ဒီမိုကရေစီ၏အနှစ်သာရဖြစ်သည်” “အသင်းအဖွဲ့ဖွဲ့ခြင်းသည် လူပေါ်လူထင်လုပ်ရန်မဟုတ်ပါ။ ပူးပေါင်းဦးဆောင်၊ ပူးပေါင်းလက်တွဲလုပ်ဆောင်ကြရန်ဖြစ်သည်” “ခရီးဆုံဆိုသည့် လူနပ်ချမ်းသာများသည် နိုင်ငံပိုင်ဝစ္စည်းများကို တစ်စစီရွှေ့ယူနေကြသည်” ဟူသော အတွေးအခေါ်များကို လက်ခံကျင့်သုံးသင့်ကြသည်။ ရန်အောင်စာပေ မှ တစ်အုပ်လျှင် ၁၈၀၀/နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလျက် ရှိသည်။

“မြေခံထောင်းသည် ထို့မြန်မာပြည်”

“ဆရာမြေထယ် ထင်ထွက်မိုး”၏ ကဗျာစုစည်းမှုစာအုပ်တွင် ကဗျာ(၅၁)ပုဒ်ပါသည်။ မြန်မာ့အလှ၊ မြန်မာ့ သဘာဝအပါအဝင်၊ အလွှာစုံမှတွေ့ကြုံသမျှကို ကဗျာဖြင့်ခြယ်သထားသည်။ ကဗျာချစ်သူများ လက်ခံကြပေလိမ့်မည်။ ခရီးဖော်မီဒီယာ ၀၁-၆၆၁၄၆၅၊ ၀၉-၄၂၅၂၇၅၃၃၄၄ တစ်အုပ်လျှင် ၈၀၀/နှုန်းဖြင့် ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“မြန်မာစာသင် မြန်မာစာဆရာများ၏ ဇွဲပွင့်ဝေ အောင်ပွဲဝင်စာစီစာတုံးများ”

“ဆရာထွက်(ရန်ထုန်ထထွဆိုထ်)”စီစဉ်သည်၊ ဤစာအုပ်တွင်၊ နာမည်ကြီး မြန်မာစာပြဆရာ (၁၀)ဦး၏ သရုပ်ဖော်စာစီစာတုံး(၃၂)ပုဒ်၊ ဖြစ်စဉ်ပြစာစီစာတုံး(၉)ပုဒ်၊ ဖွင့်ဆိုရှင်းပြ စာစီစာတုံး (၁၉)ပုဒ်၊ ကျိုးကြောင်းပြစာစီစာတုံး အပုဒ်(၃၀) စုစုပေါင်း စာစီစာတုံး အပုဒ်(၉၀) တိတိဝါဝင်သည်။ မြန်မာစာပေထူးထွက်လိုကြသူများ အချိန်မီဝယ်ယူဖတ်ရှုနည်းယူသင့်ကြသည်။ ခေတ်သစ်ထွန်းစာပေ ဖုန်း ၀၉-၄၃၀၉၅၉၆၄၊ ၀၉-၇၃၀၅၂၇၁၇ မှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၀၀၀/နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

ထိုမြီးထူး
www.burmeseclassic.com

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

တနင်္ဂနွေ

တနင်္လာ

တာဝန်ယူရဲသောစိတ်ဖြင့် တာဝန်ကျေနမည်
တာလ။ စာနာစိတ်ကြီးမားနေမည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်
မှုပြည့်ဝနေလိမ့်မည်။ စည်းတမ်းကြီးမားခြင်းကြောင့် ဆန္ဒ
ရည်ရွယ်ချက်တို့ အောင်မြင်မည်။ အောင်မြင်မှု၏ လျှို့
ဝှက်ချက်က ကြိုးစားအားထုတ်မှုဆိုတာ သဘောပေါက်
ခွင့်ရရှိမည်။ ကျန်းမာရေးကိစ္စ ပြောင်းလဲမှုမကြုံနိုင်ပေ။

မေတ္တာဆိုသည်မှာ အလျားအနံ့မရှိသော်လည်း
အသွားအပြန်ရှိကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ချစ်သူထံက
ချစ်ပါကြောင်း မေတ္တာတုံ့ပြန်မှုပေးလိမ့်မည်။ အချစ်ကံ
ဆန်းကြယ်ကောင်းမွန်နေ၏။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ စနေ။

အထျိုးပေးဝထာန်း - (၁၅ ၄) (၆ ၅ ၄)

ထကြာ- မိသားစုကို မိမိနှစ်သက်ရာ အစားအသောက်
ဖြင့် ဒါနပြုကျွေးမွေးပါ။

အောင်မြင်မှုသောင်တမ်းကို လှမ်းမြင်နေရမည်
တာလ။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်သော အဆင်ပြေ
များပြားမည်။ မိမိလုပ်ငန်းတာဝန်အပေါ် စိတ်ဝင်စား
စူးစူးစိုက်စိုက်ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်ဆောင်နေပေလိမ့်
မည်။ မိသားစုအတွက် ရင်ခုန်ပြုံးလေးများ ပြုံးရတတ်
သည်။ ကျန်းမာရေးသင့်၏။

ဓားထက်ပေါ်က ပျားရည်စက်ကိုမှ နှစ်သက်
သဖြင့် ချစ်ကံခေလွန်းနေမည်။ မာယာဘုရင်၊ အချစ်
ကျမ်းကြေလွန်းသူကိုမှ မာနများခဝါချကာ ချစ်မိတတ်
သည်။ အချစ်ရေး ဆုံးဖြတ်ချက်မှားတတ်သည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ။

အထျိုးပေးဝထာန်း - (၈ ၅ ၃) (၂ ၅ ၇)

ထကြာ- တစ်နေ့တည်း ဘုရားသုံးဆူ လှည့်ဖူးပြီး
တစ်မျိုးတည်းသော ဆုကို တောင်းပါ။

အင်္ဂါ

သကာလိုလို၊ တမာလိုလို အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံရမည့်ကာလ။ အကြံတူသည့် ရန်သူလည်း ရှိနိုင်သကဲ့သို့ အကြံတူသည့် မိတ်ဆွေများလည်း သင့်ဘေးမှာ ရှိနေသည်။ လောကမှာ မည်သည့်အရာမှ အချောင်မရနိုင်ပေ။ မိမိလိုချင်သော ရည်ရွယ်ချက်ကို မဆိုင်မတူ ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန်လို၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် အရိပ်အေးအေးမှာ စိတ်အေးအေးဖြင့် နားနားနေနေ နေထိုင်သင့်၏။

အချစ်ရေး စန်းပွင့်ပြီး ချစ်သူ၊ ခင်သူပေါများနေတတ်၏။ ဒဲတစ်လုံးတည်းနှင့် ငှက်နှစ်ကောင်ကို ပစ်ခွင်းရန် ကြံရတတ်သည်။ ချစ်သင့်သူ ဟုတ်/မဟုတ်ကို သေချာစွာ ရွေးသင့်၏။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။

အထျိုးဝေးဝထန်း - (၁၈၇) (၂၈၄)

ထကြာ- မွေးနေ့မှာ သီလခံယူလျက် မမ္မစကြာတရားတော်ကို ရွတ်ဖတ်သင့်၏။

ဗုဒ္ဓဟူး

ကံတရားကို ဉာဏ်ကစားနေမည့် ကာလ။ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုး ခွဲခြားသိမြင်စွမ်းကောင်းနေမည်။ ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် ကံတတ်လမ်း

ပွင့်မည်။ လူတကာ၏ လိုက်လံပျံ့ငြာစွာ ချီးကျူးအားပေးမှုခံရမည်။ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခံရဖွယ်ကြုံမည်။ သူတစ်ပါး ကို ချီးမွမ်းထောမနာပြုဖို့ မမေ့သင့်ပေ။ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ချူချာနေတတ်သည်။

အစွဲအလမ်းကြီးစွာ မာနကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းနေမည်။ ချစ်အိပ်မက်လှလှလေး မပြုကွဲစေရန် ဒေါသနှင့် မာနကို ချိုးနှိမ်ထားသင့်၏။ မကြာမီကာလမှာ အချစ်ကံကောင်းမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။

အထျိုးဝေးဝထန်း - (၁၈၆) (၆၈၃)

ထကြာ- မွေးနေ့မှာ မိမိတတ်နိုင်သလောက် စေတနာအရင်းခံလျက် ဒါနပြုလှူဒါန်းသင့်၏။

ကြာသပတေး

ခြေစုံရပ်လျက် တွေဝေနေမိချိန်။ ရပ်မနေသင့်ပေ။ ဆက်လျှောက်လိုက်ပါ။ မိမိ၏ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်များကို နေ့စဉ် ဉာဏ်ပညာနှင့် နှိုင်းယှဉ်လေ့လာဆန်းစစ်သင့်၏။ သိလွယ်၊ မြင်လွယ်လျှင် အောင်မြင်ခြင်းကြယ် ထွန်းလင်းတောက်ပပေလိမ့်မည်။ သင့်မိသားစုအတွင်းရေးမှာ ဆန်းကြယ်လွန်းပြီး ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေမည်။ ကျန်းမာရေးသင့်၏။

နေနှင့်လ၊ စိန်နှင့်မြသဖွယ် တင့်တယ်နေမည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က သင့်အချစ်ရေးကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး။

အထိုးပေးဝထန်း - (၆ ၈ ၉) (၉ ၈ ၆)

ထကြာ- ယောဂီဝတ်ကို ငွေလှူပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကို ဆေးနှင့် မုန့်လှူပါ။

ထကြာ- တုံပြန်မှုကို မမျှော်လင့်ဘဲ အခက်အခဲရှိသူတို့ တတ်နိုင်သရွေ တူညီလိုက်ပါ။

စနေ

သောကြာ

အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အောင်မြင်မည့် ကာလ။ နေရာတကာ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်လျက် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေလိမ့်မည်။ ပုံသေအလုပ်ထက် ပြောင်းလဲ မှုမရှိသော အလုပ်များကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားနေမည်။ ဘဝ မှာ ပြောင်းလဲသည်ဖြစ်စေ၊ မပြောင်းလဲသည်ဖြစ်စေ တာဝန် ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ရန် အရေးကြီး၏။ ပေးထားသည့် ကတိတည်နိုင်ရန် ကြိုးစားသင့်၏။ ကျန်းမာရေး သင့်၏။

ချစ်သူက အစားမှာ၊ ဆေးမှာပြီး ချူချူချာချာ ဖြစ်နေတတ်၏။ ချစ်သူလေး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ဂရုစိုက်နေရမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။

အထိုးပေးဝထန်း - (၉ ၈ ၃) (၆ ၈ ၉)

အသိဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝနေချိန်။ အိမ်ခြံမြေ ကားအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများနှင့် အကျိုးအမြတ် ရရှိပေလိမ့်မည်။ ကံကောင်းနေချိန်ဖြစ်သော်လည်း ရတနာ သုံးပါးကို မမေ့သင့်ပေ။ အများအတွက် ကောင်းထိုး ချမ်းသာရှိမည့် ကိစ္စရပ်များကို လုပ်ဆောင်ခွင့်ရရှိမည် ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာ၊ ဝမ်းသာမှုများ ကြုံရပေလိမ့်မည်။

နားလည်မှု ပြည့်ဝပြီး မာနများ ခဝါချသည့် ချစ်သူချောလေးနှင့် ကြုံမည်။ စာနာ၊ နားလည်မှုအပြည့် ဖြင့် အချစ်ခရီးပန်းတိုင်ကို လျှောက်လှမ်းနေပေလိမ့် မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ စနေ။

အထိုးပေးဝထန်း - (၃ ၈ ၀) (၉ ၈ ၀)

ထကြာ- မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာတရားများ အရင် တည်လျက် သမထ၊ ဘာဝနာအလုပ်များကို မိမိ တတ်နိုင် သလောက် ပြုလုပ်သင့်၏။

တက္ကသိုလ်စိုးစိုး.com